Erich von Däniken

AMURGUL ZEILOR

2012, Calendarul mayaş şi întoarcerea extratereştrilor

Lifestyle

TREBUIE SĂ ŞTII

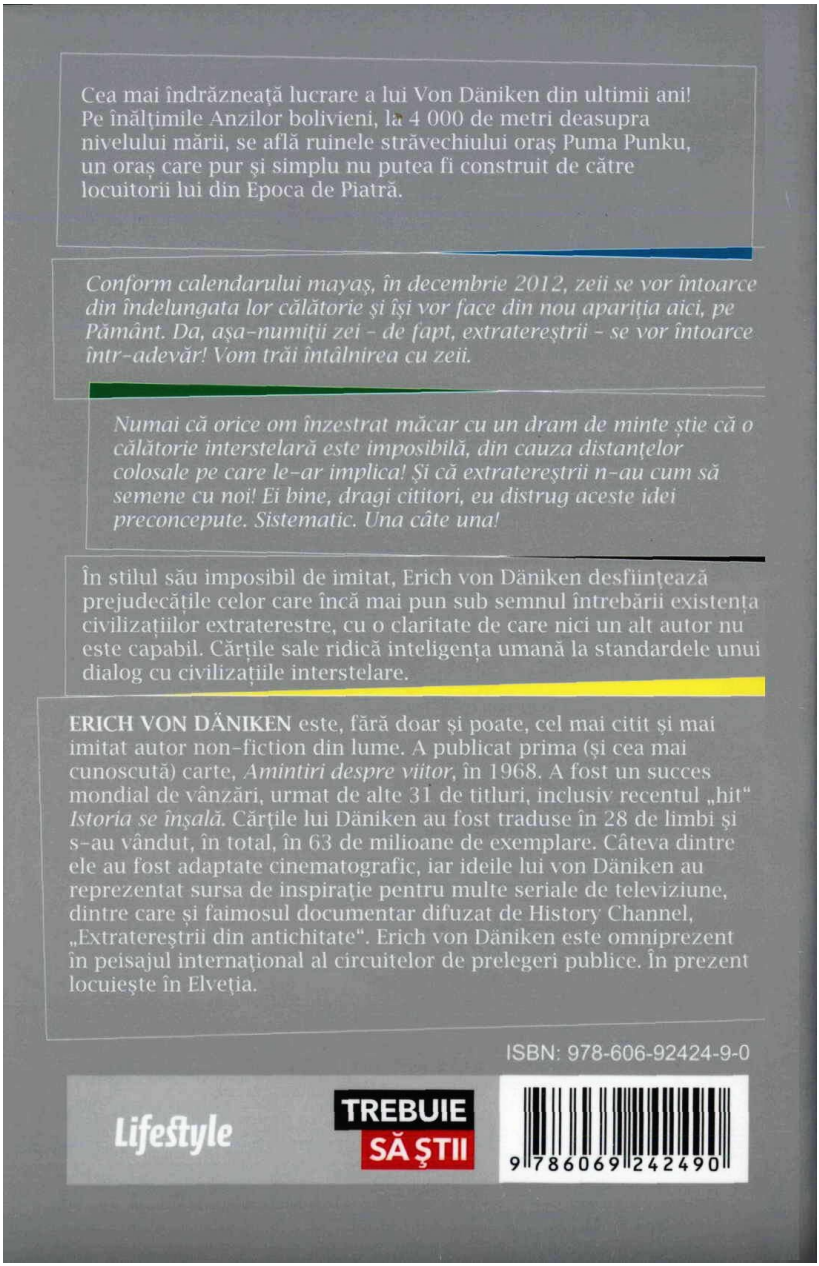
Cea mai îndrăzneață lucrare a lui Von Däniken din ultimii ani! Pe înălțimile Anzilor bolivieni, la 4 000 de metri deasupra nivelului mării, se află ruinele străvechiului oraș Puma Punku, un oraș care pur și simplu nu putea fi construit de către locuitorii lui din Epoca de Piatră.
Conform calendarului mayaș, în decembrie 2012, zeii se vor întoarce din îndelungata lor călătorie și își vor face din nou apariția aici, pe Pământ. Da, așa-numiții zei – de fapt, extratereștrii – se vor întoarce într-adevăr! Vom trăi întâlnirea cu zeii.
Numai că orice om înzestrat măcar cu un dram de minte știe că o călătorie interstelară este imposibilă, din cauza distanțelor colosale pe care le-ar implica! Și că extratereștrii n-au cum să semene cu noi! Ei bine, dragi cititori, eu distrug aceste idei preconcepute. Sistematic. Una câte una!
În stilul său imposibil de imitat, Erich von Däniken desființează prejudecățile celor care încă mai pun sub semnul întrebării existența civilizațiilor extraterestre, cu o claritate de care nici un alt autor nu este capabil. Cărțile sale ridică inteligența umană la standardele unui dialog cu civilizațiile interstelare.
ERICH VON DÄNIKEN este, fără doar și poate, cel mai citit și mai imitat autor non-fiction din lume. A publicat prima (și cea mai cunoscută) carte, Amintiri despre viitor, în 1968. A fost un succes mondial de vânzări, urmat de alte 31 de titluri, inclusiv recentul „hit" Istoria se înșală. Cărțile lui Däniken au fost traduse în 28 de limbi și s-au vândut, în total, în 63 de milioane de exemplare. Câteva dintre ele au fost adaptate cinematografic, iar ideile lui von Däniken au reprezentat sursa de inspirație pentru multe seriale de televiziune, dintre care și faimosul documentar difuzat de History Channel, „Extratereștrii din antichitate". Erich von Däniken este omniprezent în peisajul internațional al circuitelor de prelegeri publice. În prezent locuiește în Elveția.
ISBN: 978-606-92424-9-0
Lifestyle
TREBUIE SĂ ȘTII
9 786069 242490

Erich von Däniken
AMURGUL ZEILOR
2012, calendarul mayaș și întoarcerea

extratereştrilor

Traducere din engleză de Bogdan Chircea
Cuvânt înainte de Giorgio Tsoukalos

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DÄNIKEN, ERICH VON
Amurgul zeilor: calendarul mayaş şi întoarcerea extratereştrilor / Erich von Däniken; trad.: Bogdan Chircea.
— Bucureşti: Life Style, 2010
ISBN 978 – 606 – 92424 – 9-O
I. Chircea, Bogdan (trad.) 001.94
Titlul original: TWILIGHT OF THE GODS Autor: Erich von Däniken
2010 Erich von Däniken. Ediţia originală în limba engleză a fost publicată de Editura Career Press, 3 Tice Rd., Franklin Lakes, NJ 07417 USA

Lifestyle Publishing, 2010

Cuprins

Cuvânt-înainte de Giorgio A. Tsoukalos 7
Prefaţă 13
1. O tabără de bază a zeilor 19
2. Nimic nou sub soare 84
3. Ştiinţific? Ştiinţific! 100
4. Întoarcerea zeilor 131
5. Inteligenţa eternă 172
Note 200
Bibliografie 207

Cuvânt-înainte

Ce înseamnă „cult cargo[1]”? Termenul se referă la fenomenul etnologic din viaţa reală care se produce atunci când o civilizaţie primitivă din punct de vedere tehnologic vine în contact cu o societate mai avansată tehnologic. În

1 Cargo (engl.) – marfă, încărcătură. (N.t.)

nenumărate ocazii documentate, etnologii au observat că în condiţiile în care vizitatori avansaţi din punct de vedere tehnologic trăiesc în mijlocul unor culturi primitive tehnologic – nu intelectual! – pentru perioade scurte de timp apoi le părăsesc, curând după aceea, tehnologiile fundamentale avansate ale vizitatorilor determină populaţiile aborigene să-i considere pe aceşti oameni cât se poate de obişnuiţi ca fiind zei şi să înceapă să-i venereze. În numeroase ocazii de-a lungul şederii lor, vizitatorii interacţionează cu populaţia băştinaşă dându-i bunuri şi alimente – marfăl După plecarea acestor „zei”, cultura băştinaşă presupune că aceştia s-ar întoarce dacă ar practica intens venerarea, dacă ar aduce sacrificii şi i-ar emula pe „zei”. Exemple de comportament de cult cargo modern se pot găsi în regiunile din Pacificul de Sud, datând din perioada celui de-al Doilea Război Mondial. De ce este atât de important acest fenomen?

Este important deoarece, dacă el continuă să existe şi în zilele noastre, o concluzie logică este că acest comportament de cult cargo s-a manifestat şi cu mii şi mii de ani în urmă. Fenomenul cultului cargo ilustrează premisa fundamentală a Teoriei Paleoastronautice clasice: cu multe mii de ani în urmă, extratereştri în carne şi oase, avansaţi din punct de vedere tehnologic, au sosit pe Pământ în nave spaţiale cât se poate de reale. Strămunii noştri nu erau proşti, din punct de vedere intelectual (în esenţă aveau acelaşi creier pe care îl avem şi noi astăzi); însă deoarece cadrul tehnologic de referinţă de care dispuneau la vremea aceea era limitat, nu au înţeles aspectele materiale ale apariţiei acestor extratereştri în carne şi oase, astfel încât strămunii noştri i-au interpretat greşit ca fiind de natură divină, ceea ce, desigur, vizitatorii nu erau nici pe departe. Şi astfel s-au născut „zeii”. Dintr-o neînţelegere simplă (dar majoră!).

Potrivit textelor şi tradiţiilor străvechi, cu foarte mult timp în urmă, zeii (cu „z” mic) au coborât din ceruri şi i-au instruit pe oameni în diverse domenii. De ce ne este atât de greu să credem, în condiţiile în care trăim într-o cultură

atât de bogată în metafore, că strămoşii noştri au ajuns şi ei la concluzii similare? Chiar este un efort de imaginaţie prea mare să înţelegem că tot ceea ce regăsim în textele străvechi nu reprezintă altceva decât descrierea unor extratereştri greşit înţeleşi, în carne şi oase, care au sosit aici în nave spaţiale cât se poate de materiale şi reale?

Ştiinţa clasică crede că acest efort de imaginaţie este într-adevăr prea mare. Ştiinţa clasică crede că toate aceste poveşti şi tradiţii străvechi sunt plăsmuiri ale imaginaţiei străbunilor noştri şi că toate aceste legende nu sunt altceva decât nişte fantezii. Însă chiar este posibil să se creeze ceva din neant?

Mai mulţi ani, am urmat cursurile unui internat izolat din munţii Elveţiei. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, la şcoala noastră au fost primiţi câţiva elevi noi din fosta Uniune Sovietică. Îmi amintesc că eram la o oră de desen, tema fiind să desenăm un „castel fantastic”, un „castel de vis”, plutind în nori, cu turnuri sclipitoare şi o înfăţişare arhitectonică extraordinară. Tema care ne-a fost propusă ne-a dat tuturor o stare de surescitare şi am început să desenăm cu un entuziasm neînfrânat. Toţi, cu excepţia celor trei noi colegi ruşi. Niciunul dintre ei nu a pus mâna pe creion. Stăteau nemişcaţi în faţa foilor de desen mari şi albe. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat profesorul. „De ce nu desenaţi?” Elevii au răspuns atunci: „Ce înseamnă un castel fantastic? Cum arată? Nu am văzut niciodată aşa ceva. De vreme ce nu am văzut niciunul, nu putem desena aşa ceva”. Ce reacţie extraordinară!

Acest incident subliniază un lucru: dacă nu ai văzut un lucru, nu-l poţi inventa. Traducerea: este imposibil să inventezi ceva din neant în lipsa elementelor fundamentale. Nimic nu se întâmplă în lipsa unei scântei iniţiale de inspiraţie, în lipsa unui catalizator. Prin urmare, nu este posibil ca întreaga mitologie, toate legendele, poveştile, toate lucrurile de acest gen – pe care ştiinţa clasică actuală le respinge ca nefiind altceva decât simple invenţii ale imaginaţiei străbunilor noştri – să fie doar invenţii lipsite de fundament sau simple plăsmuiri ale

imaginaţiei cuiva. Ba chiar dimpotrivă! Este absolut necesar ca iniţial să se fi întâmplat ceva care să acţioneze ca un catalizator, un element fundamental care a generat povestea. Strămbunilor noştri li s-a întâmplat ceva; au fost martorii unor întâmplări care i-au împins să povestească despre ele în tradiţii.

Cred că trebuie să fim toţi de acord că este imposibil să creezi, darmite să rezolvi o ecuaţie algebrică, fără să cunoşti elementele fundamentale ale matematicii. Este pur şi simplu imposibil. În cazul acestui scenariu, elementele fundamentale ale matematicii reprezintă tocmai acea scânteie iniţială pe care am pomenit-o, catalizatorul. Totul decurge după aceea cât se poate de natural.

Se spune că orice legendă are sâmburele său de adevăr. Tocmai acest sâmbure de adevăr reprezintă elementul fundamental, catalizatorul. Fără acest element fundamental, fără inspiraţia iniţială, nimic nu este posibil. Prin urmare, dacă acelor colegi ruşi ai mei li s-a întâmplat aşa ceva în secolul XX, de ce nu este posibil ca un lucru asemănător să li se fi întâmplat şi strămbunilor noştri, cu multe mii de ani în urmă? Teoria Paleoastronautică arată că li s-a întâmplat.

Trebuie să ne reamintim că, atunci când toate aceste legende şi poveşti au fost aşternute pentru prima oară pe hârtie, însăşi arta scrisului reprezenta o invenţie cât se poate de nouă. Strămbunii noştri şi-au dat seama foarte repede că această nouă invenţie reprezenta cel mai puternic instrument cu ajutorul căruia puteau să păstreze cunoştinţe importante. Chiar este absolut logic că primele poveşti şi legende care au fost aşternute în scris de către strămbunii noştri au fost doar nişte plăsmuiri ale imaginaţiei lor? Sigur că nu! De ce?

Strămbunii noştri au trăit într-o perioadă marcată de incertitudini şi transformări radicale. La ordinea zilei erau supravieţuirea, asigurarea hranei şi găsirea unui adăpost. Prin urmare, o concluzie logică este aceea că primii oameni care au avut putere asupra cuvântului scris aveau lucruri mai bune de făcut în afară să stea în faţa focului, să

se îmbete şi să inventeze poveşti fantastice! „Ce poveste să mai inventăm noi în seara asta, ca să ne chinuim apoi să o crestăm în piatră?” însă exact asta susţine ştiinţa clasică: toate poveştile străvechi au fost inventate pentru ca autorii lor să „se poată pune de acord” cu lumea şi mediul în care trăiau. Personal, consider că acest gen de gândire este o insultă la adresa inteligenţei străbunilor noştri.

Aflu că Teoria Paleoastronautică este insultătoare la adresa străbunilor noştri, deoarece „subminează inventivitatea omenească”. Şi te întreb, cititorule, cine insultă de fapt inteligenţa şi inventivitatea străbunilor noştri susţinând pompos că ar fi „false” consemnările lor sau că „au comis erori în consemnarea anumitor date” etc? Cu certitudine, nu Teoria Paleoastronauticii.

Odată cu inventarea cuvântului scris, pentru prima oară în istoria omenirii, omul a dispus de mijlocul de a consemna pentru eternitate cele mai importante evenimente ale vremurilor sale. La fel cum noi avem astăzi ziare şi cărţi, în care vorbim despre lucrurile care sunt importante pentru noi, de ce în cazul străbunilor noştri lucrurile ar fi trebuit să stea altfel?

De exemplu, băştinaşii americani se mai referă şi astăzi la tren numindu-l „cal de foc”, o oglindire a vremurilor în care nu aveau în vocabular cuvântul „tren”. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa lucrurilor şi evenimentelor pe care le-au consemnat străbunii noştri. Nu aveau cum să denumească un obiect zburător folosind cuvintele „navă aeriană” sau „avion”, aşa că au făcut ce-au putut: l-au descris cu ajutorul unor obiecte cu care erau cel mai familiarizaţi din viaţa de zi cu zi. Tehnologie greşit înţeleasă. Prin urmare, dacă există descrieri detaliate, minuţioase, ale fiinţelor care au coborât din cer pe scuturi zburătoare sau în care înconjurate de flăcări şi i-au iniţiat pe oamenii străvechi în diverse discipline academice într-un trecut foarte îndepărtat, trebuie să începem să examinăm aceste relatări dintr-o altă perspectivă.

Ceea ce au imortalizat ei în momentul respectiv a fost istoria lor! Viaţa lor! Au consemnat sârguincioşi şi au

încercat să circumscrie evenimentele care într-adevăr li s-au întâmplat (lor înşile sau strămoşilor lor). Nici măcar nu le-a trecut prin minte că „savanţii" viitorului aveau să le asocieze scrierile cu domeniul simbolismului şi al fanteziei. Acest gen de atitudine preţioasă ne indică o imensă lipsă de respect faţă de străbunii noştri şi nu faptul că extratereştrii şi-au făcut apariţia aici, pe Pământ, în urmă cu mii de ani.

În cinci sute de ani de acum înainte, după ce îşi va înfiinţa baze pe Lună şi pe Marte, omenirea se va aventura în explorarea spaţiului cosmic îndepărtat. O navă spaţială a generaţiei noastre ar putea ajunge în cele din urmă pe o planetă pe care să existe o formă de viaţă inteligentă. Şi dacă această viaţă inteligentă pe care am întâlni-o s-ar dovedi a fi primitivă din punct de vedere tehnologic? Ce o să facem? Vom sta deoparte şi o vom studia de la distanţă? Da, o lună sau două, poate, însă pe urmă, după ce-i vom fi studiat şi le vom fi stăpânit limbajul (ceea ce etnologii fac zi de zi), cu siguranţă vom intra în contact fizic cu ei pentru că, în sfârşit, acesta ne este obiceiul – răscolim şi ne amestecăm în toate lucrurile pentru că nu ne putem abţine să nu o facem. Cu siguranţă, ne vom amesteca în dezvoltarea lor culturală. Cu siguranţă, le vom direcţiona dezvoltarea tehnologică. Cu siguranţă, le vom da un uşor impuls. Cu siguranţă, îi vom învăţa câteva lucruri. Cu siguranţă, îi vom pune la curent cu unele elemente esenţiale ale ştiinţei şi diverselor discipline academice.

Şi după multe, multe generaţii după plecarea noastră, vizita noastră „străveche" cu certitudine va fi considerată un mit şi o fantezie, pentru că relatările din textele străvechi, referitoare la vizita noastră, vor fi considerate „neştiinţifice" de vezi Doamne, inteligenţii savanţi ai acelei societăţi („Cu îi mult timp în urmă, zeii au coborât din ceruri şi le-au dat învăţătură străbunilor noştri! etc"). În momentul acela, societatea probabil că va fi ajuns şi ea la o dezvoltare tehnologică atât de „avansată", încât se va afla în pregătiri pentru a porni ea însăşi la drum în depărtările spaţiului cosmic. Însă vizita

noastră fizică va fi considerată cu siguranţă o plăsmuire a imaginaţiei străbunilor lor şi va fi surghiunită în domeniul atât de înşelătoarei mitologii, deoarece este „absolut absurd” să crezi că istoria străveche este de fapt consemnarea unor evenimente reale. Ţi se pare un scenariu cunoscut? Şi astfel, va începe un nou ciclu…

Într-o zi din viitorul nu prea îndepărtat, cu certitudine vom deveni noi înşine paleoastronauţi pe cine ştie ce planetă îndepărtată. Şi atunci, de ce n-ar fi posibil ca exact aceleaşi lucruri să se fi petrecut şi pe Pământ, cu mii şi mii de ani în urmă? Răspunsul este evident şi a sosit vremea să renunţăm la atitudinea arogantă şi să ne deschidem minţile la ceea ce s-a petrecut cu adevărat în trecutul nostru cosmic.

Cu salutări prieteneşti.

Giorgio A. Tsoukalos

Director, A.A.S.R.A. – Centrul pentru Cercetări de Paleoastronautică, Editor, revista Legendary Times Magazine

Prefaţă

Aşadar, cum a început totul?

Să dăm ceasul în urmă cu aproximativ 65 de ani. Ne găsim într-o şcoală primară din oraşul Schaffhausen, din Elveţia. Şi iată-mă şi pe mine! Am zece ani şi îl ascult pe profesorul de educaţie religioasă care descrie o bătălie care s-a petrecut în ceruri. Bătălie care iată cum s-a petrecut: într-o bună zi, arhanghelul Lucifer şi oastea lui cerească s-au dus la tronul lui Dumnezeu şi i-au spus: „Nu te vom mai sluji!” La aceasta, Atotputernicul a poruncit ca arhanghelul Mihail să-i alunge pentru totdeauna din ceruri pe Lucifer şi întreaga lui oaste de pierde-vară. De atunci – explica profesorul meu – Lucifer a fost Diavolul şi toţi adepţii lui au ars în focurile infernale ale iadului.

Ei bine, această poveste mi-a dat de gândit şi, în seara aceea, poate pentru prima oară în viaţa mea, m-am aşezat şi m-am gândit foarte serios. Cerurile, aşa cum am fost învăţaţi dintotdeauna, sunt un loc al fericirii absolute,

un sanctuar spre care se îndreaptă toţi oamenii buni după ce scapă de acest înveliş muritor. Este, de asemenea, locul în care toate sufletele trăiesc etern într-o comuniune cerească cu Dumnezeu. Prin urmare, cum ar fi posibil să intervină un asemenea conflict tocmai în Paradis, unde totul este scăldat în fericirea divină şi unde abundă comuniunea perfectă cu Dumnezeu? Cu siguranţă, într-un asemenea loc un conflict ar fi cu totul imposibil, nu-i aşa? Şi atunci, pentru care motiv Lucifer şi îngerii lui şi-ar fi ridicat armele împotriva atotputernicului şi binevoitorului Dumnezeu?

M-am dus la mama mea şi i-am cerut părerea, însă mei ea nu a putut să-mi dea un răspuns satisfăcător. Pe tărâmul lui

Dumnezeu, mi-a spus ea, bâjbâind după un răspuns, totul este posibil. Şi s-ar părea că tocmai asta e: totul este posibil – chiar şi imposibilul.

Când am împlinit 16 ani, am fost trimis la un internat al iezuiţilor. Învăţam latina şi greaca şi mi-am dat seama că acest cuvânt, Lucifer, derivă din două cuvinte: lux (lumină) şi ferre (a purta, a duce, a aduce). Prin urmare, în realitate, Lucifer înseamnă aducătorul sau purtătorul luminii. Dintre toţi, tocmai Diavolul să fie aducătorul luminii? Noile mele cunoştinţe de limba latină n-au făcut decât să adâncească şi mai mult în confuzie întreaga chestiune.

Zece ani mai târziu, studiasem în profunzime Vechiul Testament, cum numesc creştinii textul străvechi. Iată ce am citit în Cartea profetului Isaia (datată aproximativ în jurul anului 740 î.Hr.):

Cum ai căzut din Cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer şi-mi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei!” (Isaia 14: 12 – 13).

Este foarte posibil ca peste milenii, cuvintele

profetului Isaia să se fi schimbat întrucâtva. Şi atunci, care a fost semnificaţia lor originară? Dacă cercetezi cu mai multă atenţie, vei mai găsi o referire la un război din Paradis:

Şi în Cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei. Şi au fost biruiţi; şi nu a mai fost loc pentru ei în cer. (Apocalipsa lui Ioan, 12: 7).

Războaie în Cer? în spaţiu poate? Oare străbunii noştri, fără să ştie, încercau să dea glas doar luptei dintre bine şi rău care se petrece în fiecare dintre noi? Oare au interpretat greşit bătălia atmosferică care se dezlănţuie în timpul unei furtuni ca fiind un război din ceruri? Norii negri care acoperă soarele? Sau poate că rădăcina confuziei lor se afla în eclipsa solară, în cursul căreia pare că ceva monstruos devorează soarele? însă niciuna dintre aceste explicaţii naturaliste nu pune punctul pe „i”, cum mi-am dat seama ulterior, după ce am comparat aceste scrieri cu texte străvechi aparţinând unor alte culturi.

Mitologia greacă, de exemplu, începe de asemenea cu o bătălie cerească. Potrivit grecilor, fiii lui Uranus au respins ordinea cerească şi pe creatorul lor. Şi au dezlănţuit o vărsare de sânge îngrozitoare – iar Zeus, părintele zeilor, a fost doar unul dintre învingători.

Tocmai la celălalt capăt al lumii – şi foarte departe de Grecia! – se află Noua Zeelandă. Băştinaşii de aici, maori, au legende care încep de asemenea cu un război ceresc. Din nou, un grup de fii ai zeilor se răscoală împotriva taţilor lor. Conducătorul acestor războinici cereşti se numeşte Rongamai şi, după repurtarea victoriei, s-a stabilit împreună cu poporul lui pe Pământ.

Îţi dai seama cât de tulburat a fost spiritul meu tânăr când am primit ca temă să traduc capitolul 19, de la versetul 12, din Exodul, Vechiul Testament. În capitolul 19, versetul 18, am citit cum „Domnul” a coborât pe un munte: „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor şi tot muntele se cutremura cu

putere”.

Dă-mi voie să clarific un lucru: am crezut întotdeauna în Dumnezeu şi încă mă rog cu regularitate. Însă Dumnezeul meu trebuie să aibă anumite calităţi. Trebuie să fie în afara timpului – cu alte cuvinte, nu are nevoie să facă experimente şi să aştepte să vadă cum se soldează acestea. El ştie deja. Este atotputernic şi omniprezent. Nu are nevoie de niciun fel de vehicul care să-l ducă din punctul A în punctul B. De ce ar avea Dumnezeu nevoie de un fel de car în flăcări cu care să coboare pe un munte şi să transforme totul în foc şi fum – într-o asemenea măsură încât muntele să se cutremure?

Exact muntele pe care lui Moise i se ceruse să-l izoleze din motive de siguranţă. Ce anume se descrie de fapt aici?

Ulterior am citit experienţele profetului Ezechiel, din Biblie. Şi el descrie un vehicul cu aripi, roţi şi picioare de metal, care făcea un zgomot îngrozitor şi ridica nisipul în aer. Carul-tron al Domnului? Dumnezeul meu nu călătoreşte de colo-colo într-un asemenea vehicul! Ca să fiu cinstit, mi se pare insultător pentru Dumnezeu cel omniprezent să susţii că este atât de nesemnificativ încât să aibă nevoie de un mijloc oarecare de transport!

Şi deodată am fost cuprins de îndoieli faţă de propria religie. Ca tânăr, am vrut să aflu dacă alte popoare străvechi aveau povestiri la fel de ciudate cum erau cele ale evreilor, cuprinse în Biblie. Şi de aici a început totul. M-am apucat de lucru şi am pornit să mă documentez. În acest fel, a început o viaţă fascinantă, plină de suişuri şi coborâşuri, care m-a dus în toate colţurile lumii. M-a purtat prin marile biblioteci ale lumii. M-a făcut să le caut şi să discut cu multe minţi învăţate şi inteligente. M-a făcut să vizitez nenumărate excavaţii arheologice. Şi, în sfârşit, dar nu în ultimul rând, m-a inspirat să încep să scriu. Am scris prima carte, Amintiri despre viitor, la frageda vârstă de 33 de ani, fiind încă directorul unui hotel de primă clasă.

Amurgul zeilor este cea de-a 25-a carte non-ficţiune

pe care am scris-o! Adaugă la această carte colaborarea la şapte antologii şi – în afara lor – şase romane şi ai o adevărată colecţie. Recent m-am distrat calculând totalul paginilor de non-ficţiune pe care le-am publicat: 8 342 pagini! E genul de număr pe care ai vrea să-l vezi scris pe un cec.

Opt mii trei sute patruzeci şi două de pagini! Îţi vine să crezi aşa ceva? Omul acesta nu rămâne niciodată fără subiecte? Sigur trebuie că se repetă foarte mult!

Ca să fiu cinstit, motivul pentru care nu mă plictisesc niciodată este acela că, în permanenţă, apar noi şi noi materiale! Domeniul în care scriu este actualizat fără încetare. Tot mai mulţi autori şi oameni de ştiinţă sunt fascinaţi de subiect. Şi nu este niciun fel de surpriză, de fapt. La urma urmelor, gândul că este posibil ca în urmă cu mii şi mii de ani extratereştrii să fi fost aici interesează o gamă foarte cuprinzătoare de domenii ştiinţifice. Aşadar, despre ce este vorba? Ei bine, implică preistoria, arheologia, filologia (în special lingvistica), etnologia, evoluţia, genetica, filosofia, astronomia, astrofizica, exobiologia, călătoriile spaţiale şi, desigur, nu trebuie să uităm teologia.

Repetiţiile? Ei bine, este dificil să le eviţi complet. De exemplu, am dedicat deja 12 pagini din cartea mea, The Stones of Kiribati (Pietrele din Kiribati), ruinelor misterioase din Puma Punku, din munţii Boliviei, şi acum am revenit asupra subiectului. De ce, te întrebi?

Ei bine, iată cum stau lucrurile: în trecut, m-am ocupat de Puma Punku mai mult ca un jurnalist. Am relatat în legătură cu acest loc şi am prezentat o serie de imagini fără să intru câtuşi de puţin în profunzimea subiectului. Însă de această dată vreau să documentez ce anume le-a tăiat respiraţia primilor vizitatori şi i-a descumpănit atunci când s-au pomenit în faţa imenselor blocuri de piatră de la Puma Punku, în urmă cu patru sute de ani. Vreau să-ţi prezint ce anume au descoperit arheologii cu sute de ani în urmă şi să demonstrez cât de mult s-a distrus pe parcursul secolelor. S-a distrus cu bună ştiinţă. Însă voi dovedi şi că

Puma Punku nu a fost construit nici pe departe de un popor din Epoca de Piatră.

Iar în decembrie 2012 zeii se vor întoarce din îndelungata lor călătorie şi îşi vor face din nou apariţia pe Pământ. Cel puţin asta ne lasă să credem calendarul mayaş şi tradiţiile scrise şi orale ale mayaşilor. De această dată, m-am adâncit mai mult ca niciodată în subiect. Aşa-numiţii zei – cu alte cuvinte, extratereştrii – se vor întoarce. Suntem pe cale să avem un „şoc al zeilor" de proporţii imense.

Dar nu ştie orice om cu cât de puţină minte că o călătorie interstelară este pur şi simplu imposibilă şi că este foarte posibil să rămână imposibilă, din cauza distanţelor imense dintre stele? Şi nu ştie nimeni că extratereştrii nu au cum să semene cu noi?

Ei bine, dragii mei cititori, voi distruge aceste idei preconcepute. Sistematic. Bucată cu bucată. Sper ca lectura acestei cărţi să-ţi facă plăcere!

Al vostru.

Erich von Däniken septembrie 2009

Capitolul 1
O tabără de bază a zeilor

Ce ai zice dacă ţi-aş spune că, în munţii Anzi, există un loc situat la altitudinea de 3 964 metri, care, potrivit tradiţiilor incaşe străvechi, a fost construit de zei într-o singură noapte? Un loc în care dale uriaşe de piatră zac risipite de jur-împrejur ca nişte cărţi de joc aruncate pe jos? Dale din piatră care au fost atent tăiate şi transportate, dar despre care cronicarii spanioli – care au scris în urmă cu 400 de ani – spuneau că niciun om nu le-ar fi putut mişca? Un loc în care dale uriaşe de andezit au fost cioplite şi prelucrate cu o incredibilă precizie, arheologii aşteptându-se ca noi să credem că oamenii Epocii de Piatră au fost autorii? Un loc în care a fost descoperit un calendar care ajunge cu 15.000 de ani în urmă? Un calendar care arată până şi fazele Lunii, zi de zi şi oră de oră?

Dă-mi voie să-ţi spun că un asemenea loc există cu adevărat. Se numeşte Tiahuanaco şi este situat la mare altitudine, în Anzii BolMei. Şi atunci de ce nu am aflat niciodată despre acest loc? De ce National Geographic şi Discovery Channel nu au făcut documentare zguduitoare despre acest loc? Să fie vorba, la mijloc, de un fel de conspiraţie? Sau această descoperire senzaţională a dispărut pur şi simplu într-un nor de fum?

Unul dintre motivele acestei tăceri de-a dreptul asurzitoare este un prieten al lui Adolf Hitler şi bine-cunoscut antisemit pe nume Hans Horbiger, un excentric de genul care recunoaşte un singur adevăr – al lui. Despre asemenea oameni nu se scrie niciodată – nici măcar atunci când avansează idei extrem de valide. Aşadar, cine a fost omul acesta?

Hans Horbiger s-a născut în 1860 într-o familie înstărită din regiunea Tirol. A studiat ingineria la Universitatea Tehnică din Viena şi după absolvire a lucrat iniţial ca proiectant într-o fabrică în care se construiau motoare cu aburi. Ulterior s-a transferat la Compania Land, unde a lucrat ca specialist în compresoare. În 1894, a conceput un nou sistem de valve pentru pompe şi compresoare. Şi-a patentat invenţia şi a vândut-o pe bază de licenţă mai multor firme germane şi străine. Pentru o vreme, acesta l-a făcut destul de bogat, însă o mare parte din avere s-a risipit – mai întâi din cauza hiperinflaţiei din anii 1920 şi ulterior din cauza Primului Război Mondial.

Ca tânăr inginer, Horbiger a observat într-o zi oţel topit prelingându-se pe un strat de zăpadă. A fost surprins de faptul că zăpada şi pământul practic au explodat din cauza temperaturii ridicate a oţelului. De aici i-a venit o idee foarte interesantă: dacă în întregul univers se producea un proces identic, într-un gen de luptă eternă? Gheaţa şi focul – viaţa şi moartea. Horbiger a postulat că, în tot cosmosul, corpuri cereşti imense s-ar ciocni în permanenţă cu bucăţi dure de gheaţă şi, ca urmare, ar exploda. Resturile rezultate ar forma apoi planete şi luni. Aceasta a fost baza Teoriei Lumii de Gheaţă, pe care Hans

Horbiger a publicat-o în anul 1913.

Potrivit acestei Teorii a Lumii de Gheaţă, Pământul nostru ar fi găzduit numeroase culturi deosebit de dezvoltate care au existat pe parcursul diferitelor ere geologice – chiar înainte să fi existat Luna actuală. Aceste culturi au fost de fiecare dată distruse atunci când din spaţiu au apărut bolovani imenşi, care au explodat în atmosfera noastră. Resturile care s-au prăbuşit pe Pământ au provocat diverse catastrofe, cum ar fi Potopul şi scufundarea Atlantidei. După părerea lui Horbiger, omenirea era deja extrem de civilizată în epoca terţiară. Potrivit lui Horbiger, Luna care a apărut în era terţiară s-a prăbuşit pe Pământ în urmă cu 2 5.000 de ani, ducând la inundarea întregii suprafeţe de uscat a globului, aflată la tropice. Cu excepţia câtorva vârfuri înalte din Anzi şi din Etiopia.

Hans Horbiger a fost cu adevărat un profet furios! Şi cu siguranţă avea şi un aspect corespunzător: avea o barbă albă lungă şi o permanentă expresie fioroasă. Peste toate acestea, a avut un scris practic indescifrabil. Cât se poate de egocentric, se considera pe sine ca fiind cel mai mare savant şi singurul care proclama adevărul. Ca atare, a cerut comunităţii ştiinţifice, la mijlocul anilor 1920, recunoaşterea radicală. Modul lui de gândire era foarte asemănător celui al lui Hitler – şi viceversa. În zelul lui profan, Horbiger nu tolera niciun fel de opoziţie, considerând cunoştinţele de matematică şi astrofizica ale vremii ca fiind nişte minciuni netrebnice.

Hitler şi Horbiger în Germania antebelică, marcată de fixaţia pe ştiinţă şi tehnologie, Hans Horbiger şi-a marcat calea cu un amestec de dogmatism, forţă brută şi pretinsă iluminare. Laolaltă cu adepţii săi, a început să provoace agitaţie în rândurile inteligheţiei. Lipsit de orice scrupule şi absolut imun la critici, şi-a investit o parte din averea împuţinată pentru înfiinţarea unei mişcări formate din membri cotizanţi şi având de asemenea şi propria mică unitate de trupe de elită. Aderenţii acopereau zidurile universităţii şi ale stadioanelor cu afişe şi distribuiau mii

de foi volante scrise de mână. Prelegerile ţinute de astronomi care nu erau de acord cu opiniile lui Horbiger erau întrerupte de huiduieli şi de râsete ironice, iar profesorii erau hărţuiţi pe străzi. Horbiger le-a scris unor cunoscuţi ingineri şi astronomi: „Ori învăţaţi să credeţi în mine, ori trebuie să vă tratez ca duşmani”.1

Mişcarea Horbiger a publicat un total de trei lucrări de referinţă şi încă patruzeci de cărţi destinate unui public mai larg. În afară de acestea, au fost împrăştiate şi nenumărate foi volante şi broşuri. Publicaţia lunară, Der Schlussel zum Weltgeschehen (Cheia evenimentelor mondiale) a atins un tiraj de 100.000 de exemplare.

Hitler credea în Horbiger şi l-a susţinut public. De asemenea, cei doi s-au întâlnit cu mai multe ocazii. Hitler asculta avid prelegerile lui Horbiger, cu toate că irascibilul Horbiger nu-i permitea nici măcar Führerului să-l întrerupă. Într-o foaie volantă publicată de grup la vremea respectivă, se putea citi: „Un austriac, Hitler, i-a alungat pe politicienii evrei. Un al doilea austriac, Horbiger, îi va alunga şi pe oamenii de ştiinţă evrei!” 2

Luis Pauwels şi Jacques Bergier, doi mari gânditori şi jurnalişti, scriau despre învăţăturile lui Horbiger:

Horbiger pretinde că poate să dezvăluie adevărurile despre istoria veche a planetei noastre, precum şi despre viitorul ei depărtat. El pur şi simplu aruncă pe fereastră toate teoriile actuale referitoare la istoria culturilor, apariţia şi dezvoltarea omenirii şi a societăţilor ei. Cu sute de mii, dacă nu chiar cu milioane de ani în urmă, susţine el, existau deja popoare asemenea zeilor, giganţi, şi culturi deosebit de dezvoltate… întregul univers trece printr-un fel de fază de dezvoltare uniformă; este un organism viu şi fiecare parte componentă a sa exercită influenţe asupra tuturor celorlalte. Căutările omenirii sunt legate de căutările stelelor; tot ceea ce se petrece în cosmos se reflectă în evenimentele de pe Pământ şi invers.3

Dar care este legătura dintre toate acestea, munţii din Bolivia şi misteriosul oraş în ruine Tiahuanaco?

Răspunsul este că unul dintre adepţii lui Horbiger

era arheolog, un anume dr. Edmund Kiss, care petrecuse nouă ani efectuând cercetări pe înălţimile din munţii Anzi. Aici, la Tiahuanaco, fusese descoperită o poartă monolitică – care astăzi este cunoscută sub numele de „Poarta Soarelui”. În viziunea lui Edmund Kiss, gravurile de pe această poartă a soarelui reprezentau un fel de calendar. Era posibil, susţinea el, să citeşti solstiţiile, echinocţiile, fiecare zi a anului, poziţia Lunii în fiecare oră – iar toate aceste date luau în calcul până şi rotaţia Pământului! „Oamenii care au inventat acest calendar au aparţinut unei civilizaţii superioare civilizaţiei noastre”, insista Kiss.4 Potrivit calculelor sale, Tiahuanaco a fost ridicat cu aproximativ 27.000 de ani înainte de naşterea lui

Hristos. Acest calendar, susţinea el, era gravat în piatră de astronomi din perioada terţiară şi ne pune la dispoziţie „dovezi ştiinţifice incontestabile”. 5

Pe bună dreptate, adepţii lui Horbiger au găsit într-adevăr dovezi – în Tiahuanaco şi în împrejurimi – ale unui gen de dezastru global. De exemplu, rămăşiţele unui mare port, sedimente marine la altitudinea de 4.000 metri, cenuşă vulcanică amestecată cu noroiul rămas în urma unui potop de proporţii biblice şi chiar fragmente de oase ale unor presupuşi uriaşi. Şi nu numai atât, toate aceste lucruri îşi aveau originea într-o perioadă în care se presupune că Luna noastră anterioară ar fi explodat, provocând la început formarea unui inel de resturi în jurul Pământului, care ulterior s-au prăbuşit într-un mod cu totul catastrofal pe planeta noastră. Şi haideţi să nu uităm că – cel puţin potrivit lui Horbiger – nu a fost pentru prima oară. Mai existaseră multe Luni anterioare şi numeroase catastrofe. Horbiger a calculat că durata în care în jurul Pământului nu a mai orbitat nicio Lună a fost de 138.000 de ani. În această perioadă, chipurile, pe Pământ ar fi domnit regi uriaşi. Pe urmă, cu aproximativ 14.000 de ani în urmă, Pământul a captat Luna noastră actuală şi o nouă catastrofă s-a abătut asupra chinuitului nostru Pământ: „[Venind] din nord şi din sud, apele au inundat regiunile ecuatoriale ale Pământului; iar în nord, pe platourile pe

care Luna-nou capturată de Pământ le-a lăsat descoperite, au început erele glaciare" 6.

Dar Teoria Lumii de Gheaţă a lui Horbiger a fost respinsă complet? Nu tocmai, deoarece în vremuri de mult apuse pe faţa Pământului chiar au trăit uriaşi – cel puţin potrivit consemnărilor străvechi. Însă deocamdată, dă-mi voie să-ţi spun ce ştiu cu siguranţă pe acest subiect.

Uriaşii rătăcesc pe faţa Pământului în cea mai sfântă carte a creştinătăţii, Biblia, uriaşii sunt menţionaţi încă din Facere (Facerea, 6: 4): „Uriaşii erau pe Pământ în vremurile acelea şi chiar după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii; aceştia erau vitejii cari au fost în vechime, oameni cu renume" 7.

În Cartea a cincea a Pentateuhului se face chiar referire la un sarcofag grandios: „Numai Og, împăratul Basanului, mai rămăsese din neamul Refaimiţilor. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coţi, şi lăţimea lui de patru coţi, după cotul unui om". (Deuteronomul 3: 11). (Cotul evreiesc este echivalent cu 48, 26 centimetri.) Aceeaşi carte face referire la „un popor mare şi înalt, fiii lui Anachim", pe care Dumnezeu plănuia să-i distrugă cu un „foc mistuitor" (Deuteronomul, capitolele 2 şi 3).

Şi am auzit cu toţii despre celebra luptă dintre David şi Goliat. În Biblie, este descrisă de profetul Samuel (1 Regi, capitolul 17):

Atunci a ieşit un om din tabăra filistenilor şi a înaintat între cele două oştiri. El se numea Goliat, era din Gât, şi avea o înălţime de şase coţi şi o palmă... şi purta nişte zale de solzi în greutate de cinci mii de sâcâi de aramă... coada suliţei lui era ca un sul de ţesut, şi fierul suliţei cântărea şase sute de sâcâi.

Toţi uriaşii „Anachimi", cu excepţia doar a câtorva, au fost alungaţi de Iosua: „N-au mai rămas deloc Anachimi în ţara copiilor lui Israel; numai în Gaza şi în Gad şi la Asdod au mai rămas câţiva" (Iosua, 11: 22) şi „în vechime, numele Hebronu-lui fusese Chiriat-Arba, numit astfel după

Arba, cel mai mare dintre Anachimi" (Iosua 15).

În Cartea întâi a Cronicilor, cititorul poate să se minuneze de povestirea uciderii ultimului uriaş:

...În care vremuri Sibecai Huşanitul l-a omorât pe Sippai, care era dintre copiii uriaşului... un bărbat de statură uriaşă, ale cărui degete de la mâini şi de la picioare erau douăzeci şi patru, şase la fiecare mână şi şase la fiecare picior: şi el era fiul uriaşului, (capitolul 8) ... aceştia erau născuţi din uriaşul din Gât; şi au murit de mâna lui David şi de mâna slujitorilor lui. (1 Cronicile 4 şi urm.)

Desigur, Biblia nu este unica sursă care confirmă existenţa uriaşilor în epocile anterioare. În textele străvechi referitoare la legendele evreilor, poţi citi: „Erau Emirnii sau cei înfricoşători, apoi erai Refaimii sau uriaşii şi de asemenea Giborimii sau cei violenţi..." 8

Uriaşii mai sunt menţionaţi şi în capitolul 14 al cărţii profetului antediluvian Enoch, una dintre apocrife. Aici, „Prea înaltul" le reproşează „paznicilor decăzuţi ai cerurilor": „Pentru ce aţi părăsit cerurile înalte, sfinte şi eterne şi v-aţi culcat cu femeile şi v-aţi pângărit cu fiicele oamenilor şi le-aţi luat de neveste şi aţi făcut asemenea copiilor pământului şi aţi avut uriaşi (ca) fii?" 9

În epopeea greacă „Argonautica", uriaşii sunt frecvent menţionaţi. Iată un exemplu: în peninsula Kapidag, Argonauţii au urcat necugetat pe un munte ca să vadă mai bine care era poziţia lor. Heracle cu câţiva oameni au rămas la bord ca să păzească Argo, corabia. Deodată, au fost atacaţi de uriaşi. Dar monştrii nu aveau ştiinţă de Heracle, care i-a săgetat şi i-a omorât pe mai mulţi dintre ei de la distanţă, cu săgeţile lui. „Trupurile lor au trei perechi de mâini, ca nişte labe de animal. Prima pereche le atârnă de umerii încovoiaţi, perechile a doua şi a treia încep din şoldurile lor neplăcute la vedere..." 10

Aceşti monştri abundă în numeroase dintre epopeile şi legendele greceşti clasice. De exemplu, în „Odiseea" lui Homer, când eroul luptă cu un uriaş pe Insula Ciclopilor şi îi arde unicul ochi.11 în zilele noastre, zidurile construite din pietre gigantice sunt cunoscute sub numele de ziduri

ciclopice.

Monştri de diferite feluri apar şi în povestea lui Ghilgameş, care a fost dezgropată la Ninive (în Irakul zilelor noastre). Tăbliţele străvechi din lut făceau parte din biblioteca regelui asirian Ashurbanipal. Povestea ne spune că Ghilgameş cu prietenul său, Enkidu, au escaladat muntele zeilor. La scurt timp după ce şi-au atins scopul, au fost înfruntaţi de o fiinţă înfricoşătoare pe nume Humbaba. Humbaba are labe de leu, corpul îi este acoperit de solzi din fier şi la picioare are gheare. Cei doi fraţi de arme trag săgeţi în monstru şi aruncă lăncile, dar nici săgeţile şi nici lăncile nu-i străpung corpul. „Parcul Zeilor" este de asemenea păzit de fiinţe îngrozitoare. Mai precis gigantice, „fiinţe asemănătoare scorpionilor... Inspiră o groază care te face să tremuri, vederea lor este aidoma morţii, umbra lor înfiorătoare se prelinge peste munţi". 12 Aceşti monştri nu pot fi nişte creaturi obişnuite: vorbesc şi chiar le dau celor doi prieteni un avertisment aspru.

Profesorul de sumerologie Samuel Kramer a tradus chiar o pagină din una din tăbliţele cu caractere cuneiforme, în care un viol duce la naşterea unui uriaş. Enlil o lasă însărcinată pe Ninlil. Ea îi respinge avansurile, dar aceasta nu-l opreşte pe Enlil să o supună: „... vaginul meu e prea mic. Ea nu înţelege coiful. Buzele mele sunt prea mici..." 13

Poţi să mai citeşti şi în scrierea Popol Vuh a mayaşilor Quiché despre uriaşii primitivi. Aceştia au făcut ravagii în populaţia omenească până când zeul Ah Mucenab a dezlănţuit un infern devastator pentru a-i şterge de pe faţa pământului. Unii dintre ei au supravieţuit şi „rătăceau pierduţi în amurgul întunecat" 14.

Cartea Eschimoşilor ne spune succint: „În vechime erau uriaşi pe Pământ" 13.

Să fiu cinstit, aş putea continua aşa la nesfârşit. Există citate referitoare la uriaşi practic în toate textele străvechi – indiferent care popor le-a compilat. Dar fă-mi o plăcere şi dă-mi voie să-ţi mai ofer două exemple, deoarece sunt mai precise decât majoritatea legendelor populare. În

venerabila Carte a împăraţilor Etiopieni, Kebra Negast, capitolul 100, se spun următoarele:

Şi fiicele lui Cain cu care se însoţiseră îngerii au rămas însărcinate, dar nu au putut să le dea naştere şi au r murit. Şi unii dintre copiii care erau în pântecele lor au murit şi unii s-au născut; despicând pântecele mamelor lor… şi când au crescut şi au ajuns bărbaţi, au devenit uriaşi…16

Însă cea mai insondabilă afirmaţie poate fi găsită în Cartea lui Baruch, apocrifă. Baruch enunţă, practic, numărul de uriaşi despre care se spune că ar fi trăit anterior Potopului: „Dumnezeu a trimis potopul pe pământ şi a distrus tot ce era din carne şi patru sute şi nouă mii de uriaşi” 17. Rămâne în continuare un mister de unde a luat venerabilul autor aceste cifre.

Aluziile la uriaşi în tradiţiile străvechi sunt numeroase şi uşor de găsit – pentru cei care-şi dau osteneala să le caute. Dificultatea stă în găsirea dovezilor sub forma unor mărturii materiale. Fapt cunoscut de toată lumea, numeroşi oameni de ştiinţă au susţinut că ar fi găsit oase sau unelte ale uriaşilor, care nu ar fi putut fi făcute şi folosite decât de uriaşi, însă toate acestea rămân în continuare nişte subiecte controversate. De exemplu, paleontologii germani Gustav von Koenigswald (1902 – 1982) şi Franz Weidenreich (1873 – 1948) au descoperit mai multe oase uriaşe în spiţerii din Hong Kong şi China. Weidenreich chiar a ţinut prelegeri în faţa Societăţii Etnologice Americane, în 1944.18

Mărturii materiale

Profesorul Denis Saurat, renumitul director al Centre International d’Études Françaises – Centrul Internaţional de Studii Franceze – din Nisa, a descoperit topoare de mână (fără coadă) cântărind 3, 1 kilograme la mai puţin de 6, 5 kilometri sud de Safita, în Siria. Iar în Am Fritissa, în Marocul de Est, a descoperit unele cântărind aproape 3, 5 kilograme (lungi de 32, 5 centimetri şi late de 22 centimetri)! în viziunea sa de expert, topoare de mână de asemenea dimensiuni ar fi fost potrivite numai pentru nişte

uriaşi.19 Saurat este un partizan al existenţei uriaşilor şi chiar a afirmat că ei ar putea fi responsabili pentru inexplicabilele dolmene şi imensele menhire care pot fi găsite în toată Europa. Mai consideră, de asemenea, că existenţa uriaşilor ar putea să explice şi forţa supraomenească necesară pentru construirea zidurilor ciclopice care punctează întreaga regiune mediteraneeană. Oase aparţinând unor oameni primitivi supradimensionaţi au fost descoperite încă din 1936 de antropologul german L. Kohn-Larsen în apropierea lacului Eyasi, în Tanzania. Autorul descoperirii le-a dat chiar şi o denumire ştiinţifică: Meganthropus africanus. Descoperiri similare au fost făcute în Java (Meganthropus palaeojavanicus). Fostul delegat al Societăţii Preistorice Franceze, dr. Louis Burkhalter, într-un articol care a apărut în Revista Muzeului din Beirut, în Beirut, în 1950, susţinea fără rezerve descoperirea acestor oase: „Aş vrea să spun foarte clar că existenţa unor umanoizi uriaşi în Epoca Acheuleană* trebuie să fie considerată o realitate dovedită ştiinţific”.

La mijlocul secolului trecut, arheologul australian dr. Rex Gilroy, director al Muzeului de Ştiinţele Naturii Mount York din Bathurst, New South Wales, a descoperit unelte preistorice uriaşe, împreună cu un schelet şi un molar care măsoară 5, 8 centimetri lungime şi 4, 5 centimetri în diametru. Tot el a mai descoperit într-un strat de noroi solidificat şi o urmă imensă de talpă, măsurând 60 x 18 centimetri. Doctorul Gilroy a presupus că fiinţa care a lăsat această urmă ar fi trebuit să aibă o înălţime de peste 6 metri!

O altă descoperire de-a dreptul „imposibilă” legată de urme imense de tălpi a fost făcută în Glen Rose, Texas. Aici, în albia râului Paluxy, au fost descoperite urme de tălpi de dinozaur, alături de urmele de tălpi ale unor fiinţe omeneşti

— Epoca Acheuleană (sau Acheuliană, cum mai apare ortografiată) este denumirea atribuită unei perioade din paleoliticul inferior, din care provin o multitudine de unelte

din piatră cioplită, asociate cu existenţa oamenilor primitivi, civilizaţia aceasta fiind localizată în întreaga Africă, în mare parte din vestul Asiei şi în Europa. Tehnica de obţinere a acestor unelte a primit numele de la situl arheologic din Saint-Acheul, actualmente o suburbie a oraşului Amiens din nordul Franţei, unde au fost identificate primele exemplare de unelte de acest gen, în secolul al XIX-lea. (JV.t.)

uriaşe. În unul şi acelaşi strat sedimentar! Orice antropolog îţi va spune că aşa ceva pur şi simplu este imposibil: dinozaurii nu au trăit în acelaşi timp cu oamenii. Ce este ciudat este că, în acest caz, nu a fost vorba doar de două urme de tălpi, ci de zeci de urme! Direcţia de fugă a dinozaurului este clar identificabilă – iar urmele aparţinând unei fiinţe umane le urmează, ca şi cum cel care le-a lăsat ar fi urmărit bestia.20 Descoperirile de la Glen Rose au aprins o controversă ştiinţifică foarte îndârjită. Teoreticienii evoluţionismului au făcut front comun: urme de tălpi de dinozaur şi de om în acelaşi strat sedimentar? Nu putea să fie vorba decât de o escrocherie. Şi chiar au pus această escrocherie pe seama creaţioniştilor, acei oameni care – mai ales în Statele Unite – nu cred în teoria evoluţionistă a lui Darwin, ci dimpotrivă, cred că toate formele de viaţă de pe faţa Pământului au apărut ca rezultat al creaţiei divine. Pe de altă parte, înşişi creaţioniştii au negat vehement că ar fi avut vreo legătură cu această înşelătorie. Ceea ce e uimitor la această controversă ştiinţifică este că foarte puţinii evoluţionişti care au îndrăznit să facă o excursie pe râul Paluxy ca să vadă descoperirea cu ochii lor au sfârşit de regulă schimbând taberele. Oameni şi dinozauri în acelaşi timp? Imposibil? în ultima vreme s-ar părea că până şi imposibilul a devenit posibil.

Renumitul biolog evoluţionist, profesorul Robert Martin de la Muzeul de Ştiinţe Naturale Field (Chicago), este convins că oamenii şi dinozaurii au trăit în aceeaşi perioadă: „Oamenii şi alte primate au evoluat în urmă cu aproximativ 90 de milioane de ani. Prin urmare, strămoşii

gorilelor, ai cimpanzeilor şi ai oamenilor au trăit cot la cot cu dinozaurii şi şi-au început evoluţia cu adevărat abia după extincţia dinozaurilor" 21.

Paleontologul Wolf-Dieter Heinrich de la Muzeul de Istorie Naturală din Berlin a descoperit chiar rămăşiţe pietrificate datând de la sfârşitul perioadei jurasice. Şi le-a descoperit în celebrele straturi fosile Tendaguru din Tanzania – un sit bine cunoscut pentru rămăşiţele de dinozauri.

Profesorul Martin împreună echipa sa au realizat o serie de teste genetice moleculare care au confirmat vârsta extremă a acestor oase. Profesorul Ulfur Arnason de la Universitatea din Lund, Suedia, de asemenea specialist în genetică moleculară, a certificat că „cea mai importantă ramificare a arborelui genealogic al mamiferelor s-a produs încă din era mezozoică". 22

Pentru a încheia această scurtă trecere în revistă a observaţiilor referitoare la uriaşii din preistorie, vreau să-ţi împărtăşesc o poveste ciudată din perioada regelui Solomon. În afara relaţiilor cu numeroase alte femei, înţeleptul rege – după cum ştim – a avut o relaţie intimă şi cu Regina din Sheba (sau Balquis, cum este cunoscută potrivit numelui arab). Ultima întâlnire a regelui Solomon şi a Reginei din Sheba a avut loc la Tadmor, oraşul palmierilor. (Tadmor a fost cunoscut ulterior sub numele de Palmira, un oraş situat într-o oază din nordul deşertului sirian.) Risipitorul Solomon a pus să se ridice un mausoleu uriaş în acest oraş, pentru marea sa iubire. Muhammed al-Hassan, biograful profetului Mohammed, relatează că un calif, Walid I (705 – 715) a descoperit un mormânt cu inscripţia: „Acesta este mormântul şi catafalcul pioasei Balquis, soţia lui Solomon". Califul a pus să fie deschis mormântul. Când a văzut ce se afla înăuntru, a îngheţat şi a poruncit ca mormântul să fie închis şi să nu mai fie deschis niciodată. Deasupra mormântului a ridicat o clădire imensă, ca avertisment. Ce ar fi putut să-l îngrozească în aşa măsură pe calif? Mormântul lui Balquis era mormântul unui uriaş! 23

Poate că, la urma urmelor, uriaşii controversaţi ai Teoriei Lumii de Gheaţă a lui Horbiger nu au fost chiar o plăsmuire. Este posibil ca el să fi luat această informaţie din consemnările străvechi care, în definitiv, erau cu toate accesibile la vremea respectivă. Şi să nu uităm – indiferent dacă ne convine sau nu – că evoluţia lui Darwin nu a fost nici pe departe atât de lipsită de accidente pe cât ar vrea această teorie să ne facă să credem. În lucrarea lor de o mie de pagini, deosebit de bine documentată, Forbidden Archaeology – Arheologie interzisă – autorii, Michael Cremo şi Richard Thompson, documentează o serie întreagă de inconsecvenţe antropologice care cu îl

certitudine nu corespund ideii unei evoluţii liniare.24 Lucru de neînţeles, cartea a fost ignorată atât de arheologi, cât şi de antropologi. Însă precizia surselor şi dovezilor este absolut impresionantă.

Originile Lunii?

Dar să nu uităm că Hans Horbiger mai susţinea în a sa Teorie a Lumii de Gheaţă că au existat mai multe Luni care au evoluat în jurul Pământului şi că actuala Lună se află pe orbita sa de numai circa 14.000 de ani. Numeroasele Luni au reprezentat motivul ridicării şi prăbuşirii multelor şi diferitelor culturi, a postulat el, inclusiv a culturii de la Tiahuanaco. Absurd? Nu avem destule dovezi concludente cu privire la Lună şi la moştenirea ei? La urma urmelor, americanii au şi adus pe Pământ roci selenare, nu? Doar pentru sceptici: cunosc toate cărţile care susţin că americanii nu au ajuns niciodată pe Lună şi că aselenizările prezentate la televiziune n-au fost decât nişte înşelătorii puse la cale în deserturi şi în diverse studiouri de televiziune. Genul acesta de antiamericanism este cât se poate de uşor de demontat. Astronauţii americani au plasat pe Lună o placă destinată efectuării de măsurători şi care este, până în zilele noastre, vizată cu un fascicul laser de pe Pământ. Este utilizată pentru măsurarea distanţei exacte dintre Pământ şi Lună. Mai mult chiar, alte aselenizări sunt planificate de către chinezi şi de către japonezi. Cu

siguranţă, vor găsi acolo resturile lăsate de americani la vizitele lor anterioare. Ca de obicei, niciunul dintre scepticii din „Liga Anti-Aselenizării” nu-şi va cere scuze de la americani. (îi cunosc personal pe mai mulţi dintre cei care au lucrat în cadrul Programului Selenar al NASA, începând cu Wernher von Braun, Hermann Oberth, Willi Ley, Harry Ruppe, Ernst Stuhlinger – toţi fiind mândri purtători ai titlurilor de profesori sau doctori – până la inginerul-şef, Joseph Blumrich. Toţi au fost oameni de onoare – fără excepţie. Nici măcar unul dintre ei nu s-ar fi amestecat, sub nicio formă, în vreo înşelătorie la nivel global, legată de Lună.)

Prin urmare, ştim cum a fost creată Luna sau cât este de bătrână? într-adevăr au fost demontate fanteziile lui Horbiger?

Există mai multe teorii cu privire la originile Lunii: 25

Ipoteza fisiunii. Rotaţia proto-Pământului a generat forţe centrifugale care au aruncat o parte importantă din masa lui în spaţiu. Acest material s-a concentrat şi a format Luna.

Ipoteza Lunilor multiple. În câmpul gravitaţional al Pământului au fost captaţi mai mulţi sateliţi de mici dimensiuni. Aceşti sateliţi s-au contopit şi au format Luna de astăzi.

Ipoteza capturării. Pământul şi Luna, ca şi corpuri cereşti, au apărut independent unul de celălalt. Într-un moment anume, Pământul a „capturat” Luna în câmpul lui gravitaţional.

Ipoteza conformării. Pământul şi Luna s-au format împreună, din materia primordială, în acelaşi timp şi în acelaşi loc, Luna formându-se propriu-zis din materialul care înconjura proto-Pământul.

Ipoteza impactului gigantic. Pământul s-a ciocnit cu un corp ceresc gigantic, de dimensiunile planetei Marte. Materia care a fost aruncată în spaţiu s-a concentrat, formând Luna.

Indiferent care dintre aceste teorii este cea corectă,

cele mai recente cercetări realizate în cadrul Swiss Federal Institute of Technology (ETH) – Institutului Federal Elveţian de Tehnologie – şi al Universităţilor Oxford (Marea Britanie), Kbin (Germania) şi Münster (Germania) concluzionează, toate, că Luna a fost creată cu milioane de ani în urmă.26 Ce anume poate să sugereze o vârstă într-atât de venerabilă?

Totul se reduce la nivelul de izotopi de wolfram 182 care se formează ca urmare a descompunerii izotopului radioactiv hafniu. Hafniul se descompune complet în 60 milioane de ani. Aceasta este o realitate fizică. Cercetătorii de la Institutul de Geologie Izotopică de la ETH Zürich au examinat rocile selenare pe care le-au adus pe Pământ astronauţii americani. Au măsurat cantităţi minuscule de wolfram 182, ceea ce le-a permis să stabilească vârsta, pe baza hafniului descompus. Cu cât diferenţele dintre nivelurile de wolfram 182 sunt mai mari, cu atât roca este mai veche. Rezultatul a fost o vârstă de X milioane de ani, 27 rezultat care înclină să susţină „ipoteza impactului gigantic", care afirmă că Pământul şi Luna sunt două corpuri cereşti care s-au ciocnit între ele cu milioane de ani în urmă.

Presupunând că dăm crezare acestor rezultate de ultimă oră, înseamnă că într-adevăr Horbiger a greşit şi că Luna noastră nu orbitează în jurul Pământului de numai 14.000 de ani. Prin urmare, nu poate să fie răspunzătoare pentru distrugerea civilizaţiei de la Tiahuanaco. Totuşi, indiferent dacă Luna a fost sau nu de vină pentru aceasta, se poate demonstra cu certitudine că, în trecut, Pământul a fost afectat de catastrofe climaterice bruşte. Acestea ni se dezvăluie în urma examinării sedimentelor sau a blocurilor eratice glaciare (bucăţi mari de stâncă, depozitate de gheţarii aflaţi în faza de topire, la finalul erei glaciare; poalele Munţilor Alpi sunt pline de asemenea sedimente). (Apropo, aceşti gheţari s-au topit cu multe mii de ani în urmă, chiar şi fără „ajutorul" efectului de seră din zilele noastre – fapt care este adeseori trecut cu vederea în discuţiile actuale.)

Au existat impacturi cosmice chiar şi în cursul istoriei Pământului. Este posibil ca, în diverse momente ale istoriei sale, meteoriţi să fi lovit Pământul sau să se fi prăbuşit în oceanele acestuia, provocând inundaţii înfricoşătoare în întreaga lume. Un lucru este sigur însă: cauza tuturor acestor evenimente – după cum ştim actualmente – nu ar fi putut să fie Luna. Prin urmare, adepţii lui Horbiger vor fi nevoiţi să se mai gândească.

Pe de altă parte, mai există un aspect care rămâne în continuare în suspensie – un lucru pe care Horbiger l-a avansat pur intuitiv şi care a fost din nou, recent, subiectul unor controverse. Horbiger a susţinut că tot ceea ce există în univers se supune unui proces atotputernic de evoluţie – că întregul univers este un „organism viu" şi că fiecare din părţile sale constituente le influenţează pe toate celelalte. Şi într-adevăr, particulele elementare nu şi-au căpătat caracteristicile descumpănitoare din neant, ci tocmai prin interacţiunile lor cu alte obiecte, cum ar fi particulele Higgs. Particulele nu sunt – după cum sugerează însăşi denumirea lor – nişte obiecte independente; sunt „parte" din ceva. Fiecare particulă reflectă întregul şi universul constă în particulele din care el însuşi a fost creat. Acest adevăr simplu i-a dus pe astrofizicieni la întrebarea (la prima vedere absurdă): să fie oare universul un organism viu?

Universul: un organism viu?

Ce sau poate chiar cine este universul? Dumnezeu nu este altceva decât o manifestare a întregului cosmos? întrebări de acest gen au făcut parte din filosofia religiilor timp de mii de ani şi nu au fost ticluite de Horbiger. În astrofizica modernă, „fiinţa universului" este tratată la fel cum este tratată în religie – diferenţa este, desigur, aceea că specialiştii în cosmologie nu susţin că reprezintă credinţa, ci opinia ştiinţifică. Profesorul Paul Davies, specialist în fizica cuantică şi cosmologie în cadrul Universităţii de Stat Arizona, din Statele Unite, a publicat mai multe articole pe acest subiect, precum şi o serie de cărţi controversate, cum ar fi The Accidental Universe –

Universul întâmplător, The Mind of God – Mintea lui Dumnezeu, About Time – Despre timp şi The Goldilocks Enigma – Enigma Goldilocks.26

Un alt exponent strălucit al acestei ipoteze „Dumnezeu ca Univers" este americanul James Gardner. În prezentările sale la convenţiile şi simpozioanele internaţionale, îşi şochează şi îşi uimeşte audienţa cu logica sa rece şi afirmaţiile provocatoare, cum ar fi cele ce urmează:

Orice copil ştie că universul este un mediu ostil pentru om. Însă dacă vei privi lucrurile mai îndeaproape, îţi vei da seama că nu este aşa. Universul este un loc foarte ospitalier! 29

James Gardner îşi începe prezentările cu originile universului şi dovedeşte că exact acest caracter ospitalier a fost un element constitutiv al însuşi Big Bangului. Toate componentele – care ulterior s-au transformat în atomi, particule subatomice, molecule şi chiar forme de viaţă – au fost prezente deja la momentul Big Bang. Privind lucrurile din această perspectivă, dezvoltarea şi proliferarea formelor de viaţă în cosmos nu s-au mai produs la întâmplare, ci au reprezentat o parte naturală a evoluţiei universului. Scopul universului constă în a umple întregul cosmos cu forme inteligente de viaţă. Prin urmare, observăm încontinuu naşterea unor noi universuri. Fiecare gaură neagră care înghite o Cale Lactee, o scuipă înapoi într-un nou Big Bang într-un alt loc şi într-un alt moment. Se petrece un fel de reproducere cosmică: se nasc noi „universuri-bebeluş". Hipercivuizaţiile deosebit de avansate însămânţează apoi aceste universuri-bebeluş cu viaţă. Acest „mesaj al vieţii" se răspândeşte în întregul univers; noi, oamenii, nu suntem decât o părticică din el. Aceasta este o intuiţie pe care am împărtăşit-o în multe dintre cărţile mele, cu mult înainte să fi auzit măcar de minunatele cercetări ale lui James Gardner.30 Şi atunci, de unde mi-a venit această intuiţie? Ei bine, nu este nicio coincidenţă, susţine controversatul James Gardner. „Memele" sunt răspunzătoare pentru această

proliferare.31 Spre deosebire de gene, memele sunt particule de informaţie care se răspândesc ca virusurile. În vreme ce genele transmit informaţia ereditară (ADN), memele transmit informaţiile de o manieră mai dematerializată – direct de la creier la creier, neîntrerupt, clipă de clipă, în întregul univers. De fiecare dată când ţin o prelegere, „infectez" alte creiere cu memele mele. (Acelaşi lucru, dragă cititorule, ţi se întâmplă exact în această clipă, în timp ce citeşti aceste cuvinte.)

Poate că Horbiger a reuşit să marcheze câteva puncte dintr-un noroc chior cu a sa Teorie a Lumii de Gheaţă – de exemplu, posibila existenţă a uriaşilor într-un trecut sumbru şi depărtat ori scufundarea unor locuri străvechi ca urmare a unor catastrofe globale – însă în rest, în cea mai mare parte, a fost foarte departe de realitate. De exemplu, Luna de astăzi se roteşte în jurul Pământului de mult mai mult decât 14.000 de ani. Pe urmă, mă întreb, de unde i-a venit lui Horbiger ideea că întregul univers este un fel de formă de viaţă cosmică? La vremea respectivă a fost considerată o nebunie. Să fi fost vorba doar despre megalomania lui sau a avut vreo legătură cu memele?

Cum a fost descoperit Tiahuanaco

Oamenii se îndreaptă spre Tiahuanaco de secole întregi. Cele mai vechi relatări despre acest subiect ne vin de la cronicarul spaniol Pedro Creza de Leon, care l-a vizitat în 1549.

Tiaguanaco no es pueblo muy grande, pero es mentado por Ios grandes edificios que tiene…

…Tiahuanaco nu este un mare sat, dar este celebru pentru construcţiile sale grandioase… la scurtă distanţă de un deal se află două statui din piatră sculptate în formă omenească… sunt atât de mari, încât par nişte uriaşi… însă faptul care trezeşte cea mai mare uimire este dimensiunea [blocurilor din piatră – adăugarea autorului], care sunt atât de gigantice, încât nu înţelegem cum a fost posibil să fi fost mutate de oameni. Multe dintre aceste blocuri au fost prelucrate în diverse moduri… Există de

asemenea blocuri din piatră cu treceri asemenea uşilor, toate făcute dintr-un singur bloc… nu înţelegem cu ce fel de unelte a fost posibil să se realizeze asemenea lucrări… mai mult decât atât, trebuie că blocurile au avut nişte dimensiuni cu mult mai mari înainte să fie prelucrate… Nimeni nu înţelege cum a fost posibil să fie deplasate aceste greutăţi imense… Am primit asigurări că aceste construcţii existau deja aici înaintea perioadei incaşilor şi mare parte din ceea ce au ridicat ulterior incaşii la Cuzco a fost inspirat de ceea ce au văzut la Tiahuanaco… în prezenţa lui Juan Varagas, i-am întrebat pe băştinaşi dacă aceste construcţii au fost ridicate în perioada incaşilor: au râs şi mi-au răspuns că aceste clădiri existau cu mulţi ani înainte ca incaşii să-şi înceapă stăpânirea. Aceste structuri – m-au asigurat ei, şi ştiau acest lucru cu certitudine de la înaintaşii lor – fuseseră ridicate într-o singură noapte, construite de fiinţe a căror origine nu o cunoşteau… Şi fie ca faima acestor lucruri să rămână intactă în întregul univers… (… y hacen que vuela la fama de las cosaş que succeden por el universo…) Nu mai trăia nimeni care să fi cunoscut acest loc nepământean altfel decât ca o ruină… 32

Cu aproximativ patru sute de ani în urmă, şi Garcilaso de la Vega a stat în faţa ruinelor impozantelor ziduri şi platforme, dintre care astăzi nu s-au mai păstrat decât o parte. (Aceasta pentru că bolivienii au detonat aceste blocuri din piatră vechi de milenii întregi pentru a-şi face material de construcţii.)

În Cartea 1, capitolul 23 al lucrării sale pe acest subiect, Garcilaso de la Vega scria despre acest inexplicabil loc:

Am privit minunându-mă marele zid construit din blocuri din piatră atât de mari, încât nu ne-am putut imagina ce forţă pământească ar fi putut duce la bun sfârşit o asemenea întreprindere… Băştinaşii susţin că aceste construcţii se aflau aici înaintea incaşilor… Nu ştiu cine au fost constructorii, dar ştiu cu un anumit grad de certitudine de la strămoşii lor că toate aceste minuni au

fost ridicate într-o singură noapte…33

Juan de Betanzos, un alt cronicar al vremii, a afirmat că era vorba despre creatorul „contici Viracocha”, care a mai creat şi Soarele, Luna şi stelele: „Şi în aceeaşi noapte a oamenilor, a construit el însuşi Tiahuanaco” 34.

Potrivit acestei versiuni, zeii – indiferent cum vrei să interpretezi acest termen – au fost implicaţi în realizarea construcţiilor de la Tiahuanaco. Un lucru asupra cărora toţi cronicarii au căzut de acord: impresionantul complex a fost construit „într-o singură noapte”.

În 1572, Cristóbal de Molina era preot şi medic al spitalului indian din Cuzco. Avea contacte intense cu băştinaşii şi a consemnat cu conştiinciozitate folclorul religios. Hans Horbiger ar fi putut să folosească aceste scrieri ca sursă pentru a sa Teorie a Lumii de Gheaţă, Molina scriind că Manco Capac a fost primul incaş şi că povestea „potopului” le era deja bine cunoscută indienilor educaţi din perioada precreştină. Potrivit legendelor lor, viaţa a fost cu desăvârşire distrusă şi apa a acoperit până şi cei mai înalţi munţi. Un singur bărbat şi o singură femeie au supravieţuit potopului, „într-o cutie”.33 Creatorul, spuneau ei, a dus această pereche la Tiahuanaco, unde a început să creeze noi animale, peşti şi păsări.

Nu mi-ar fi deloc greu să citez cel puţin 50 de pagini din epoca conchistadorilor şi tot aş ajunge la aceeaşi concluzie: oricine a vizitat ruinele de la Tiahuanaco în urmă cu 400 de ani şi a stat în faţa impresionantei Puma Punku s-a simţit intimidat de uriaşele construcţii. În zilele noastre, ai putea spune chiar copleşit. O sută de ani mai târziu, Antonio de Castro y del Castillo, care era episcop în La Paz, în 1651, rezuma perfect:

Cu toate că odinioară s-a presupus că ruinele ar fi reprezentat opera incaşilor, fiind fortăreţe pentru războaiele lor, acum este clar că sunt, de fapt, de origini antediluviene… [sublinierea autorului] Dacă ar fi fost opera incaşilor, îngropată atât de adânc, nici spaniolii nu ar fi fost capabili să realizeze construcţii atât de minunate

şi de spectaculoase…36

Miguel Balboa, cronicar şi preot care s-a stabilit în Perú în 1566, a scris că până şi incaşii Huayna Capac priviseră ruinele de la Tiahuanaco „copleşiţi şi minunându-se”.37

O problemă împietrită

Uimirea şi mirarea acelor oameni care s-au aflat în faţa ruinelor de la Tiahuanaco cu secole în urmă i-au făcut şi pe vizitatorii ulteriori să dea din cap copleşiţi de propria micime şi cu veneraţie. Însă aceasta nu a fost tot: o altă parte a complexului de la Tiahuanaco constă dintr-o serie inexplicabilă de blocuri de piatră de dimensiuni monstruoase, cunoscute sub numele de Puma Punku. Această parte a complexului este situată la câţiva kilometri sud-vest de Tiahuanaco – şi vreau să-ţi spun cu această ocazie: dacă vizitezi vreodată Tiahuanaco, nu rata Puma Punku! Nu te lăsa înduplecat de scuzele ghizilor obosiţi. În vreme ce Tiahuanaco a fost, într-o mică măsură, reconstruit, acest lucru nu mai este posibil şi la Puma Punku. Blocurile din piatră sunt pur şi simplu prea grele şi prea mari. Mulţumită Teoriei Lumii de Gheaţă a lui Horbiger şi filosofiei rasiste naziste a perioadei respective, Puma Punku a fost ignorată într-un mod scandalos în literatura arheologică modernă. Iată cum este tratat misteriosul sit sud-american de la Puma Punku într-o măreaţă antologie – în numai câteva rânduri de text:

În colţul de sud-vest de la Tiahuanaco se află marile piramide cunoscute sub numele de Puma Punku. Platformele lor superioare formează două suprafeţe plate, la înălţimi diferite, pe ambele putându-se ajunge urcând mai multe rânduri de trepte. Pe una dintre platforme este posibil să se fi aflat un templu, cu trei portaluri mari construite în stilul Porţii Soarelui.38

Nu e doar insuficient; e şi greşit. Puma Punku nu a fost niciodată o piramidă şi nu se prezintă nici în zilele noastre ca o atare construcţie, iar aşa-numita „Poartă a Soarelui” – ei bine, este un subiect cu totul diferit şi nu are nicio legătură cu platformele de la Puma Punku. (Voi

reveni mai târziu la acest subiect.)

În prima jumătate a secolului al XIX-lea, paleontologul francez Alice Charles Victor d'Orbigny (1802 – 1857) a efectuat o călătorie în America de Sud. În 1833 s-a aflat în faţa ruinelor de la Puma Punku şi a relatat în legătură cu „imensele portaluri dispuse pe blocuri orizontale de piatră" 39. El a măsurat lungimea uneia dintre platformele neîntrerupte ca fiind de 131 picioare – 39, 92 metri. În zilele noastre însă, nu mai există blocuri din piatră interconectate: toate sunt sparte, sfărâmate sau pur şi simplu devastate de timp. În ciuda faptului că armata boliviana a folosit blocurile de piatră de la Puma Punku drept ţintă pentru exerciţiile de tir până în anii 1940, blocurile rămase sunt suficiente încă pentru a-ţi tăia respiraţia. În 1869, călătorul şi scriitorul elveţian Johann Jakob von Tschudi a dat peste ruinele de la Puma Punku şi a scris: „În drumul către Puma Punku, am descoperit un câmp pe care se afla un monolit ciudat, înalt de aproximativ 1, 5 metri şi lung de aproximativ 1, 67 metri. La bază are în jur de 0, 6 metri, iar la vârf 0, 45 metri. Prezintă două rânduri de jgheaburi sau compartimente. Monolitul acesta este cunoscut sub numele de EI Escritorio, biroul" 40.

Indiferent cine a fost cel care a numit acest bloc de piatră „biroul" – deoarece numeroasele compartimente într-adevăr sugerează nişte sertare – nu a nimerit-o deloc. Acest bloc este din andezit şi probabil că a slujit ca suport pentru nişte bare din piatră. Chiar şi în calitate de specialist în misterele Epocii de Piatră, Puma Punku îmi taie întotdeauna răsuflarea. Şi am fost acolo de şaisprezece ori! Acest sit, Puma Punku, şi Tiahuanaco, din vecinătate, sunt panorame ale unei alte culturi. Blocurile imense din andezit şi diorit (o rocă subterană cenuşiu-verzuie incredibil de dură şi de rezistentă la intemperii) sunt împrăştiate peste tot. Nu există absolut niciun pic de granit aici. Monoliţii au fost lucraţi cu o asemenea precizie, găuriţi şi lustruiţi, ca şi cum ar fi fost realizaţi într-un atelier echipat cu utilaje moderne, cum ar fi freze

din oţel inox şi burghie cu vârf diamantat. Canale extraordinar de precise, late de aproximativ 0, 63 centimetri şi adânci de aproximativ 0, 84 centimetri, tăiate în unghi drept – un lucru care pur şi simplu nu ar fi fost posibil cu uneltele din Epoca de Piatră – străbat suprafeţele monoliţilor din diorit (Vezi imaginea 1.6 de la pagina 44). Nimic din ce se poate vedea aici nu corespunde imaginii unei culturi primitive a Epocii de Piatră. Puma Punku a fost martorul unei tehnologii superioare impresionante – şi acest lucru poate fi demonstrat.

Chiar dinainte ca Hans Horbiger să înceapă să hărţuiască întreaga comunitate a oamenilor de ştiinţă cu a sa Teorie a Lumii de Gheaţă, alţi doi oameni de ştiinţă germani au vizitat Tiahuanaco şi Puma Punku. Max Uhle (1856 – 1944) a fost arheolog. Este cunoscut ca „Părinte al arheologiei peruane”. L-a cunoscut pe geologul şi exploratorul Alphons Ştiibel (1835 – 1904) la Muzeul Regal Zoologic şi Antropologic-Etno-grafic din Dresda. Cei doi eruditi au devenit în curând

«D

prieteni şi colegi şi, în 1892, au publicat o lucrare standard incomparabilă: Die Ruinenstätte von Tiahuanaco im Hochlande des alten Perii – Ruinele de la Tiahuanaco, de pe înălţimile Perú-ului antic.41 Această lucrare, care mai poate fi găsită, în zilele noastre doar în marile biblioteci şi de obicei nu este împrumutată la domiciliu, are 58, 5 centimetri înălţime şi 38 de centimetri lăţime şi cântăreşte în jur de 8, 2 kilograme! Alphons Stubel a notat măsurătorile precise realizate la Tiahuanaco şi Puma Punku, iar arheologul Max Uhle a adunat cu scrupulozitate întregul canon de scrieri existente pe subiectul misterioaselor ruine. Textul său este plin de note de subsol, însemnări şi remarci.

Chiar şi la data aceea, Tiahuanaco era în ruină. Jefuit şi vandalizat de hoţi şi organizaţii de stat, care au transportat blocurile şlefuite Dumnezeu ştie unde şi le-au folosit la construcţia de case. De exemplu, de aici provine

întregul material de construcţie pentru biserica satului Tiahuanaco, precum şi pentru zidurile de împrejmuire ale tuturor curţilor din vecinătate. Monoliţii au fost sparţi, blocurile prelucrate cu o asemenea precizie au fost modificate şi coloanele vechi de milenii întregi au fost adaptate pentru a corespunde arhitecturii bisericii. Prin urmare, nu este deloc surprinzător că munca actuală de reconstituire de la Tiahuanaco nu reuşeşte decât să dea indicii cu privire la măreţia de odinioară a acestui sit. Cu toate acestea, Ştiibel a reuşit să măsoare un dreptunghi lung de 120 metri (de la nord la sud) şi lat de 113 metri (de la est la vest). În faţa acestui dreptunghi se afla o poartă pe jumătate prăbuşită, construită din lavă andezică de culoare gri deschis, înaltă de 3 metri şi lată de 3, 8 metri, cu o grosime de aproximativ 0, 5 metri. Astăzi, este cunoscută sub numele de „Poarta Soarelui". Această poartă conţine, dăltuite în piatră, patruzeci şi opt de fiinţe înaripate, care flanchează în stânga şi dreapta un personaj principal. Max Uhle scria:

„În ele [fiinţele înaripate – adăugarea autorului] vedem cea mai valoroasă moştenire a unei epoci de mult uitate din istoria religiilor. Mitologia conţinută de această reprezentare se dezvăluie în aripile fiinţelor care înconjoară personajul din centru... Şi acest personaj central nu poate fi altceva decât un fel de fiinţă divină, nu în ultimul rând datorită coroanei solare care îl înconjoară, precum şi datorită? Partea fronta] a a porţii Soardui celorlalte semne. Este aproximativ în jurul anului 1910.

Dumnezeul suveran, Imagine de domeniu public.

căruia îi aduce omagiu mulţimea de slujitori cereşti

înaripaţi. Este aproape ca şi cum friza dispusă de-a lungul părţii inferioare a fost destinată să transpună această scenă omagială de pe Pământ într-un context ceresc…” 42

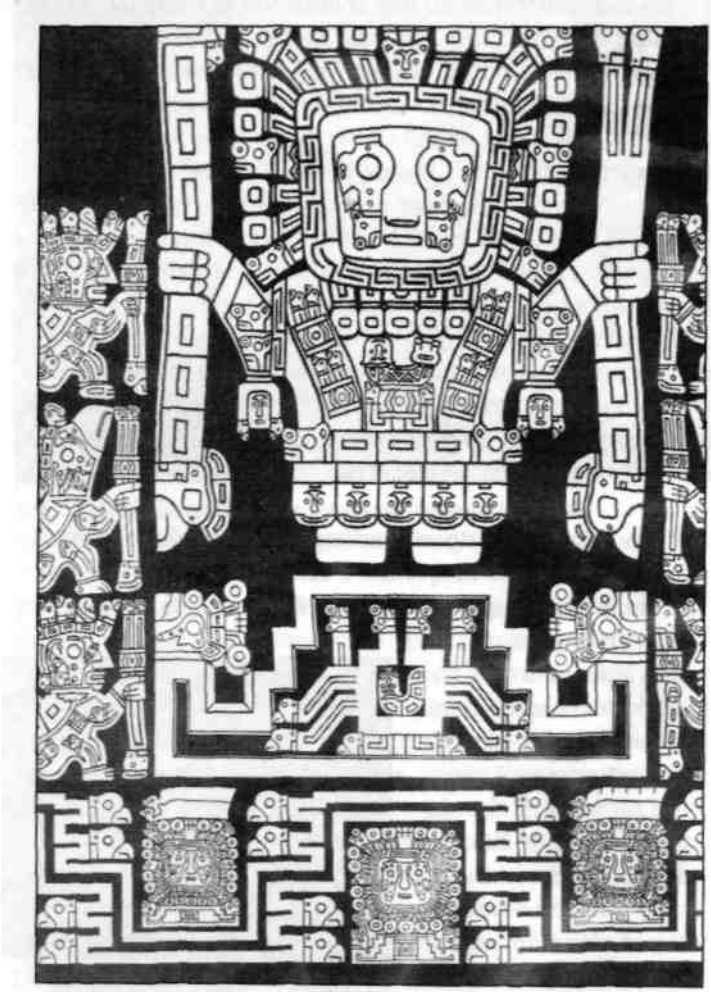

1.8. O reproducere precisă a personajului central, datând aproximativ din jurul anului 1910. Imagine de domeniu public.

Această interpretare spontană a Porţii Soarelui ne parvine din anul 1877. Toţi reprezentanţii mediului academic al epocii care au urmat, cum ar fi profesorul Arthur Poznansky, dr. Edmund Kiss şi dr. Hans Schindler Bellamy, au analizat personajele de pe Poarta Soarelui şi au presupus că reprezentau cel mai fenomenal calendar

din lume. (Acesta este un alt lucru asupra căruia voi reveni mai târziu.)

Stuhle şi Uhle au fost uimiţi de calitatea pietrei folosite la Tiahuanaco şi la Puma Punku. Citez:

Tipurile de andezit care au fost prelucrate aici prezintă un asemenea grad de duritate şi de rezistenţă în timp, încât trebuie fără îndoială să le considerăm ca fiind cele mai dificil de prelucrat... Reţinând caracteristicile majorităţii materialului prelucrat de aici, din acest sit în ruină, ne aflăm în faţa nu doar a unei probleme arhitectonice, ci şi a unei probleme tehnice. S-ar părea că însăşi calitatea muncii prezentă aici este cu totul disproporţionată în raport cu mijloacele tehnice aflate la dispoziţia peruanilor antici.43

Aceste rânduri îi aparţin lui Alphons Stubel, geolog de profesie şi expert, care – putem fi cât se poate de siguri – era bine familiarizat cu duritatea rocilor. Dioritul – de exemplu – o rocă subterană de culoare cenuşiu-verzuie, are o duritate de gradul 8. Gradul de duritate este o măsură a rezistenţei unui corp solid la penetrarea de către un alt corp. Duritatea mineralelor este măsurată pe scara Mohs (numită astfel după Friedrich Mohs, 1773 – 1839). Orice material solid are un grad mai redus de duritate decât un alt material care poate fi folosit pentru a-l zgâria şi un grad de duritate mai ridicat decât oricare alt material pe care îl poate zgâria. Gândeşte-te la următorul lucru: diamantul, cel mai dur mineral de pe Pământ, are duritatea de gradul 10. Diamantul nu poate fi zgâriat de roci cum ar fi granitul. Pentru a prelucra dioritul cu acea precizie incredibilă care poate fi văzută la Puma Punku, ai avea nevoie de unelte cu mult mai avansate decât topoarele

1.9. Fiecare piesă este şlefuită. Imaginea îi aparţine autorului.

de piatră (Vezi imaginea 1.9). Uneltele care au fost utilizate trebuie să fi fost cel puţin la fel de dure, dacă nu chiar şi mai dure decât dioritul. A susţine orice altceva este o pierdere de timp!

Scuze îndoielnice

Exact despre aceasta este vorba! Cu siguranţă este ceva putred în Danemarca! Pentru început, din cauza uneltelor care pur şi simplu nu se potrivesc cu această cultură a Epocii de Piatră şi în al doilea rând din cauza planurilor tehnice complexe care ar fi fost necesare. În mod sincer, arheologia actuală nu poate risca să ia în considerare această problemă, deoarece ar însemna să deschidă o adevărată cutie a Pandorei, în mod intenţionat. Chiar şi în epoca trecută a conchistadorilor, au fost constituite aşa-numitele comites, care au primit sarcina de a distruge în mod sistematic tot ceea ce ar fi avut vreo legătură cu „religia păgână”. Fanatismul preoţilor a fost insaţiabil. Aceste comites erau alcătuite din oameni i 1

familiarizaţi cu situaţiile din zonele respective. Adeseori, fiii şefilor de triburi şi preoţii soarelui erau obligaţi să facă parte din aceste comites şi să caute altarele străvechi. Sub conducerea preoţilor catolici, s-a distrus tot ceea ce era, într-un fel oarecare, distructibil. A

fost vorba despre o ştergere sistematică a mult-urâtei culturi păgâne. Mii de statui şi temple construite de incaşi şi din perioada preincaşă au fost distruse, iar resturile au fost aruncate pe pantele muntelui. Singurul simbol religios care a fost permis a fost semnul crucii. Iar când acest zel religios a fost într-un târziu satisfăcut, au urmat jefuitorii de piatră, în căutare de material de construcţie pentru drumuri, biserici şi case. Poate că acei constructori necunoscuţi care au creat Tiahuanaco au bănuit pericolele zelului religios orb şi intenţionat au lăsat în urma lor câteva semne pentru eternitate.

Se spune că Tiahuanaco a fost construit „într-o singură noapte" – potrivit cronicarilor. Au fost implicaţi constructori necunoscuţi, unelte necunoscute şi proiectanţi necunoscuţi. Unul dintre zeii folositori era numit „Viracocha", însă „Ticsiviracocham Con Ticsi Viracocha şi Pachayachachic sunt unul şi acelaşi personaj" 44. Potrivit lui Ştiibel şi Uhle, cuvântul poate să fie împărţit în componentele sale în limba Quéchua. Cocha înseamnă mare, ocean; vira înseamnă grăsime sau spumă. Alătură-le şi obţii „spuma mării". Expertul lingvist E.W. Middendorf, care a publicat patru volume referitoare la limbile Quéchua şi Aymara cu aproximativ 150 de ani în urmă şi este recunoscut drept unul dintre cele mai mari autorităţi în limbile indienilor sud-americani, vine cu o altă interpretare. El traduce „Con Ticsi Viracocha" prin „Zeul din marea de lavă lichidă" [sublinierea autorului].45 Aici con = zeu, ticsi = lavă şi cocha = mare. Johann Jakob Tschudi a tradus aceasta ca însemnând „Marea originii şi sfârşitului tuturor lucrurilor".46

Numele de „Zeu din marea de lavă lichidă" ne aduce mai aproape de secretul lui Viracocha?

După ce Ştiibel şi Uhle au netezit calea cercetărilor serioase în situl de la Tiahuanaco, numeroşi oameni de ştiinţă cu diverse specializări au preluat acest subiect. Către începutul secolului, Tiahuanaco şi Puma Punku au devenit însăşi chintesenţa unei lumi a misterelor – alături, desigur, de Egipt. Problema era că Egiptul se afla mult mai

aproape pentru arheologii britanici, francezi şi germani, care au preferat să sape în nisipurile deşertului. Foarte puţini au ales să facă o călătorie anevoioasă până pe culmile Anzilor, în Perú şi Bolivia. Să nu uităm că Tiahuanaco se află la o altitudine de aproape patru mii de metri. Aerul este rarefiat şi urcuşul este dificil. Astăzi, turiştilor le este mult mai uşor. Avionul îi duce la La Paz, capitala Boli-viei. De aici, mai este doar o oră şi jumătate de mers cu maşina pe un drum actualmente complet pavat până la Tiahuanaco şi Puma Punku. Altitudinea nu s-a schimbat însă şi, dacă vrei să întreprinzi această călătorie, nu încerca să faci prea multe lucruri în primele câteva zile. Ai nevoie de vreo două zile pentru ca hematiile să se aclimatizeze la această altitudine.

Poznansky: un fanatic?

Un om care a hotărât că voia să ştie mai multe a fost Arthur Poznansky, profesor de inginerie geodezică la Universitatea Regală Bavareză. El a lucrat la Tiahuanaco între 1904 şi 1945. Acest loc l-a fascinat într-o asemenea măsură, încât, la scurt timp după sosirea sa aici, a decis să rămână în Bolivia, iar pe parcursul anilor a fost apreciat cu titluri academice onorific venite unele după altele. Poznansky a fost: preşedinte al Societăţii Geografice din La Paz, preşedinte al Societăţii Arheologice din Bolivia; director al Institutului de Antropologie, Etnografie şi Istorie Timpurie din Tiahuanaco; membru al Academiei de Ştiinţe de la New York şi aşa mai departe, lista poate continua. Începând din 1910, în domeniul arheologiei bol Mene şi peruane nu s-a întâmplat nimic fără aprobarea lui Arthur Poznansky. A fost respectat, acoperit cu onoruri şi urât – în concluzie, o persoană foarte controversată. Poznansky a scris patru tratate ştiinţifice referitoare la Tiahuanaco sau „leagănul umanităţii”, după cum l-a botezat el.47 L-a dispreţuit, l-a luat în derâdere şi l-a batjocorit pe arheologul Max Uhle, numindu-l chiar iluzionist, falsificator şi fantast, acest ultim epitet apărând într-un pamflet scris cu scopul de a-l discredita pe Max Uhle.48

Poznansky a fost primul care a stabilit cu precizie poziţia sitului Tiahuanaco: 16 grade, 33 de minute şi 7 secunde sud şi 68 de grade, 40 de minute şi 24 de secunde vest de Greenwich.

Poznansky a condamnat distrugerea lipsită de profesionalism a ruinelor de către un săpător pe nume Georges Courty şi a pretins că exact acelaşi lipsit de discernământ şi egoist Georges Courty, care realizase excavaţii la Tiahuanaco în 1903, nu era altceva decât un jefuitor de morminte şi că provocase mai multe distrugeri decât oricare din îndelungatele epoci trecute. Populaţia indigenă, potrivit lui Poznansky, numise templul principal „Akapana", ca şi străbunii lor. În limba străveche aymara, acest nume înseamnă „locul unde sălăşluiesc observatorii". Este un lucru pe care ar trebui să-l reţinem, nu crezi?

1.10. Această statuie este cunoscută sub numele de Pachamama. Imagine reprodusă prin bunăvoinţa Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveţia.

Potrivit lui Poznansky, Tiahuanaco nu a cunoscut o „perioadă de decădere. Iar cei care susţin un asemenea nonsens nu au studiat niciodată cu adevărat această metropolă preistorică... Tiahuanaco este cel mai mare templu al Soarelui care a fost construit vreodată de om – nu doar în America de Sud, ci şi în întreaga lume".49

Nu a fost doar o comparaţie bombastică: Poznansky era foarte bine familiarizat cu structurile din Egipt. La Tiahuanaco, a găsit nenumărate semne care indicau o conexiune între Cer şi Pământ. A descifrat descrierile stelelor şi ale altor corpuri cereşti şi a observat că una dintre statuile mari care au fost descoperite la Tiahuanaco purta numele Pachamama, care înseamnă nici mai mult şi nici mai puţin decât „Mama Cosmosului". (Pacha înseamnă „cosmos" în aymara.) Această statuie are pe sâni două din aceleaşi fiinţe înaripate care se găsesc pe Poarta Soarelui. Pe spate are o serie de ilustraţii fenomenal de delicate, gravate la milimetru, ca şi cum mâna artistului ar fi fost călăuzită de un fel de şablon foarte fin şi ar fi folosit un burghiu de precizie stomatologică. Actualmente, statuia

este mândria şi plăcerea Muzeului în aer liber din La Paz. Printre gravuri, Poznansky a descoperit un calendar absolut perfect, care nu este numai o cronică a parcurgerii anului, ci şi a fazelor lunii.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul gravurilor de pe Poarta Soarelui. „Preoţii-astronomi" (Poznansky) au ştiut cum să reprezinte solstiţiile de iarnă şi de vară, precum şi echinocţiile, poziţia zilnică a Lunii şi chiar „ecuatorul ceresc" până în cel mai mic detaliu („y el ele vertical de estas dos Figuras reprezenta el Ecuador Celeste").50

Poznansky s-a lăsat purtat de propria emoţie şi de propriul entuziasm. Era familiarizat cu întreaga literatură care fusese scrisă despre Tiahuanaco, cunoştea legendele şi folclorul incaşilor, vorbea aymara şi quéchua fluent şi era hotărât să găsească răspunsul la întrebarea-cheie: cum au fost posibile toate acestea? Adeseori s-a îndoit de propriile sale descoperiri, s-a consultat cu alţi oameni de ştiinţă şi a fost obligat să ajungă la aceeaşi concluzie – şi anume că Tiahuanaco trebuie să fie considerat un fel de metropolă preistorică, ridicată înaintea marelui potop de fiinţe care erau într-un fel cu mult mai evoluate decât i-ar fi fost posibil omului din Epoca de Piatră. Pentru Poznansky, Poarta Soarelui reprezenta tocmai piesa centrală a unui zid fantastic acoperit cu reprezentări ale calendarului. („... La Puerta del Sol es unkamente la Parte central de un formidable muro de inscriptiones calendograficas... 61)

Aceasta înseamnă că trebuie ca preoţii-astronomi să fi ţinut seama şi de precesiunea Pământului. (Precesiunea se referă la variaţiile înclinaţiei axei de rotaţie a planetei. Ciclul de precesiune al Pământului durează aproximativ 25 800 de ani.) Poznansky a identificat trei perioade de construcţie la Tiahuanaco şi a observat că cel puţin unele părţi din Puma Punku aparţineau celei mai vechi dintre aceste perioade – această cea mai veche perioadă fiind, în mod paradoxal, perfectă din punct de vedere tehnic, contrar oricărei reguli a evoluţiei tehnologice. După cum ştim cu toţii, la început tehnica este întotdeauna destul de

primitivă: trebuie să fie perfecţionate uneltele şi tehnicile. De la o generaţie la alta se fac mici progrese şi se îmbunătăţeşte şi priceperea. Acest fapt se aplică doar într-o măsură limitată în cazul Tiahuanaco, deoarece într-un colţ al complexului se află Puma Punku – construit cu o tehnologie inexplicabilă. Generaţiile ulterioare pur şi simplu au vrut să extindă complexul cu unelte inferioare.

Pe baza calculelor astronomice, Poznansky a datat cea de-a doua perioadă ca fiind situată cu cel puţin 10.000 de ani înainte de Hristos, iar cea mai veche în jurul a 15 450 ani înainte de Hristos. Aceasta înseamnă cu mult înainte de New Grange (Irlanda), Stonehenge (Anglia) sau orice fel de cultură egipteană sau sumeriană. Sau cel puţin dacă acceptăm învăţăturile arheologice consacrate.

Dar cu toate că Arthur Poznansky s-a lăsat adeseori stăpânit de propriul entuziasm, a fost orice altceva, numai un fantezist nu. A fost un cercetător adevărat, trup şi suflet: nu şi-a întemeiat munca doar pe propriile descoperiri şi teorii, ci a recurs în mod regulat la înţelepciunea altor astronomi, geologi şi aşa mai departe. În acest fel, a putut să se asigure că flora şi fauna prezente în cursul construirii primei etape a complexului Tiahuanaco trebuie să se fi schimbat radical: „Acest fapt poate fi demonstrat limpede de resturile de viaţă marină şi de sedimentele aluvionare din apropierea lacului

Titicaca”. Poznansky a căutat şi cariera din care au provenit imensele blocuri de piatră şi a descoperit-o la o distanţă de aproximativ şaizeci şi patru de kilometri de locaţia ruinelor, pe pantele vulcanice din „Kjapphia” (regiune cunoscută acum sub numele de „Cerro de Skapia”) din apropiere de Zepita, de partea peruviană a frontierei. Aici au putut fi găsite numeroase tipuri diferite de andezit. (Andezitul se formează din magma vulcanică răcită.)

Pe urmă, Poznansky s-a confruntat cu o altă problemă: cum au ajuns blocurile tocmai până la Tiahuanaco? Cea mai plauzibilă soluţie presupunea drumuri special construite, pe o fundaţie foarte solidă. Ar

fi putut să fie folosiţi buşteni pe care s-ar fi putut deplasa blocurile de câte 200 de tone. Pe urmă a mai fost şi ideea vaselor. Poznansky a susţinut că odinioară acolo ar fi existat – „fără umbră de îndoială” 53 – un sistem de canale. Faptul că a existat apă în împrejurimi poate fi demonstrat geologic. Însuşi Tiahuanaco era aşezat într-un port. Însă aceasta s-a întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă, într-o epocă preistorică.

Poznansky a fost prima persoană care a postulat un sistem de canale complicat şi perfect conceput, inclusiv conductele care – până în zilele noastre – arată ca şi cum ar fi fost turnate din beton modern. (Vezi figura 1.11.) în plus, existau – mai ales la Puma Punku – o serie de încăperi subterane construite din blocuri de andezit perfect lipite unele de celelalte pentru a fi la fel de etanşe ca un ceas elveţian. Poznansky le-a demonstrat adeseori acest lucru vizitatorilor neîncrezători, turnând găleţi de apă în încăperile închise.

Turiştii din zilele noastre nu mai pot vedea încăperile subterane. Există în continuare, dar au fost astupate.

A existat însă o problemă căreia Poznansky nu a putut să-i găsească nicio soluţie:

…Hay otra cosa curiosa…

Mai este un lucru descumpănitor. În centrul Templului Soarelui din Tiahuanaco, cu alte cuvinte în partea cea mai importantă a ruinelor existente, am descoperit un bloc fasonat lat de aproximativ un metru şi lung de doi metri. Acesta a fost, fără îndoială, locul în care preo-ţii-astronomi şi-au plasat odinioară Poarta Soarelui, în mijlocul giganticului lor zid-calendar. Ciudat este faptul că acest bloc central, care se află în punctul cel mai sfânt al complexului, este făcut dintr-un gen complet diferit de piatră faţă de restul ruinelor. Este o rocă neobişnuit de urâtă… Pentru nespecialişti, arată ca şi cum ar fi fost compus din multe resturi, dar eu suspectez că este vorba despre un gen de trachit dur cu completări din alte roci vulcanice, care fac blocul să arate ca un conglomerat de roci diferite. Aş vrea să

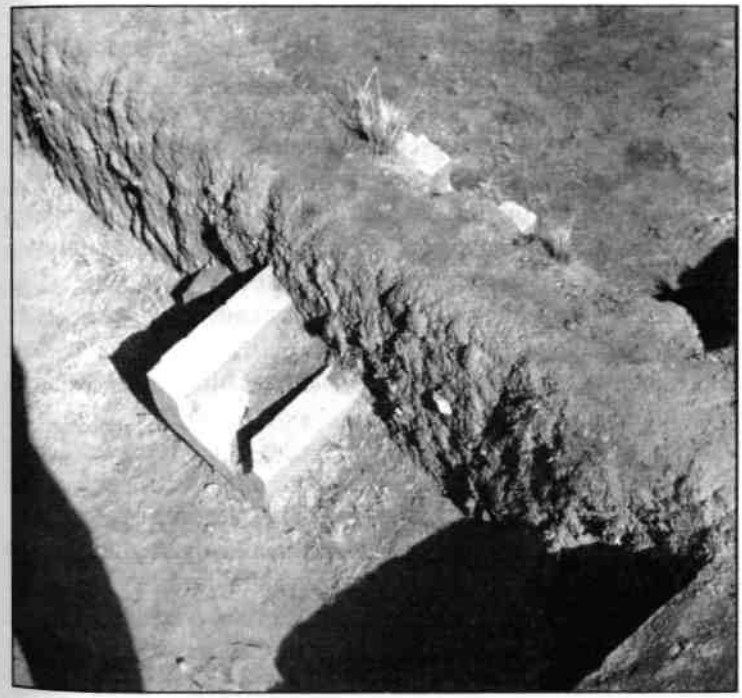

1.11. Aceste bucăţi de conducte arată aproape ca şi cum ar fi fost turnate din beton (foto din 1967). Imagine din colecţia autorului.

repet: această rocă nu a mai fost folosită niciunde în altă parte – nici pentru statui, nici pentru platforme.54

Poate, deşi este posibil ca aceasta să nu fie decât o speculaţie, a fost un gen de „turnătură din beton" şi – din nou poate este locul în care se află urnele pe care le-au lăsat constructorii pentru generaţiile dintr-un viitor îndepărtat pentru ei. Am căutat acest bloc „neobişnuit de urât" şi nu am reuşit să-l localizez – nici la Muzeul în aer liber din La Paz şi nici în depozitul de la Puma Punku.

Arthur Poznansky a rămas oarecum perplex la primele întâlniri cu Puma Punku: „Eşti oarecum şocat de ceea ce vezi şi îţi face impresia că te-ai afla în faţa unui atelier ciclopic". („En el primer momento unoqueda aturdido al vor algo que pareceria taller de ciclopos.") 55 Ulterior, Poznansky a alocat depozitul de deşeuri de la Puma Punku primei şi celei mai vechi perioade. Cu toate

că bănuia că Puma Punku ar fi fost un fel de templu al Lunii, a acceptat în cele din urmă că aceste ruine vor rămâne, probabil, pentru totdeauna, o enigmă. Pentru că a venit vorba despre asta, traducerea cuvintelor Puma Punku înseamnă „poarta pumei”. Poznansky s-a interesat la bătrâni despre istoricul de care aveau ştiinţă şi ei l-au asigurat că numele originar fusese „Winay Marca”, ceea ce înseamnă „oraşul etern”. Un nume ideal pentru ruinele de la Puma Punku.

Chintesenţa cercetărilor lui Poznansky culminează cu următoarele:

Se poate atesta fără nicio îndoială că principalul templu [de la Tiahuanaco; completarea autorului] a fost un observator aliniat pe meridianul astronomic şi, de asemenea, în acelaşi timp, un calendar în piatră, ingenios conceput… Iar inscripţiile hieroglifice şi simbolice de pe Poarta Soarelui nu înseamnă altceva decât o descriere detaliată a diverselor funcţii ale calendarului.36

Schimbare climaterică? Nimic nou

Descoperirile lui Poznansky nu au fost acceptate orbeşte – nici măcar la vremea respectivă. Asemenea lui Hans Horbiger, Poznansky a fost convins de ideea „epocilor glaciare”. A descoperit o construcţie străveche cu pereţi groşi de aproape 3, 65 metri într-un golf din Lacul Titicaca. A scris despre ea în cotidianul bolivian EI Diario din 14 iulie 1931: „Este bine cunoscut faptul că Pământul a trecut prin mai multe ere glaciare în cursul cărora s-au acumulat lacuri întinse, care odinioară au acoperit întregul altiplano boliviano-peruvian… această clădire trebuie că a fost construită înaintea erei glaciare, într-o perioadă în care lacul Titicaca nu era la fel de mare ca acum…”

Toată lumea a auzit de conceptul de schimbare climaterică – în zilele noastre! însă pe vremea lui Poznansky, se vorbea deja despre schimbări climaterice – la plural! Nu vorbim aici de examinarea găurilor din stratul de ozon – pe atunci nu aveam tehnologia necesară – sau despre prelevarea de carote de gheaţă din Antarctica.

Cu o sută de ani în urmă, totul se făcea cu târnăcopul, lopata şi bunul simţ. Rezultatele au fost aceleaşi ca acum. Edmund Kiss care, după cum toată lumea ştie, a fost un adept al lui Horbiger şi a efectuat cercetări la Tiahuanaco după Poznansky, a confirmat ceea ce alţii, după el, au fost de asemenea obligaţi să admită: „Faptul că Tiahuanaco s-a aflat la un moment dat complet sub apă este cert. Scara ciudată de la Tiahuanaco este acoperită cu un strat subţire de calciu, care trebuie să fi fost depus de apă. Este atât de strâns lipit, încât ai nevoie de un cuţit ca să desprinzi o mostră…” 57

Kiss considera că Tiahuanaco a fost distrus de un potop şi citează drept dovadă resturile de oseminte:

Oseminte de oameni şi de animale, inclusiv multe specii care actualmente sunt dispărute, amestecate în sedimentele aluvionare de la Tiahuanaco. Aceste sedimente osoase au într-un loc chiar 3, 5 metri adâncime… La un moment dat, calea ferată trece printr-un defileu cu pereţii de 3, 5 metri şi aceasta fără să depăşească adâncimea sedimentelor osoase. Sub şine poate fi văzut acelaşi sediment, constând în milioane şi milioane de oase, mai mici şi mai mari, fragmente de perle de malahit ceramic şi multe altele…58

Asemenea lui Poznansky, Edmund Kiss a confirmat şi el existenţa unor „urme de flux” de-a lungul stâncilor, pe distanţe de kilometri întregi. Poznansky presupunea că înălţimile din Bolivia au fost inundate de mai multe ori, deoarece axa Pământului s-a modificat, împingând în sus întreaga regiune a Anzilor. Pe de altă parte, Kiss a respins acest punct de vedere. Însă a rămas convins că Tiahuanaco a fost, la un moment dat, inundat. Observator atent, Kiss a mai remarcat de asemenea că nu doar biserica din satul Tiahuanaco a fost construită din piatră furată din ruinele de la Tiahuanaco, ci şi marea catedrală din capitala La Paz.

Un calendar al erei glaciare

Edmund Kiss s-a concentrat apoi asupra reprezentărilor de pe Poarta Soarelui. A observat că – fără excepţie – formele înaripate de pe friză aveau, toate, doar

patru degete la fiecare mână şi doar trei degete la picioare. După mulţi ani de studiu, Kiss a avansat o teorie atât de ciudată, încât s-a simţit dator să se scuze pentru ea chiar înainte de a fi prezentat-o.

...daţi-mi voie să vă rog încă de pe acum să nu lăsaţi cartea din mână. Şi daţi-mi voie de asemenea să vă implor ca, după citirea informaţiilor pe care sunt pe cale să le dezvălui... să nu vă sunaţi medicul şi să-l rugaţi să-i prescrie bietului autor o cură de duşuri reci. El vă asigură că este sănătos şi că nu îi este deloc uşor să-şi expună statura inevitabilelor râsete zdrobitoare care urmează...59

Cel puţin, omul avea simţul umorului! Prin urmare, despre ce teorie imposibilă este vorba aici?

1. Aceea că Poarta Soarelui de la Tiahuanaco este un calendar care marchează 12 perioade ale anului. Prezintă de asemenea solstiţiile şi echinocţiile.

2. Fiecare dintre aceste 12 perioade are numai 24 de zile. Numai lunile februarie şi martie au 25.

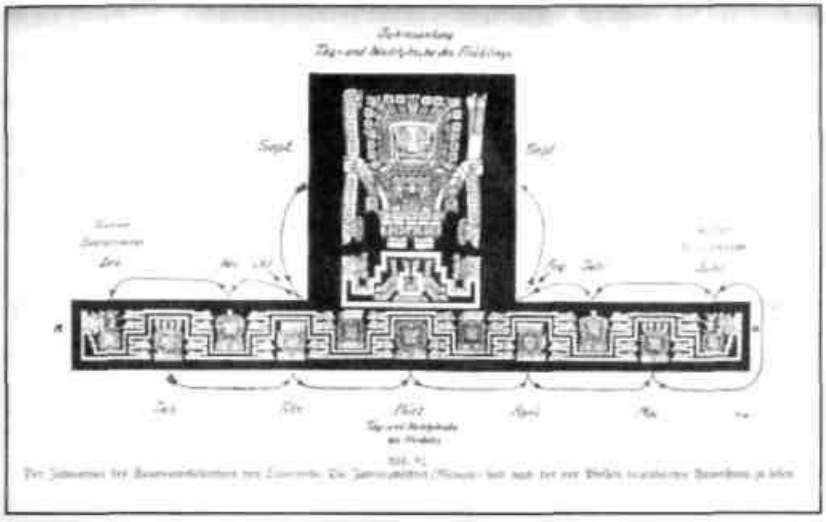

1.12. Extras din calendarul lui Edmund Kiss. Imagine de domeniu public.

3. Fiecare din aceste zile are 30 de ore.

4. Fiecare din aceste ore are 22 de minute.

La o primă vedere, într-adevăr ar părea o nebunie. Însă Kiss a demonstrat fiecare detaliu infinitezimal de pe friza Porţii Soarelui. („Friză” înseamnă partea inferioară, nu cele 48 de forme înaripate de deasupra.) Kiss a calculat şi într-un sens, şi în sens opus; nu a neglijat nimic – nici cel mai mărunt detaliu: totul era corect. Fiecare cerculeţ avea o semnificaţie exactă; fiecare „cap de puma” sau „coadă de şarpe” se încadrează cu precizie în această teorie a calendarului. Kiss le-a Prezentat fotografii ale frizei multor colegi din comunitatea ştiinţifică şi le-a cerut să socotească singuri şi să-i contrazică calculele. Însă nici măcar unul singur dintre aceştia nu a putut să-l contrazică. Calculele corespundeau, însă doar dacă se ţinea cont de un an de 12 luni formate din câte 24 de zile cu 30 de ore şi fiecare oră de 22 de minute. Oare vechii locuitori ai metropolei Tiahuanaco chiar au folosit un asemenea calendar? Şi dacă da, când anume? Cu câte mii de ani în urmă? înaintea ultimei ere glaciare?

Mi-ar face plăcere să vă redau aici ideile lui Edmund Kiss pe marginea acestui calendar, dar ar trebui să citez cel puţin treizeci de pagini din cartea lui şi acest lucru pur şi simplu nu este posibil. Aceia dintre voi care vreţi să ştiţi va trebui să vă duceţi să căutaţi singuri această carte. Întotdeauna este util să ai o imagine de ansamblu, să-ţi faci o idee despre ce anume vorbea Kiss. El însuşi concluziona:

Să fie într-adevăr vorba despre o coincidenţă? Sau sunt doar invenţii ale unui om indus în eroare care – indiferent ce-ar fi – este hotărât să descifreze calendarul de pe Poarta Soarelui de la Tiahuanaco? Ei bine, în acest caz numărul coincidenţelor se măreşte alarmant! Nu, interpretarea acestor pictograme nu este forţată: s-a conturat aproape de la sine de îndată ce au fost descifrate hieroglifele de la bază. Cele trei referinţe care indică unde pot fi găsite ciclurile selenare în funcţie de an şi de lună, precum şi felul în care trebuie numărate sunt de o logică atât de limpede, încât modul în care sunt reprezentate pe calendar nu poate fi calificat decât ca fiind plin de

inventivitate.60

Oare tot ceea ce au pretins vrednicii doctori Edmund Kiss şi Arthur Poznansky că au descoperit nu a fost decât o mistificare? Ei bine, să spunem aşa: nu au fost singurii. După cel de-al Doilea Război Mondial au mai urmat mulţi alţii. Şi hai să nu uităm că ar trebui să-i considerăm pe cei doi ca fiind doi exponenţi complet diferiţi, nu în ultimul rând datorită ideologiilor lor cu totul şi cu totul diferite. Hans

Horbiger, propagator al Teoriei Lumii de Gheaţă era cunoscut ca simpatizant nazist şi îi ura pe evrei. Pe de altă parte, Arthur Poznansky nu a fost un adept al lui Horbiger, însă a susţinut teoria potrivit căreia Tiahuanaco a fost distrus de o inundaţie la finalul ultimei ere glaciare. Cea mai veche fază de construcţie de la Tiahuanaco, cel puţin, datează dinaintea ultimei ere glaciare. Edmund Kiss, pe de altă parte, a fost cu certitudine un adept al lui Horbiger – cel puţin în ceea ce priveşte Teoria Lumii de Gheaţă, nu am citit niciunde că ar fi fost antisemit. Următorul de pe lista cercetătorilor a fost evreu: profesorul Hans Schindler Bellamy. În 1974, acest bătrân erudit şi foarte agreabil mi-a înmânat un exemplar al cărţii sale cu o dedicaţie personală şi m-a implorat să mă asigur că cercetătorii nu vor întoarce niciodată spatele metropolei de la Tiahuanaco. Mă îngrijesc de acest lucru până în ziua de azi.61

O descoperire colosală

Arheologi lucrând sub patronajul Muzeului American de Istorie Naturală de la New York au început excavaţiile la Tiahuanaco în anul 1932. Au fost însoţiţi, în chip de coordonator, de profesorul Arthur Poznansky. În pământul aşa-numitului „templu vechi”, americanii au descoperit un bloc de piatră pe care, iniţial, nu au fost în stare să-l scoată la suprafaţă. Săpând, şi-au dat seama că descoperiseră o statuie uriaşă care fusese lucrată dintr-un monolit. (Vezi imaginile 1.13 şi 1.14.) Săpătorii au estimat că avea o greutate în jur de 20 de tone. Blocul era din gresie roşiatică şi era umed şi plin de un amestec de noroi şi sol argilos. Probabil că zăcuse în acel pat umed de mii de ani.

Folosindu-se de pârghii şi de scripeţi, au ridicat statuia din noroi şi au aşezat-o iniţial pe un soclu din lemn, să se usuce.

Câteva săptămâni mai târziu, după ce au curăţat cu grijă noroiul cu pensule moi, au descoperit că această coloană era acoperită cu mesaje fantastice. Pe cap avea o pălărie şi de ambele părţi ale nasului lung avea doi ochi rectangulari. Braţele care se uneau pe pieptul statuii ţineau nişte obiecte asemănătoare unor cupe. Dedesubt erau două fiinţe înaripate de acelaşi gen ca şi pe Poarta Soarelui. În sfârşit, avea solzi neclari pe coapse şi pe labele picioarelor, fiecare având câte cinci degete. Săpătorii au rămas privind uimiţi spatele acestei forme uriaşe. Părea să fie un mesaj dintr-un trecut străvechi! Apăreau chipuri gravate asemenea celor de pe Poarta Soarelui şi la stânga şi dreapta erau fiinţe înaripate, coroane, sceptre, şerpi, capete de condor şi aşa mai departe. (Vezi imaginea 1.15.) Mai mult de o mie de gravuri sunt aliniate într-o simetrie perfectă; pe nicio faţă a statuii nu există nicio zecime de centimetru nefolosită. Maestrul gravor care şi-a încredinţat ideile pietrei cu atâtea milenii în urmă trebuie să fi folosit un fel oarecare de şablon; altfel, această lucrare pur şi simplu nu ar fi fost posibilă. Însă care este mesajul pe care gravorul sau gravorii au încercat să-l transmită? Ce anume s-a dorit să se reprezinte?

Arthur Poznansky a descifrat gravurile ca fiind un calendar şi imediat a devenit subiectul batjocurii. Unul dintre motive a fost acela că presupusul calendar al lui Poznansky se referea la o perioadă anterioară de peste 15.000 de ani în urmă, ceea ce „tagma” arheologilor nu poate considera ca fiind acceptabil. Din punctul lor de vedere, cele mai vechi culturi le aparţin egiptenilor şi sumerienilor şi cu siguranţă nu unor sud-americani necunoscuţi. Este vorba despre aceeaşi logică care a stat şi la baza criticilor la adresa variantei de calendar de pe Poarta Soarelui, aşa cum a fost el descifrat de către Edmund Kiss. Pur şi simplu nu a fost acceptabil ca vreo

cultură de pe continentul sud-american să fi fost mai veche decât cele din Orientul Apropiat. Dacă aveai impresia că arheologii şi alţi „… – ologi” au început să se încaiere abia în timpurile noastre, mai gândeşte-te! Ar trebui să citeşti din polemica şi ridicolul propagat prin pamflete între 1910 şi 1945. Şi atunci, ca şi acum, nicio mârşăvie nu era prea nedemnă. Interpretările elaborate de Poznansky, Kiss şi alţii au fost obiectul batjocurii academice, fără ca cineva să

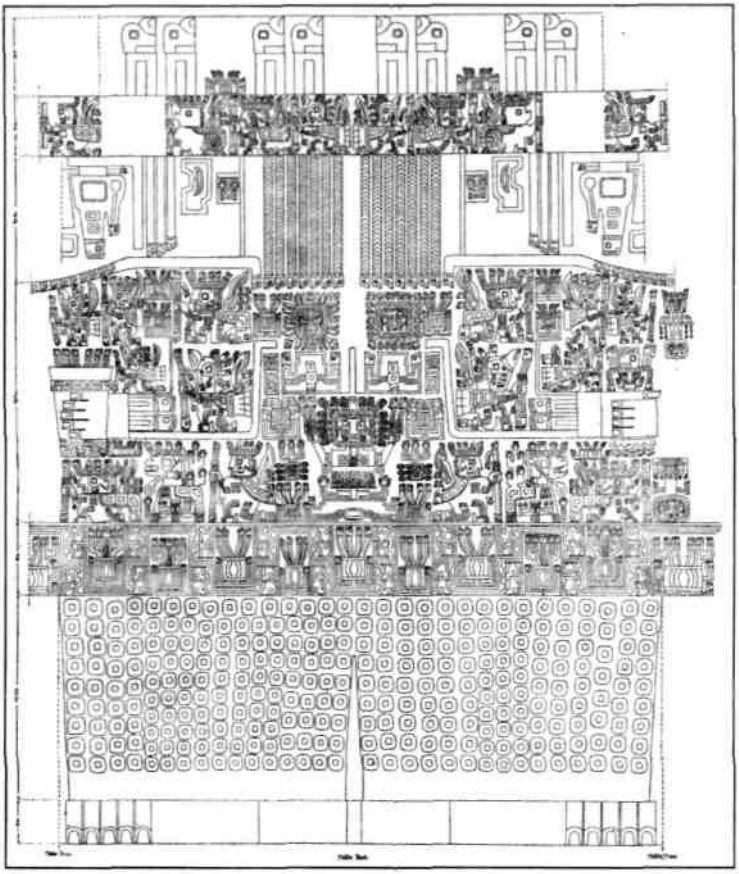

1.15. Detaliu al incredibil de precisei gravuri de pe spatele statuii „Marele Idol". Imagine de domeniu public.

Ia aminte şi să verifice datele. Kiss şi Poznansky (şi numeroşi cercetători care le-au urmat) au demonstrat cu claritate existenţa urmelor de maree ale unei mase acvatice anterioare pe platoul înalt al BolMei – şi mai pot fi

observate şi astăzi! – însă faptul a fost ignorat. Poznansky & Co. au dezvăluit stratul gros sedimentar cuprinzând oseminte, strat prin care trece şi în zilele noastre calea ferată către Lacul Titicaca. Acest lucru nu a trezit interesul niciunuia dintre criticii din mediul academic. Poznansky şi mulţi care i-au urmat, au demonstrat clar urmele glaciare la Tiahuanaco şi ruinele care se află sub ele. Dar cui să-i pese de aşa ceva? (Orice turist care vizitează oraşul incaş Cuzco din Perú se poate minuna în faţa unor asemenea „pante glaciare" din apropierea fortăreţei incaşe de la Sacsayhuamân. Şi nu au o vechime de sute de mii de ani; pentru că altfel ar fi fost erodate de timp ca toate celelalte roci din împrejurimi.)

Fără excepţie, toţi geologii care au examinat Tiahuanaco între anii 1900 şi 1950 au confirmat că regiunea – laolaltă cu unele dintre ruine – trebuie să se fi aflat, la un moment dat, sub nivelul apei. Reziduurile o dovedesc cât se poate de clar. Îmi amintesc marea casă a scării. Este acoperită cu un strat de calcar (calciu) atât de dur, că ai nevoie de un cuţit ca să-l zgârii. Acest fapt nu l-a interesat pe niciunul dintre criticii care – şi aceasta este marea ironie – nici măcar nu au vizitat vreodată înălţimile. Pe vremea aceea, practica standard consta în a născoci, a minţi, a contraface şi a suprima – orice pentru evitarea distrugerii imaginii evoluţiei angelice a arheologiei. Realităţile geologice sunt ignorate de arheologie când nu corespund viziunii rigide a establishmentului asupra lumii. Aşa era pe atunci şi aşa mai e uneori şi acum.

Desigur, Poznansky & Co. au mai greşit şi ei şi interpretările pe care le-au dat calendarului au forţat uneori imaginaţia. Cu toate acestea, se poate vedea clar că Tiahuanaco şi Puma Punku nu s-ar putea înscrie nici într-un milion de ani într-o cultură a Epocii de Piatră. Şi este destul de uşor de susţinut o asemenea afirmaţie.

După moartea lui Poznansky, profesorul Hans Schindler Bellamy şi dr. Paul Allen au preluat cercetările sale asupra gravurilor de pe uriaşa statuie – cunoscută îndeobşte drept Marele Idol. Aceasta s-a întâmplat la

câţiva ani de la cel de-al Doilea Război Mondial. Şi, din nou, concluzia a fost că era un fel de calendar. Profesorul Schindler Bellamy credea chiar că gravurile de pe statuie erau mai vechi decât cele de pe Poarta Soarelui. A prezentat tabele şi liste; fiecare detaliu infim a fost calculat şi verificat; au fost luate în calcul peste o mie de gravuri şi nu a fost ignorată niciuna dintre ele. Însă nu s-a schimbat nimic. Ilustraţiile de pe Marele Idol au constituit în continuare cel mai fenomenal calendar imaginabil, iar datele astronomice reprezentate pe el se întind înapoi în timp până în anul 2 7.000 înaintea naşterii lui Hristos.

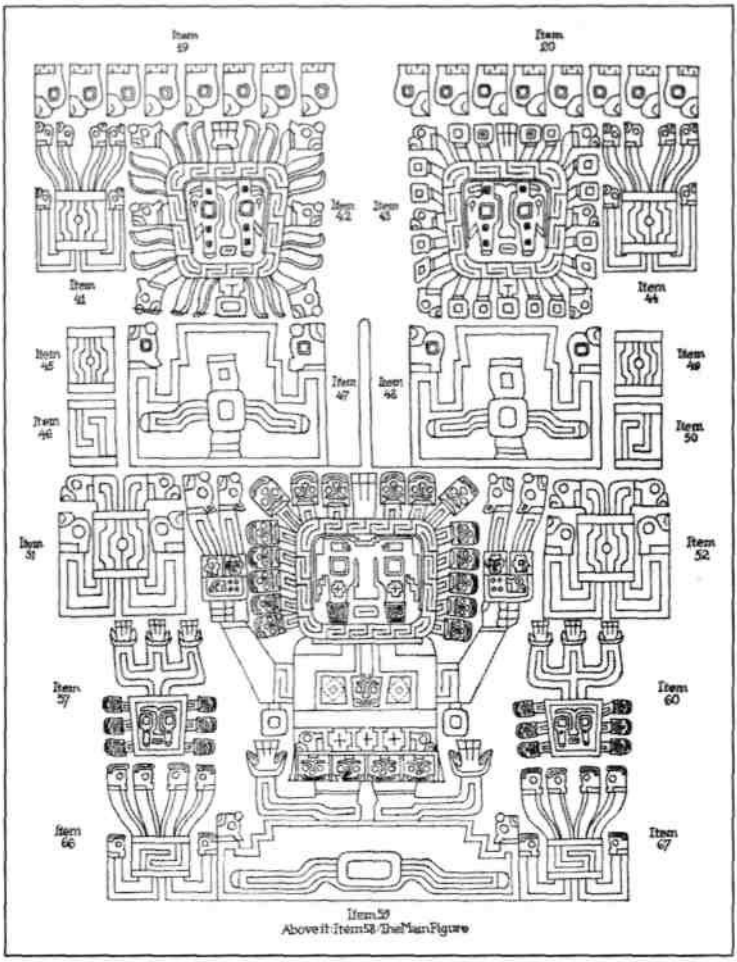

1.16. Extrase din calculele calendarului aparţinându-i dr. Hans Schindler Bellamy. Imagine de domeniu public.

Profesorul Schindler Bellamy cunoştea problemele pe care era posibil să le genereze orice datare care ar fi ajuns atât de departe în timp. Cunoştea culturile străvechi ale Egiptului şi Sumerului. Cu toate acestea, gravurile de pe Marele Idol indică perioade imuabile. Ce s-ar fi putut face pentru rezolvarea acestei discrepanţe? Profesorul Schindler Bellamy a susţinut o evoluţie şi o involuţie a culturilor preistorice. Trebuie să fi existat, susţinea el, alte culturi superioare înaintea culturii egiptene, culturi care s-au prăbuşit şi au dispărut dintr-un motiv sau altul. De

neconceput? Nu tocmai. La urma urmelor, exact acest lucru era relatat de Platon cu două milenii şi jumătate în urmă, în ale sale Legi. El scria despre „prăbuşiri anterioare, frecvente, ale omenirii, provocate de inundaţii" din care „doar un fragment din rasa umană a putut să se salveze". 62 Oricine cunoaşte scrierile lui Platon este la curent şi cu faptul că însuşi conceptul de civilizaţii anterioare – inclusiv, desigur, Atlantida –, apocalipse şi noi civilizaţii nu a apărut odată cu Hans Horbiger. Acest gen de folclor are deja o vechime de câteva mii de ani.

Dovezi irefutabile

Cât se poate de ciudat, nici măcar nu este necesar să te cerţi în privinţa vârstei metropolei Tiahuanaco. Şi nici nu este necesar să recurgi la partizanate cu privire la teoriile legate de calendare, topirea gheţarilor sau catastrofele cosmice. De ce nu? Pentru că există un argument extrem de solid şi de incontestabil – o dovadă care nu poate fi nici discutată şi nici ştearsă. Este o minune, pe care nici cel mai închistat critic nu ar putea să o treacă cu vederea.

Geologul Alphons Ştiibel a efectuat măsurători precise legate de unele dintre blocurile de rocă de la Puma Punku în cursul anilor 1870. Aceste desene extrem de exacte, tehnice, mai există. Pot fi văzute în cartea lui Ştiibel şi Uhle, Die Ruinenstätte von Tiahuanaco im Hochiand des alten Peni. Am

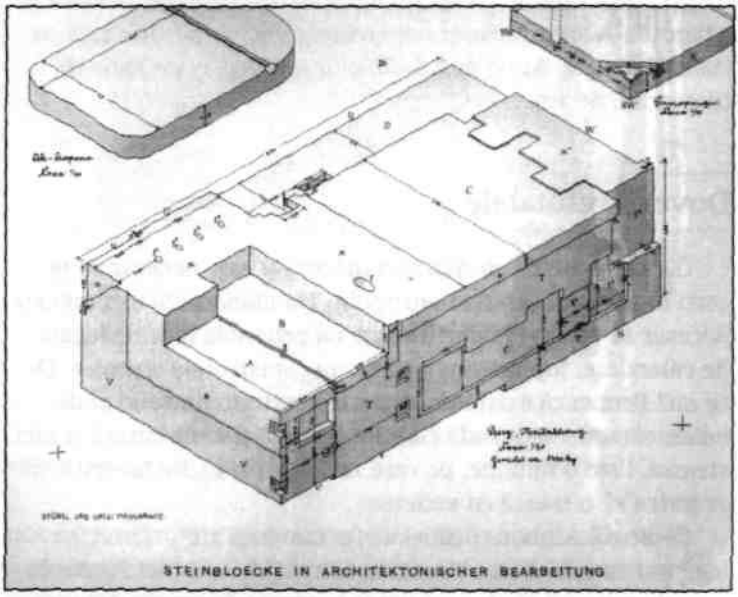

1.17. Această imagine prezintă un nivel de precizie a măsurătorilor şi măiestriei meşteşugăreşti care pur şi simplu nu ar fi posibile cu unelte din Epoca de Piatră. Imagini de domeniu public.

şi fier, chiar dacă ar fi vorba despre topoare sau dălţi din piatră. Încearcă doar să recreezi una dintre aceste forme precis şlefuite, marcate cu litera „P", într-o bucată de diorit – nu este posibil! Pe suprafaţa blocului mai poate fi găsit un dreptunghi, şi mai mic, pe marginea stângă. Exact alături de el, se poate vedea un şanţ. Probabil că un anumit obiect îi corespundea exact. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul marginii din spate (dreapta) a părţii frontale. Această fâşie trebuie să fi fost locaşul pentru o altă piesă corespondentă, la fel ca în cazul a nenumărate alte scobituri. Peste toate acestea, blocul are formă de pană. Partea din spate (din partea superioară a schiţei) este mai groasă decât partea din faţă. Toate acestea se adaugă planificării. Pur şi simplu nu se poate explica. Stubel a calculat greutatea blocului ca fiind de 6 904 kilograme. Materialul este dioritul – gradul de duritate 8.

Blocul 2: Aceasta nu este faţa inferioară a blocului 1.

Dimensiunile sunt diferite, dar precizia prelucrării

este aceeaşi. Nu trebuie decât să priveşti ieşitura clar lucrată de pe marginea frontală inferioară şi treptele de pe faţa frontală şi din stânga sus.

Blocurile 3 – 5: Reprezintă o incredibilă realizare inginerească, unele dintre blocuri adaptându-se exact în piesele corespondente (ridică-le, întoarce-le şi aşază-le în cap). Tot ce mai rămâne este partea superioară a următorului „bloc cu cruce”, care se adaptează apoi perfect în următoarea piesă. Acestea reprezintă ceea ce cunoaştem de obicei în construcţii ca fiind elementele prefabricate – gândeşte-te că ar reprezenta un fel de blocuri de Lego. Fiecare locaş şi fiecare adâncitură au fost precis calculate şi desenate. Pe frunze de coca sau porumb? Pe piei de animale? în nisip? Cu zgârieturi pe piatră, poate? Sau cu sfori întinse pe pământ? Poţi să-ţi pariezi ultimul dolar din puşculiţă că nu s-a apucat nimeni la întâmplare, cu dalta, să realizeze această lucrare de precizie. Pur şi simplu, nu există niciun mod în care acest lucru ar fi fost posibil în lipsa unor planuri arhitectonice precise.

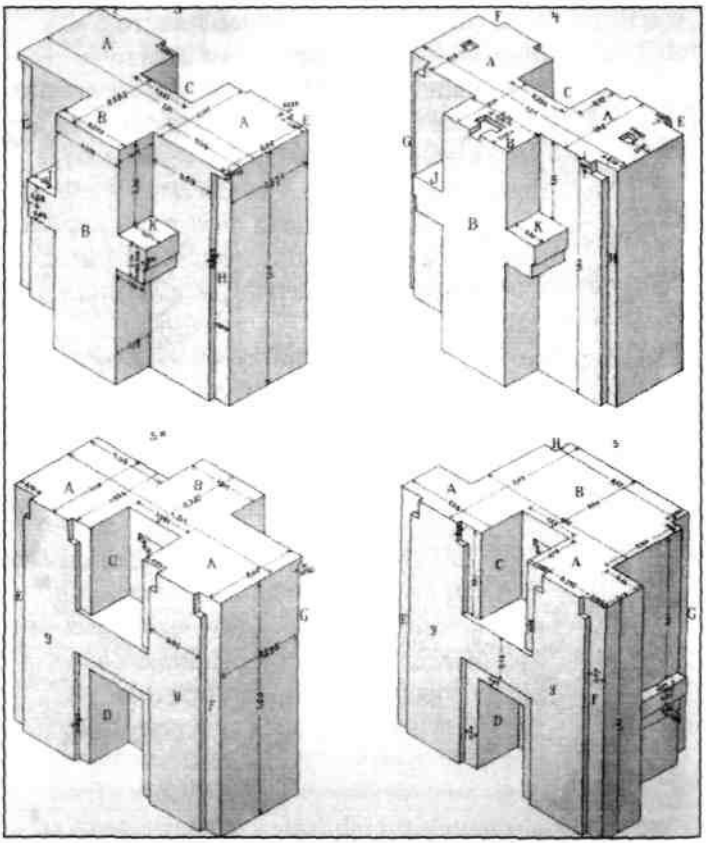

1.18. Precizia cu care au fost cioplite blocurile este pur și simplu uimitoare. Imagini de domeniu public.

1.19. Ar fi fost posibil într-adevăr pentru meşteşugarii Epocii de Piatră să atingă un asemenea nivel de acurateţe şi de constanţă?

Fără unelte sau planuri?

În zilele noastre, o lucrare de acest gen ar fi realizată folosindu-se utilaje de frezat şi maşini de găurit precise, de mare viteză – răcite cu apă sau aer. Iar aceste utilaje ar fi ghidate de tipare din oţel inoxidabil. Să nu uităm că vorbim despre dioritul extrem de dur. Aceasta înseamnă că uneltele folosite ar fi trebuit să fie mai dure decât blocurile pe care s-a lucrat. Să adăugăm acest lucru la faptul că ar fi fost necesare pârghii şi macarale pentru ridicarea blocurilor pregătite şi potrivirea lor unele în altele, fără să se producă accidente sau distrugeri. Aceste blocuri se adaptează unele în altele asemenea uşilor caselor de bani – dar având o mare varietate de suprafeţe, dreptunghiulare, pătrate şi trepte. Elementele moderne din beton sunt cât se poate de primitive în comparaţie cu tehnicile folosite la Puma Punku. Închizând ochii sau privind în lături nu rezolvi nimic în această privinţă. Sfinte Atahualpa, ajută-ne! Ce fel de genii ale Epocii de Piatră se aşteaptă din partea noastră să credem că ar fi existat?

Aceasta ne răstoarnă confortabila teorie a evoluţiei cu fundul în sus! Blocul de diorit cenuşiu-verzui, cu finisajul său ireproşabil, şanţul perpendicular extraordinar de precis este suficient să lase cu pantalonii în vine povestea Epocii de Piatră – ca să nu mai vorbim şi de celelalte piese prezentate aici.

Orice pretenţie sau afirmaţie nu reprezintă altceva decât o ipoteză nedemonstrată. Însă în ceea ce priveşte Puma Punku, nu susţin nimic – prezint dovezile clare. Aymara, tribul preincaş care se presupune că ar fi creat această capodoperă, nu poate să fie responsabilul, deoarece:

Aymara era o populaţie din Epoca de Piatră. Nu ar fi putut niciodată să transporte aceste blocuri imens de grele pe o distanţă de peste 64 de kilometri.

Tehnologia utilizată aici depăşeşte cu mult tot ceea

ce se ştie că a avut la dispoziţie omul Epocii de Piatră.

Proiectul general şi elementele specifice se bazează pe măsurători geometrice. Aici au fost folosite abilităţi arhitecturale de înalt nivel.

Constructorii ar fi trebuit să ştie care era stabilitatea sau fragilitatea – cu alte cuvinte, gradul de duritate – al materialului.

Numărul imens de elemente arhitecturale ar fi impus un sistem de scriere sau ceva echivalent. Pur şi simplu, nu este posibil să faci aşa ceva din memorie şi ar fi depăşit cu mult capacitatea de proiectare a geniilor noastre din Epoca de Piatră. (în zilele noastre, aşa ceva se proiectează pe calculator!)

Arheologii vorbesc despre elemente de îmbinare din cupru sau plumb, folosite pentru fixarea platformelor unele de altele, cu un gen de închizătoare asemănătoare carabinierelor. Aceasta deoarece într-adevăr, la Puma Punku au fost descoperite piese turnate din cupru şi plumb. Doar Dumnezeu ştie de ce ar fi folosit cineva la vremea respectivă cuprul sau plumbul la Puma Punku, dar cu siguranţă nu a fost vorba de fixarea acestor platforme grele.

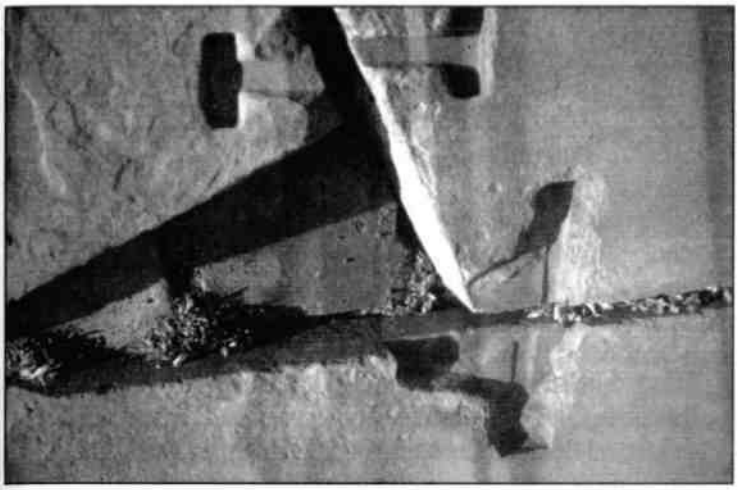

1.20. Platformele au fost unite iniţial cu ajutorul unor legături. Imagine reprodusă prin bunăvoinţa Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveţia.

Plumbul este un metal foarte moale şi în formă pură îl poţi zgâria cu unghia. Punctul de topire este de aproximativ 327 de grade Celsius; punctul de fierbere este 1 750 de grade Celsius. Aliajele plumbului ar fi, desigur, posibile, dar aceasta ar presupune cunoştinţe de metalurgie de un anumit grad. Cuprul are o duritate de gradul 3 (fierul, de gradul 4, 5). Niciunul dintre aceste metale moi nu ar fi putut să ţină lipite unele de altele platformele incredibil de grele de la Puma Punku. Şi, cu siguranţă, nu fiind expuse variaţiilor de temperatură care pot fi întâlnite în Bolivia. Încă din 1869, Johann Jakob Tschudi se întreba:

Chiar mai mult decât faptul că au fost capabili să deplaseze aceste blocuri, suntem uimiţi de caracterul tehnic strălucit al lucrărilor în piatră, mai ales dacă luăm în considerare faptul că mâna de lucru locală nu poseda niciun fel de unealtă din fier şi că aliajele de cupru şi staniu pe care le aveau erau prea moi pentru a putea prelucra granitul. [Nota autorului: Tschudi a

1.21.

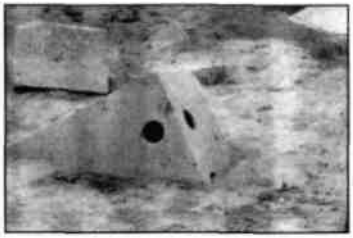

1.22.

Planificarea la un nivel ridicat şi perforarea, care nu existau în Epoca de Piatră. Imaginile îi aparţin autorului.

greşit sub un aspect, desigur. La Puma Punku nu s-a folosit deloc granitul; a fost vorba despre diorit, care este la fel de dur.] Cum au reuşit, rămâne un mister. Cel mai plauzibil punct de vedere este acela că au realizat şlefuirea finală frecând piatra cu o pulbere foarte fină de piatră sau cu vreo plantă silicioasă.63

Dragul meu compatriot Tschudi, de mult trecut în lumea celor drepţi, dacă ar fi folosit pulbere de piatră sau plante sfiicioase, muncitorii de la Puma Punku nu doar că

ar fi trebuit să frece sute de ani ca să lustruiască lespezile uriaşe din piatră, ci ar fi avut nevoie şi de instrumente de precizie, de vreme ce toate platformele prezintă diverse planuri şi înclinaţii.

Curajul de a fi logic

Ceva nu este tocmai în regulă la Puma Punku, chiar dacă laşi la o parte datările profesorului Poznansky şi treci cu vederea calendarele dr. Edmund Kiss şi ale profesorului Schindler Bellamy (şi ale altora!). Este suficient să te gândeşti la modul de prelucrare a pietrei.

Astăzi, calculele pe marginea calendarului realizate de Poznansky, Kiss şi Schindler Bellamy sunt, toate, desconsiderate. Comentariile bine intenţionate se referă la greşelile academice. Teoria Lumii de Gheaţă a lui Horbiger a fost dată la o parte, Luna din zilele noastre nu este răspunzătoare pentru distrugerea metropolei Tiahuanaco şi nu au existat niciun fel de culturi anterioare evoluate. Basta! Practic, este adevărat că acel calendar de la Tiahuanaco nu ar putea fi adaptat niciodată la calendarul nostru contemporan – în zilele noastre s-ar spune că datele pur şi simplu nu sunt compatibile. Colecţionari asidui de informaţii, Poznansky, Kiss şi Schindler Bellamy ştiau cu toţii acest lucru. Calendarul lor are luni, zile şi ore diferite de ale noastre. (Ca fapt divers: sistemul calendarului mayaş – vezi capitolul 4 – constă în mai multe calendare diferite care se angrenează asemenea unor roţi dinţate. Astfel, „Zeul Calendar" – cunoscut şi sub numele „Tzolk în" – consta în 260 de zile. Însă calendarul de 260 de zile este absolut inutil pentru anotimpurile de pe Pământ. Nu este bun nici pentru semănat şi nici pentru recoltat, nici pentru iarnă şi nici pentru primăvară. Şi, cu toate acestea, a existat. Şi atunci, pentru ce planetă era bun?) în ceea ce priveşte calendarul de la Tiahuanaco, rămâne o întrebare-cheie: care este motivul pentru care, în ciuda acestui fapt [că nu corespunde Pământului], fiecare din cele peste o mie de detalii infime de pe statuia Marelui Idol corespunde cu celelalte? în ceea ce priveşte anul lui Edmund Kiss, vorbim despre un an de douăsprezece luni, cu câte

douăzeci şi patru de zile – cu excepţia lunii februarie şi martie, care au câte douăzeci şi cinci – şi zilele au treizeci de ore de câte douăzeci şi două de minute. Ei bine, nu se poate răspunde la această întrebare uitându-ne la calendarul nostru! Calculele lui Kiss nu corespund calendarului nostru – dar cu siguranţă îi corespund celuilalt. Şi atunci cine ştie cu certitudine care calendar ar fi fost valid înaintea ultimei ere glaciare? Noi negăm existenţa vreunei civilizaţii anterioare ultimei ere glaciare – ergo calendarul de la Tiahuanaco este greşit. Şi în acelaşi timp, vârâm realităţile geologice sub preş. Oare nu ne uşurăm prea mult situaţia?

Cea mai nouă variantă a calendarului de la Tiahuanaco îi aparţine lui Jorge Miranda-Luizaga, care cel puţin este bolivian şi cunoaşte atât cultura, cât şi limba conaţionalilor săi. El abordează calendarul de la Tiahuanaco din perspectiva indienilor Aymara, a căror limbă o vorbeşte fluent. Rezultatul este un calendar practic, care se repetă an de an şi îşi are rădăcinile în culturile religioase ale indienilor Aymara.64 Poate că soluţia lui Luizaga este singura corectă; nu o pot afirma cu certitudine. Pot să judec tehnologia, planificarea, transportul şi proiectarea arhitecturală, care au fost folosite pentru realizarea blocurilor de la Puma Punku. Iar toate acestea cu certitudine nu se potrivesc cu tribul Aymara. Iar aceasta ridică o altă întrebare care a fost cu totul ignorată în întreaga literatură referitoare la Tiahuanaco: care putea să fie scopul pentru care o cultură aparţinând Epocii de Piatră a avut nevoie de blocuri de piatră precis calculate şi perfect lustruite, cum sunt cele care mai pot fi văzute încă la Puma Punku?

Pentru noi, noţiunea de Epocă de Piatră semnifică în general populaţii omeneşti lipsite de unelte de metal. Epoca de Piatră este în mod evident un concept deosebit de flexibil, deoarece Epoca de Piatră nu este o epocă în sensul că ar corespunde vreunui calendar global. În funcţie de localizarea geografică, Epoca de Piatră a durat până în anul 4.000 î.Hr. sau, pentru populaţiile din Mările Sudului,

până în anii ’500 î.Hr. În regiunea Amazonului superior din Brazilia, mai există şi astăzi triburi care trăiesc tot în Epoca de Piatră.

Când o populaţie a Epocii de Piatră decide să ridice o construcţie de mari dimensiuni, reuşeşte cumva să tragă, să împingă sau să rostogolească blocurile în locul ales, să le stivuiască unele peste altele folosind orice metode le stau la îndemână. Pentru a se asigura că zidurile nu se prăbuşesc, folosesc siguranţe şi îmbinări – un fel de nut şi feder – care trebuie să fie modelate sau perforate. Nu foloseşte niciodată genurile de artificii inginereşti de care s-a dat dovadă la Puma Punku. Ai început să înţelegi contextul?

Nici datarea cu carbon-14 a oaselor şi a fragmentelor de lemn descoperite în interiorul şi în împrejurimile sitului de la Tiahuanaco nu este tocmai convingătoare. (Datarea cu izotopul de carbon-14 este o metodă de stabilire a vârstei care se bazează pe măsurarea nivelului izotopului de carbon radioactiv C-14.) Este posibil ca ruinele şi platformele să se fi aflat acolo cu foarte mult timp înainte ca vizitatorii ulteriori să-şi stabilească aici tabăra sau doar să hoinărească prin împrejurimi. Astăzi sunt datate de fapt rămăşiţele lor organice. La ce poate să folosească aceasta? (Ştiu multe alte exemple de acest gen.)

În zilele noastre, bunul simţ ne spune că această cultură, Tiahuanaco, a existat din aproximativ 300 î.Hr. până în aproximativ 1100 d.Hr. Poţi să uiţi de datarea de 15.000 a lui Poznansky. După cum poţi să uiţi şi de toate variantele calendarului, de straturile de aluviuni, de sedimentele osoase sau de urmele de pe coaste. Au existat mai multe tentative de restaurare.65 însă nu poţi să-i acuzi pe arheologi sau pe arhitecţi dacă nicio tentativă de restaurare nu se soldează cu nimic mai mult decât o cârpăceală. De-a lungul secolelor, prea multe materiale au fost distruse, au fost luate şi folosite pentru construirea de drumuri şi biserici, au fost erodate de forţele naturii sau, pur şi simplu, au fost folosite drept ţinte de tir. Arhitecţii de la Universitatea Berkeley din California, care au

efectuat lucrări deosebite la Tiahuanaco şi au folosit computere pentru restaurare, au fost obligaţi să recunoască: „Resturile fragmentare constituie o bază insuficientă pentru a se ajunge la înţelegerea semnificaţiei sau a sensurilor pe care le-a avut arhitectura pentru locuitorii din Tiahuanaco”.66

Aflaţi în faţa preciziei muncii efectuate de către creatorii de la Tiahuanaco/Puma Punku acum mii de ani, comentatorii nu pot să vorbească decât despre „fascinantele compoziţii” şi „articulaţiile incredibil de precise […] cu abateri nu mai mari de un milimetru”.67

Suntem prizonierii propriului nostru mod de gândire – şi ne ţinem în continuare de cordonul ombilical al evoluţiei. Pentru numele Domnului, nu ne vârâţi în ochi ceva atât de spectaculos din vremuri străvechi. Oamenii asemenea mie, care pun întrebări pe baza platformelor care mai există şi astăzi la Puma Punku şi a tehnicilor topografice ale căror urme sunt vizibile şi în zilele noastre, sunt consideraţi excentrici. Ereticii să fie arşi pe rug! Şi dacă asta nu merge, îi revărsaţi-vă dispreţul asupra lor! Ridiculizaţi-i! De parcă nu aş cunoaşte toată literatura pe subiectele Tiahuanaco şi Puma Punku. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, îmi permit libertatea de a pune o serie de întrebări legitime.

Noi răspunsuri întrebări legitime? Poţi fi sigur!

În vara anului 1966 am făcut o serie de fotografii care au dezvăluit un lucru fascinant. Pe ele apar o serie de monoliţi şi câţiva monoliţi individuali în poziţie verticală. (Veziimaginea 1.23 de la pagina 79.) în această imagine, se pot vedea părţile superioare ale unui număr de cinci monoliţi, ieşite din pământ. Toţi prezintă adâncituri la 90 de grade, care ar fi putut să servească odată drept locaşuri de ancorare pentru un gen de blocuri transversale. La partea superioară a uriaşilor monoliţi se pot vedea muchiile clare, la 90 de grade. O altă fotografie arată – cât se poate de clar – un şanţ extrem de fin care se întinde de sus până jos. Comparând aceste elemente cu restaurarea actuală a zidului, nu apare nicio urmă de locaşuri, unghiuri

drepte sau măcar de ghidaj precis realizat. Spaţiile interstiţiale au fost pur şi simplu umplute cu pietre. Fostele locaşuri şi şanţul, care la urma urmelor au fost o parte intrinsecă a monolitului cu milenii în urmă şi oferă indicii cu privire la tehnicile care au fost folosite, par să fi dispărut cu desăvârşire. Să fie vorba doar despre un caz de „retuşare”? Şi încă asta nu-i tot!

Conductele de apă – din care au fost descoperite, încă din 1966, colţuri intacte – se află acum pe coama zidului reconstituit. Ulterior, o curte interioară adâncită în pământ a fost recreată şi în zidurile sale au fost inserate capete care iniţial nu au avut nimic de-a face cu acest zid. Restaurările asidue realizate de echipe de restaurare boliviene şi internaţionale au depus eforturi semnificative pentru renaşterea fostei glorii apuse a metropolei Tiahuanaco. O parte dintre obiective nu au fost însă restaurate, ci asasinate.

1.23. Monoliţi cu locaşuri la unghiuri de 90 de grade (fotografie din 1966). Imaginea îi aparţine autorului.

Mai există o posibilitate de a ne apropia încă puţin de rezolvarea enigmei de la Puma Punku. Desigur, este o posibilitate mai greu de digerat decât restul: calea lui Schliemann, în lumea miturilor şi a legendelor.

Se spune că Viracocha, zeul „mării curgătoare de lavă", ar fi fost unul dintre zeii care au dat o mână de ajutor la Tiahuanaco.

Locul acesta a fost construit „într-o singură noapte".

Lucrurile acestea s-au întâmplat „cu mult înaintea vremii incaşilor".

Lucrările au fost realizate de „fiinţe necunoscute şi foarte puternice".

Toate aceste lucruri s-au petrecut înaintea „potopului".

Akapana (templul principal) înseamnă „locul unde sălăşluiesc observatorii" în limba aymara.

Se spune că numele original al şirului Puma Punku a fost „Winay Marca” (oraşul etern).

Statuia uriaşă se numeşte Pachamama (mama cosmosului).

Pe Poarta Soarelui este reprezentat zeul tutelar, flancat de 48 de personaje înaripate.

Ştiu – adică nu doar că aş crede acest lucru – că planeta noastră a fost vizitată de extratereştri anterior Potopului. Am scris 2 5 de cărţi pe această temă şi, cu toate că o parte dintre dovezile mele nu au fost foarte solide, unele chiar uşor de combătut, există în continuare multe lucruri pur şi simplu irefutabile. Oricine a investit un timp semnificativ pentru examinarea materialului ştie că am dreptate. Ceilalţi ar trebui doar să îşi îngăduie un răgaz şi să mă asculte. Strămoşii noştri trăiau în Epoca de Piatră. Nu au înţeles nimic şi au crezut – în mod greşit, desigur – că extratereştrii erau zei. Noi, cei care trăim acum, ştim că nu există zei; strămoşii noştri nu ştiau acest lucru. Aceste fiinţe care au fost numite pe-atunci zei şi-au găsit locul în miturile şi legendele noastre şi chiar în marile religii. Potrivit lui Enoch, Platon şi alţii, acest lucru s-a întâmplat – fără niciun dubiu – înaintea Potopului.68

Vizitatorii au studiat oamenii, la fel cum fac astăzi etnologii, şi ocazional le-au mai dat câte un pont prietenesc care să-i ajute pe primitivi pe drumul lor spre civilizaţie. Acest lucru poate să fie dovedit. Exact precum alpiniştii care încearcă să cucerească grandiosul Everest au avut nevoie de tabere de bază, din loc în loc, pentru stocarea echipamentelor tehnice şi protejarea lor de curiozitatea oamenilor sau a animalelor sălbatice. Aşa că, într-o noapte, au construit Puma Punku – oraşul etern în ochii populaţiei indigene, locul unde sălăşluiau observatorii.

Exact în acest punct, criticii sar cu observaţia că extratereştrii nu ar fi folosit în niciun caz piatra. Ar fi fost în măsură să folosească alte materiale. Pardon! Când astronauţii noştri vor ajunge într-un târziu la realizarea unor construcţii pe Lună şi pe Marte, vor folosi materia

primă pe care o vor avea la îndemână. N-or să se apuce să care oţel şi alte materiale artificiale pe o altă planetă.

Vizitatorii noştri extratereştri şi-au întreprins şi propriile studii etnologice; este posibil ca alte grupuri să fi exploatat resurse minerale, iar un mic număr dintre ei i-a transmis unui grup format din cei mai dotaţi indigeni cunoştinţe de astronomie şi alte abilităţi practice. Poate le-au dat un mic ajutor de dezvoltare?

Pentru a duce această interpretare contemporană un pas mai departe, centrul templului original – de aici, de la Puma Punku – nu a fost altceva decât un depozit (tabăra de bază) pentru tehnologia extraterestră. Este posibil să fi servit şi drept şcoală pentru câţiva dintre cei mai „receptivi" şi mai curioşi dintre localnici.

La plecare, extratereştrii au promis că se vor întoarce într-un viitor îndepărtat. Această idee a devenit o componentă fermă a gândirii religioase a omenirii. După plecarea extratereştrilor, asupra Pământului s-a abătut o catastrofă naturală – cu o cauză oarecare. Bietul Pământ chinuit şi-a revenit şi, în curând, grupuri-grupuri, oamenii s-au adunat muţi de uimire în faţa grandioaselor rămăşiţe ale fostei tabere de bază. „Odinioară, aici au sălăşluit zeii", au murmurat ei. „Au construit acest loc într-o singură noapte. Niciun om nu a ridicat un deget să-i ajute". Minunându-se, şi-au trecut degetele peste şanţurile fine săpate în diorit, peste adânciturile dreptunghiulare, peste lespezile lustruite. Băştinaşii au dus vorba în valea învecinată. Nu a trecut mult şi oamenii din împrejurimi au venit să admire lucrarea zeilor, „sfântul altar" de unde zeii spionau oamenii. Puma Punku a devenit destinaţie de pelerinaj. Curând după aceea, au fost construite primele temple în onoarea zeilor. Oamenii au început să privească cerul. La urma urmelor, nu spuseseră chiar zeii că veneau din stele? S-au născut şi au murit generaţii după generaţii. Tiahuanaco a fost construit bucată cu bucată.

Este un mod de a vedea evenimentele, un mod care cel puţin explică problema diverselor stiluri arhitectonice şi a „aplicaţiei tehnice" a diverselor epoci.

Te rog să ţii seama şi de „varianta zeilor” în observaţiile tale legate de Puma Punku. Această variantă rezolvă o serie de probleme şi nu poate fi ignorată pentru simplul motiv că vine de la mine. În definitiv, un lucru este cert: tehnologia folosită aici nu a avut nicio legătură cu rasa din Epoca de Piatră.

Aşadar, ce facem noi acum? Săpăm! Zilnic. Exact asta se întâmplă, mulţumită unui grup intitulat Akakor Geographical Exploring. Cu ajutor din partea ministerului bolivian al culturii şi al arheologilor de la UNAR (Unidad Nacionál de Arqueologia – Departamentul Naţional de Arheologie), cercetătorii au reuşit să descopere canale şi conducte de apă artificiale, situate sub aşa-numita piramidă de la Tiahuanaco. Platformele monolitice – foarte bine lustruite şi precis prelucrate, la fel ca toate celelalte – formează pereţii şi tavanul acestor tuneluri subterane. În unele locuri, etanşarea marilor lespezi de piatră nu mai este absolut intactă şi pe parcursul mileniilor s-au format stalactite lungi de 15 centimetri. În mai multe locuri, echipa a descoperit distrugeri care în mod evident au fost provocate de tulburări seismice.

Nimeni nu ştie căror scopuri au slujit aceste tuneluri şi puţuri de sub Tiahuanaco şi Puma Punku. Poznansky scria deja despre ele în anul 1913! Iar Kiss în 1939! Cu toate acestea, comunitatea ştiinţifică atât de serioasă a vremii s-a mulţumit să râdă de ei. Dar acum? Aştept în continuare un răspuns „de bun simţ” din partea neghiobilor establishmentului, cu minţile închistate, care cred că, probabil, fraierii din Epoca de Piatră au avut nevoie de aceste tuneluri megalitice ca să poată juca bile pe întuneric.

Şi mai există un mister care poate fi cu uşurinţă verificat de oricine, oricând – atât de către profani, cât şi de către experţi: încă din 1968 am observat anomalii ciudate ale busolei mele de buzunar. Uneori, acul îşi schimba cu totul direcţia pe o distanţă de două blocuri. Le-am demonstrat acest fenomen ciudat mai multor grupuri de turişti aflaţi în trecere. Între timp, colegul meu Hartwig

Hausdorf a efectuat o serie de măsurători mult mai precise.69 într-unul din blocurile de piatră de la Puma Punku există cinci adâncituri – una peste cealaltă. Hausdorf a trecut busola prin aceste adâncituri şi a înregistrat deviaţii magnetice de la o adâncitură la alta. Datele exacte sunt următoarele: prima adâncitură are o deviaţie de 5 grade, a doua de 10 grade, a treia adâncitură are o deviaţie de 20 de grade, a patra o deviaţie de 40 de grade şi a cincea adâncitură are o deviaţie de 80 de grade! A repetat experimentul de mai multe ori, în faţa unor martori stupefiaţi.

Fizicianul şi-ar pune întrebări în legătură cu o asemenea anomalie; arheologul habar n-are de ea.

Capitolul 2

Nimic nou sub soare în aceste zile, celulele stern, acei misterioşi monştri microscopici, constituie din nou subiectul titlurilor de pagina întâi. Motivul acestei agitaţii este o decizie a Parlamentului britanic: Marea Britanie permite culturile de hibrizi sau himere constând în material genetic uman şi animal.

Mulţi politicieni mai spumegă încă pe marginea acestei teme, susţinând că, în ceea ce priveşte aspectele bioetice, Marea Britanie „se înscrie pe o direcţie din ce în ce mai periculoasă”.1 Pe de altă parte, numeroşi oameni de ştiinţă, cum ar fi şi John Burn, profesor la Universitatea Newcastle, consideră că noua lege referitoare la embrioni este absolut în regulă: „Celula nu poate avea suflet”, susţine el.2

De fapt, ce au de gând geneticienii aceştia? Oare se joacă de-a Dumnezeu în laboratoarele lor dubioase?

Hibridizările nu reprezintă nici de departe ceva nou. Am făcut-o cu pomii fructiferi, de exemplu, din vremuri imemoriale. Anumite atribute ale unui pom sunt transmise altui copac prin intermediul „altoirii”. În acest fel, caracteristicile genetice trec de la un pom la altul – fără să fie necesar ca omul să se amestece în acest proces. Acest gen de cultivare a pomilor, a florilor sau a cerealelor face parte din viaţa noastră cotidiană şi nimeni nu are ceva de

zis. Şi atunci, care este deosebirea între cultivare şi genetică?

În genetică, materialul nuclear este extirpat artificial dintr-o celulă şi apoi este implantat în celula unei alte fiinţe, celulă al cărei nucleu a fost în prealabil eliminat. Acesta este modul în care a fost hibridizată celebra de-acum oaie Dolly, în 1997. A reprezentat copia perfectă a animalului donator. Acest proces se numeşte donare şi presupune întotdeauna utilizarea de celule de la acelaşi tip de animal. (între timp, Dolly a dat naştere unor miei normali şi sănătoşi.)

Pe de altă parte, himerele sau hibrizii sunt creaţi din specii diferite, cum ar fi oameni şi vaci – cum este pe bună dreptate cazul în Marea Britanie. Se scot nucleii dintr-o celulă umană şi dintr-una de bovină. Pe urmă, nucleul uman este implantat în celula de bovină, rămasă goală. Se administrează un mic impuls electric pentru stimularea diviziunii celulare şi astfel informaţia genetică umană se multiplică de multe ori.

Nebunie? Se întâmplă permanent în natură – fără niciun fel de intervenţie umană. Aşa-numitele retrovirusuri, cum ar fi virusul imunodeficienţei umane, se transplantează spontan în celule şi apoi copiază propria informaţie genetică în ADN-ul gazdei. Această celulă se reproduce şi produce la rândul ei mai multe celule conţinând HIV. Fără niciun amestec din partea geneticienilor.

De ce ar vrea geneticienii să încrucişeze omul cu vaca? Şi-au pierdut bilele cu care se jucau până acum? Cu certitudine, orice cercetare fundamentală are un obiectiv pe termen lung. Şi pe bună dreptate, aşa stau lucrurile şi în acest caz. Geneticienii speră ca – într-un moment oarecare din viitor – să poată reuşi manipularea informaţiei genetice într-un asemenea mod, încât o serie de afecţiuni cum ar fi boala Alzheimer sau scleroza multiplă să poată fi eliminate definitiv. Uneori această abordare se numeşte „donare terapeutică” şi este vorba despre o ştiinţă aflată în stadiul embrionar. Însă pentru a

avansa în cercetări, geneticienii au nevoie de celule şi până acum au folosit celule-ou de la femei tinere. Aceasta a generat în mod inevitabil probleme politice şi religioase, deoarece „materialul experimental” este, la urma urmelor, uman. Pe de altă parte, celulele-ou de la vaci sunt disponibile cu miliardele în abatoare. Iar combinaţia dintre om şi vacă nu are nicio legătură cu Frankenstein. Nu are nicio legătură cu crearea unor vaci care să vorbească sau a unor bipezi care să mugească. De ce nu?

Celulele se înmulţesc în număr din ce în ce mai mare. Înainte să se poată dezvolta pentru a produce o fiinţă vie, trebuie să fie implantate într-un uter, iar acest lucru este strict interzis. Dar ce s-ar întâmpla dacă s-ar face aşa ceva în secret? Legislaţia britanică cere ca embrionii hibrizi omvită să fie distruşi în termen de 14 zile. Mai mult decât atât, probabilitatea ca vreun gen de asemenea aglomerare celulară să trăiască mai mult de 14 zile este extrem de mică – dar nu imposibilă. Depinde de biotehnologiile folosite de fiecare laborator în parte.

În afara Marii Britanii, s-au întâmplat tot felul de lucruri încă şi mai strigătoare la cer. Geneticienii australieni care lucrează în cadrul echipei biologului Andrew Pask, din cadrul Universităţii din Melbourne, au reuşit să transplanteze materialul genetic al unui tigru tasmanian într-un embrion de şoarece şi au avut de asemenea succes în a face aceste celule să se înmulţească. Faptul alarmant în acest caz este că tigrul tasmanian a dispărut practic de mai multe decenii şi materialul celular folosit s-a aflat într-un borcan cu alcool timp de peste 100 de ani. Profesorul Pask nu şi-a pierdut timpul să mai comunice faptul că folosind această tehnică ar fi posibil să reîntoarcă la viaţă animale cum ar fi dinozaurii, cu condiţia să poată aduna suficient ADN (acid dezoxiribonucleic). Şi nu ar fi deloc o problemă să producă un om din Neanderthal.3 Experimente similare se desfăşoară în laboratoare din întreaga lume. La Londra există chiar o „bancă ADN” în care este stocat material genetic de bază de la tot felul de animale.

Amintiri despre viitor

Fapt cât se poate de ciudat, am discutat toate aceste lucruri care acum sunt obiectul unor cercetări extinse în cartea mea Amintiri despre viitor în urmă cu patruzeci de ani.4 Iată un citat din această carte:

Astfel să fi apărut şi prima idee îndrăzneaţă, că celulele corpului trebuiau conservate, astfel încât cadavrului, păstrat într-un loc sigur, să i se poată da o nouă viaţă după mii de ani?... Oare călătorii spaţiali din preistorie aveau deja nişte cunoştinţe pe care noi trebuie să le descoperim din nou? Oare inteligenţele necunoscute cunoşteau deja metodele prin care trebuiau tratate cadavrele, astfel încât să poată fi renăscute după mii şi mii de ani? 3

În zilele noastre, domeniul geneticii nu face decât să înfăptuiască ideea ştiinţifico-fantastică din Jurassic Parkl

Ceea ce se încearcă astăzi – şi se va reuşi într-o bună zi – se practica deja cu mii de ani în urmă. Şi există şi martori străvechi: Manetho este numele unuia dintre ei. Manetho a fost un scrib din templele sfinte ale Egiptului. Istoricul grec Plutarh îl menţionează pe Manetho ca fiind contemporan cu unul dintre primii regi ptolemaici (304 – 282 î.Hr.).6 Manetho şi-a scris opera în trei volume în Sebennytos, un oraş din Delta Nilului. Al doilea martor, Eusebiu (care a murit în anul 339 d.Hr.), este un alt istoric clasic. Este menţionat în analele bisericeşti ca fiind Episcop de Cezareea şi în a sa magnus opera, intitulată Chwnographia, citează numeroase surse antice, pe care le-a consemnat deliberat şi cu meticulozitate. Manetho şi Eusebiu se completează reciproc în descrierile consemnărilor antice (Manetho pe Eusebiu cam greu, că era mort de 500 de ani şi mai bine când s-a născut Eusebiu). Manetho îşi începe istoria enumerând numele zeilor şi semizeilor şi chiar le citează anii în care au stăpânit – menţionând intervale de timp care i-ar aduce la paroxism pe majoritatea arheologilor. Zeii Egiptului, afirmă el, au domnit 13 900 de ani, iar semizeii care le-au urmat au mai domnit încă 11.000 de ani.7 Zeii, scrie

Manetho, au creat numeroase fiinţe: monştri şi himere de toate felurile. Eusebiu confirmă exact acelaşi lucru. Următorul citat din surse străvechi se potriveşte cât se poate de bine cu controversa actuală referitoare la aceşti hibrizi:

…În acele vremuri, zeii au creat bestii monstruoase, cu înfăţişări ciudate. Existau oameni cu două aripi şi unii cu patru aripi şi cu două feţe. Aveau un singur trup, dar două capete, unul de bărbat şi unul de femeie, şi două rânduri de organe genitale, bărbăteşti şi femeieşti. Alţi oameni aveau picioare şi coarne de capră, copite de cal sau partea din spate de cal şi partea din faţă de om… Au mai făcut şi alte bestii, cum ar fi tauri cu capete de om; câini cu patru trunchiuri şi cozi de peşte care le ieşeau pe la coadă; cai cu capete de câini… şi alţi monştri cu capul şi trunchiul de cal, dar cu coadă de peşte; şi alte bestii având forme de tot felul de animale sălbatice. În afara acestor [bestii], mai existau peşti şi reptile, şi şerpi, şi multe alte creaturi ciudate, fiecare dintre ele cu o înfăţişare diferită. În templul lui Belus au fost făcute reprezentări ale lor.8

Lucruri cât se poate de dure, scoase la lumină de Eusebiu din surse străvechi. Oameni cu aripi? Să nu fie altceva decât nişte prostii vechi? Şi atunci, de ce există atât de multe basoreliefuri reprezentând exact aşa ceva, pe coloanele şi sculpturile tuturor marilor muzee ale lumii? în lumea arheologiei, există chiar şi o denumire pentru ele. Li se spune „duhuri înaripate”. Oameni cu „picioare şi coarne de capră” – să nu fie vorba decât despre o simplă formulare de efect? Ce-ar fi să aruncăm o privire pe nişte sigilii cilindrice sumeriene şi babiloniene? (Vezi imaginile 2.3, 2.4 şi 2.5.) în ele apar sute de siluete de himere. Şi oameni cu „copite de cal” şi „partea din spate de cal şi partea din faţă de om” – au existat şi ei? „Hai să-ţi prezint un centaur!” Şi zeii au creat „tauri cu capete de om?” Sfinte Apis al Egiptului, ajută-ne! Inclusiv Minotaurul din Creta!

Monştri din trecut

Trecutul depăşeşte prezentul. Până acum, toate

aceste himere au fost respinse cu explicaţii psihologice – imaginaţie, reverie şi mitologie. Şi atunci ce este un sfinx? Simplu, un hibrid. Desigur, dacă menţionezi cuvântul sfinx, toată lumea se gândeşte la silueta imensă de leu cu cap de om de lângă Marea Piramidă de la Giza. Însă există sfincşi (acesta este pluralul pentru sfinx) de toate felurile: trupuri de leu cu capete de berbec, trupuri de câine sau de capră şi capete de om, trupuri de berbec cu capete de păsări, trupuri de om cu capete de păsări şi aşa mai departe! în nisipul deşertului există alei întregi cu tot felul de sfincşi. Oricine a petrecut câteva ore într-un mare muzeu sau a răsfoit o carte despre Sumeria, Asiria şi Egipt poate să tot vorbească despre aceste „creaturi ciudate" cum le numeşte Eusebiu.

Pe obeliscul negru al lui Shalmaneser al III-lea, care se află actualmente la British Museum, pot fi văzuţi doi bărbaţi care duc în lese scurte nişte fiinţe ciudate cu capete de om şi trupuri de animale – maimuţe, după cum ar vrea să ne facă să credem experţii, dar cu siguranţă nu sunt nici pe departe aşa ceva. Mai pot fi văzuţi alţi doi hibrizi duşi în lanţuri. Una dintre aceste himere pare să-şi sugă degetul, iar cealaltă pare să facă un semn dispreţuitor cu degetul la nas în direcţia omului aflat în faţă. Aceşti monştri sunt vii; se poate

2.6. Un sfinx din Luxor. Imaginea îi aparţine autorului.

2.7. Hibrizi de pe Obeliscul Negru al lui Shalmaneser. Imaginea îi aparţine autorului.

vedea asta din lesele scurte şi din lanţuri. Imaginea este grăitoare! Inscripţia cu caractere cuneiforme care o însoţeşte se referă la „animale umane captive” care urmează să fie sacrificate.

În cavernele subterane din îndepărtatul Ecuador, în America de Sud, se află nu doar o bibliotecă în metal, 9 ci şi o colecţie de creaturi hibride, cel puţin potrivit relatării aparţinându-i unui martor ocular, un anume Petronio Jaramillo Abarca:

Ajungând într-o a treia încăpere, este de imaginat

surpriza mea când am descoperit figurine jumătate om şi jumătate animale, ca şi cum mitologiile toate s-ar fi îngemănat pentru a se întrupa în aur şi pietre preţioase… Erau acolo trupuri cu capete de şoim, cu picioare de cal, cu aripi; păsări cu braţe şi picioare omeneşti… măgari cu feţe de om. O multitudine de combinaţii de bestii şi oameni…10

Şi se presupune că cel puţin o parte din aceste creaturi au trăit cu adevărat? Create de zei? Care putea fi scopul lor? Ce folos ar fi avut de tras aceşti zei ameninţători de pe urma acestor încrucişări?

Faptul că zeii mitologici, involuntarii părinţi fondatori ai principalelor religii, au fost în realitate vizitatori din galaxii îndepărtate este un subiect la care nu vreau să mă refer aici. La urma urmelor, am scris douăzeci şi cinci de cărţi pe acest subiect. Ideea este următoarea: orice specie care ar călători în spaţiu ar şti cu siguranţă o mulţime de planete în afara Pământului. Lumi mai calde sau mai reci decât Pământul, dar şi planete pe care gravitaţia ar fi mai mare sau, dimpotrivă, mai mică. Să luăm spre exemplu Luna, pe care omul poate să facă salturi uriaşe de câţiva metri. Pe Jupiter, pe de altă parte, am fi striviţi la sol de gravitaţia imensă.

Extratereştrii în mod sigur ar şti toate aceste lucruri. Pe Pământ, poate că au văzut un monstru cu solzi dormitând pe malul Nilului, părând să nu fie deloc deranjat de căldura extremă. Vorbim, desigur, despre puternicul crocodil. Pe urmă, ar fi putut să observe forţa graţioasă cu care un leu devorează o gazelă. Aşa că extratereştrii s-au privit unii pe alţii şi s-au întrebat: ce s-ar întâmpla dacă am combina armura de solzi a crocodilului cu oasele şi musculatura leului, creând o nouă formă de viaţă, pe care am putea-o utiliza pe o planetă pe care există alte condiţii decât pe Pământ? Şi astfel a început crearea himerelor. Extratereştrii se aflau, probabil, cu treizeci-patruzeci de ani înaintea geneticienilor din zilele noastre. Suficient pentru a decodifica ADN-ul şi a rearanja elementele fundamentale ale codului genetic.

Zeii îşi privesc creaţiile cu mândrie – în vreme ce omenirea le priveşte înfricoşată. Dar pe urmă soseşte şi momentul în care străinii trebuie să se întoarcă pe nava-mamă. Desigur, ar fi absolut inutil şi nepractic să transporte cu nava spaţială monstruozităţile create artificial. Extratereştrii nu aveau nicio nevoie să ia himerele cu ei. Nu aveau nevoie decât de câteva mostre de informaţie genetică intactă. Acest lucru nu ar fi fost deloc greu, dar le-ar fi fost suficient pentru a crea genetic creaturile respective pe o planetă adecvată. Creaturi adaptate ideal la mediul local.

Cum poate fi susţinută o asemenea ipoteză?

Apis şi celelalte himere I

În primul rând, există o serie de indicii care pot fi întâlnite la tot pasul: au scris despre ele istoricii antici cum ar fi Manetho, Plutarh, Strabon, Platon, Tacit, Diodor, Herodot şi Eusebiu, prelatul de mai târziu. Manetho relata că artizanii şi pietrarii au reprezentat aceste creaturi în picturi şi sculpturi, întocmai. Există mii de exemple! Cunoaştem, de asemenea, culturile zeilor la popoarele antice. Zeii au urcat în „corăbiile” şi „discurile solare înaripate” (Egipt); au călătorit cu „perle cereşti” (Tibet), „scoici zburătoare” (maori), „vimana” (India) sau – după cum povesteşte Vechiul Testament – „carul în flăcări al lui Dumnezeu”; şi s-au coborât la oamenii de pe Pământ. În plus, mai este şi moştenirea tehnologică, cum ar fi blocurile incredibil de precis prelucrate de la Puma Punku. În sfârşit, este vorba şi despre faptul că zeii i-au învăţat pe oameni şi unele lucruri din înţelepciunea lor. A existat un evident flux de informaţie. Cele mai elocvente descrieri ale acestui lucru pot fi găsite în cartea profetului antediluvian, Enoch.11 în niciun caz cauza nu este reprezentată de o catastrofă naturală oarecare – după cum încearcă establishmentul să ne convingă. Ei nu vorbesc şi cu certitudine nu îşi dictează cunoştinţele unor ascultători binevoitori.

Extratereştrii, veneraţi şi temuţi ca zei de oamenii din Epoca de Piatră, erau stăpânii artei superioare a

geneticii şi şi-au folosit cunoştinţele pe Pământ. Care a fost motivaţia lor? Să creeze fiinţe adecvate pentru alte planete.

În Egipt a trăit un monstru sfânt, boul Apis. Egiptenii antici îl considerau pe Apis un descendent al cosmosului, creaţie a zeului Ptah. O veneraţie timpurie este documentată de reprezentările având capete de bou încununate de stele, descoperite lângă Abydos. Istoricul grec Plutarh (născut aproximativ în anul 50 d.Hr.) scria că animalul divin nu s-a născut pe o cale naturală, ci a fost creat de o rază căzută din cer.12 Şi Herodot a menţionat că Apis a fost conceput prin intermediul unei „lumini venite din cer".13 Sub nisipurile deşertului, în aşa-numitul Serapeum, August Mariette a descoperit o stelă dedicată lui Apis. Pe ea stătea scris: „Nu ai tată: eşti născut din ceruri".14 Şi nu doar atât: Apis mai avea o serie de caracteristici care îl deosebeau de alţi boi. Herodot din nou: „Apis are semne distinctive: este negru, cu un diamant alb în frunte, imaginea unui vultur pe spate, perii de pe coadă [sunt] dubli şi [are] un scarabeu sub limbă".15

Alături de Apis au mai fost şi alţi boi, care însă nu au meritat acelaşi statut superior ca Apis. Şi unde se află mumia sfântului Apis?

În data de 5 septembrie 1852, exuberantul francez August Mariette – care mai târziu a fondat Muzeul Egiptean – s-a pomenit într-un coridor subteran în Saqqara. În praful care acoperea pardoseala a descoperit urme de paşi, care trebuie că fuseseră lăsate de preoţi, cu mii de ani în urmă. În faţa sa se aflau două sarcofage imense. Cu un mare efort, capacul de patruzeci de tone al sarcofagului a fost mişcat, cu ajutorul unor leviere şi scripeţi. Mariette scria: „Astfel am fost sigur că în faţa mea trebuia să se afle mumia unui Apis… Prima mea grijă a fost capul boului, dar nu am găsit niciun cap. În sarcofag se afla o masă bituminoasă, cu un puternic miros de putreziciune, care se sfărâma la cea mai mică atingere… în mijlocul acestui talmeş-balmeş se aflau oase mici şi cincisprezece figurine aşezate la întâmplare…" 16

Mariette a descoperit acelaşi lucru când a deschis cel de-al doilea sarcofag: „Niciun cap, niciun os mare. Erau, dimpotrivă, şi mai multe fragmente de oase mici”.17

Exploratorul britanic Sir Robert Mond, care a realizat excavaţii în aşa-numitul „Bucheum” (o cameră mortuară din piatră, de sub ruinele templului din Hermonthis), a ajuns la aceeaşi concluzie cutremurătoare. Sarcofagele fie nu conţineau nimic, fie conţineau doar bitum plin de fragmente osoase. Într-unul dintre sarcofage, în locul unui bou mumificat, au descoperit oase amestecate de câini şi şacali.18

În catacombele din Abusir, de această dată însoţit de doi francezi, Mond a descoperit alte sarcofage de care erau siguri că ar fi conţinut boi mumificaţi, deoarece aceste containere uriaşe din granit într-adevăr conţineau capete de bou cu coarne. În sfârşit! Cu grijă, specialiştii francezi, Monsieur Lortet şi Monsieur Gaillard, au tăiat legăturile vechi de mii de ani şi au desfăcut cu grijă straturile succesive de pânză. Surprinderea lor a fost indescriptibilă. Înăuntru, au descoperit un amestec de oase aparţinând unor diferite animale, în cazul unora dintre ele speciile neputând fi identificate. Al doilea sarcofag, ceva mai lung de 2, 4 metri şi lat de aproximativ 1, 2 metri, conţinea un amestec divers de opt animale diferite. Şi în acest caz a fost imposibilă identificarea speciei căreia îi aparţineau două dintre oase.

Religie versus oase mărunţite

Egiptenii antici nu mumificau numai oameni; mumificau şi tot felul de animale: câini, pisici, crocodili, păsări, peşti – totul. Procedau astfel – şi orice egiptolog îţi poate confirma acest fapt – deoarece credeau în renaştere. Pentru a renaşte, corpul trebuie conservat. Orice altă abordare ar fi însemnat un sacrilegiu, o blasfemie. După cum opina Sir Robert Mond, „înmormântarea unei mumii regale într-o formă care să nu fi fost completă era ceva inimaginabil în Egipt”.19

Şi atunci, care este explicaţia pentru oasele mărunţite?

Sarcofagele gigantice din Serapeumul de la Saqqara sunt făcute din granit de Assuan. Assuanul se află la 965 de kilometri distanţă de Saqqara. Imaginează-ţi numai de cât efort a fost vorba. Sub Saqqara au fost săpate în stâncă kilometri întregi de tuneluri cu compartimente laterale. La sute de kilometri, la Assuan, specialiştii spărgeau cel mai dur granit cunoscut în Egipt, folosind metode care rămân necunoscute. Ulterior, aceste blocuri de piatră a trebuit să fie transportate aproximativ 965 de kilometri pe Nil, ceea ce, la vremea respectivă, însemna navigarea prin trei rânduri de cataracte. (în zilele noastre, ambarcaţiunile au avantajul că pot folosi ecluze.) După ce ajungeau în Saqqara, aceste monstruozităţi de stânci erau netezite şi lustruite de o manieră incredibil de profesionistă. Fotografiile o dovedesc.

Fiecare din aceste sarcofage cântăreşte între 60 şi 100 de tone! Braţe puternice, înarmate cu leviere şi role, au deplasat aceste containere uriaşe – sculptate într-un singur bloc de piatră – prin tuneluri, în nişele pregătite anterior. Nu a fost posibil să fie deplasate de sus, pentru că tunelurile au tavanele din stâncă. Prin urmare, pentru ce atâta efort?

Doar pentru a înmormânta nişte fragmente de oase mărunţite? Şi apoi să se toarne catran peste ele şi să fie acoperite cu un capac de 40 de tone? Trebuie că motivaţia a fost cu totul alta decât simpla credinţă în reîncarnare – deoarece în acest caz corpurile nu ar fi fost distruse.

Aşadar, ce ne-a mai rămas?

Oare aceste sicrie au fost jefuite de hoţii de morminte? Oare călugării au distrus conţinutul sarcofagelor? Ei bine, teoria hoţilor de morminte nu ar explica de ce în aceste sarcofage apar fragmente de oase de la atât de multe animale diferite. Pare mult mai posibil să fi fost vorba despre călugări cu frica lui Dumnezeu. Aceştia ar fi putut să distrugă conţinutul sarcofagelor cu bare grele din fier. Dar nici această explicaţie nu este prea plauzibilă. Dacă ar fi fost implicaţi călugării, atunci urmele furiei lor distructive creştineşti ar fi fost evidente:

bandajele ar fi fost sfâşiate, idolii ar fi fost distruşi sau topiţi.

Ce a scris Auguste Mariette după deschiderea sarcofagelor? „în masa cu miros fetid se află mai multe oase mici, în mod evident deja sparte la momentul înmormântării”. 20 Şi atunci cum se face că arheologul Sir Robert Mond descoperă nişte oase despre care presupune că ar fi fost „de şacal sau câine”? Nu aş putea să-l acuz pe un antropolog care nu a examinat mai aprofundat oasele descoperite în asemenea împrejurări. Şi de unde a venit cineva cu ideea absurdă de câini cu patru trupuri (Eusebiu) cu „cozi de peşte ieşindu-le Prin celălalt capăt”?

Doctorul Ange-Pierre Leca este medic şi specialist în mumii egiptene. El a scris despre un sarcofag conţinând „boi minunat bandajaţi” care a fost descoperit în catacombele de la Abusir: „... din nou a părut să fie vorba despre un singur bou, dar din nou am găsit oase aparţinând unui număr de şapte animale... inclusiv unui bou bătrân imens. Al treilea animal trebuie să fi avut două cranii”.21

Pardon? Două cranii? Hai să revenim la vechiul nostru prieten Eusebiu: „Multe alte creaturi ciudate, fiecare având alt aspect... un singur trup şi două capete”.22

Ceea ce pare foarte absurd – şi nu are niciun sens pentru egiptologi, care ştiau că mumiile nu erau niciodată distruse pentru că aceasta le-ar fi distrus şansa la reîncarnare – pare cât se poate de logic dintr-o perspectivă contemporană.

Zeii au plecat, dar au lăsat în urma lor o parte dintre himere. Dacă aceste creaturi ar fi renăscut, nu ar fi continuat să răspândească frica şi groaza în rândul oamenilor din viitor? Această problemă a preocupat minţile preoţilor din Antichitate – până când, brusc, au găsit o cale de a ieşi din încurcătură. Câtă vreme bestiile erau vii, erau tratate cu groază şi respect, oamenii li se închinau şi le tratau ca fiind de natură divină. După moartea lor naturală, pe de altă parte, oasele acestor

creaturi nenaturale au fost făcute fărâme şi acoperite cu smoală. Au fost construite sarcofage din cel mai dur granit – atât de greu şi de rezistent, încât niciun monstru renăscut nu ar fi putut să evadeze din mormânt. Măreţele sarcofage nu erau destinate să slujească procesului reîncarnării – dimpotrivă: erau închisori pentru eternitate.

Este posibil să dovedeşti aşa ceva?

Doar câteva oase cu ADN-ul intact ar fi suficiente şi geneticienii noştri inteligenţi ar fi capabili în scurt timp să spună dacă ar avea în faţa ochilor un ADN rezultat dintr-o evoluţie naturală sau dacă este vorba despre o mutaţie genetică intenţionată. În zilele noastre, orice interferenţă în genom poate să fie verificată. Poate că asemenea analize au fost efectuate deja şi au fost clasificate top-secret. Şocul zeilor ar fi pur şi simplu prea puternic pentru ca omenirea să-i facă faţă. Deoarece dovezile existenţei himerelor în trecutul sumbru şi depărtat ar însemna dovezi indiscutabile ale unei intervenţii extraterestre. De ce?

Pentru că străbunii noştri din urmă cu multe mii de ani nu aveau nicio idee de existenţa geneticii. Pentru că textele străvechi şi ilustraţiile ne spun acest lucru. Şi pentru că extratereştrii au avut un motiv riguros pentru a proceda aşa cum au procedat: crearea unor forme de viaţă special adaptate pentru alte planete.

Eu le numesc amintiri despre viitor.

Capitolul 3 Ştiinţific? Ştiinţific!

„Nu există adevăruri absolute, iar dacă ar exista, ar fi plictisitoare”.

Theodor Fontane, 1819 – 1898

Această propoziţie nu poate să fie aplicată practic ştiinţelor exacte. Doi plus doi fac patru. Iar în geometrie a pătrat plus b pătrat fac e pătrat. Poate fi plictisitor, dar „ştiinţa exactă” chiar ne pune la dispoziţie „adevăruri absolute”. Laolaltă cu numeroasele erori care sunt corectate în permanenţă.

Pe de altă parte, puterea raţiunii nu este doar impresionată de rezultatele strânse de ştiinţele exacte; ştiinţele umaniste – cuprinzând mare parte din ceea ce

necesită interpretări – ne violează şi ele modul de gândire. În această categorie intră religiile, filosofia, etnologia şi arheologia. Pardon? Arheologia nu este o ştiinţă combinată care citează doar descoperirile verificate?

Desigur. Însă descoperirile trebuie totuşi să fie interpretate. Sunt supuse în continuare interpretării. Pe de altă parte, această interpretare se bazează pe raţiune – zeitgeist – şi, desigur, pe mărturiile istorice scrise. Este clar? Iată acum un scurt extras din Popol Vuh, cea mai importantă scriere din cadrul moştenirii mayaşilor Quiché.1 A fost alcătuită sau scrisă acum nu se ştie cât timp, pe înălţimile Guatemalei din zilele noastre.

„Tepew Q'ukumatz
E Alom, E K'ajplom.
K'o pa ja. Saqtetoj e k o wi.
E muqutal pa q ug.
Paraxon…"

Nouă s-ar putea să ni se pară un fel de chineză, dar pentru un expert este absolut logic. Textul descrie modul în care stăpânul „şarpe Quetzal" a zămislit copii, a coborât din ceruri înconjurat de lumină şi acoperit de penele păsării quetzal (de unde şi numele). Se spune că şarpele quetzal a venit din întunericul cerurilor şi aşa mai departe. Pe spatele paginii 24 din manuscris se poate citi cum a trebuit ca zeii să intre mai întâi într-un „sălaş al întunericului" şi au avut nevoie de torţe. Ca urmare, fumau trabucuri. (Zeul „Oglinda Fumătoare" este reprezentat în numeroase temple mayaşe.)

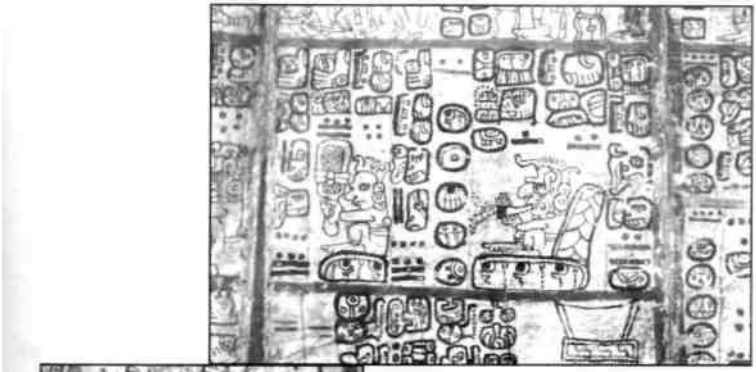

3.1.

3.2.

„Zeii Fumători" din Codexul de la Madrid. Imaginile îi aparţin autorului.

Îi admir pe specialiştii maya care pot să citească şi să traducă limba străveche a mayaşilor Quiché. Capacitatea aceasta a lor este rezultatul deceniilor de muncă asiduă şi a eforturilor laborioase ale etnologilor care reunesc toate părticelele mozaicului. La capătul drumului însă, aceste traduceri meritorii rămân în continuare subiectul unor importante interpretări, sub multe aspecte. Ce vreau să spun? Interpretarea este ceva care se reduce la zeitgeist, respectiv la tendinţa dominantă a gândirii „raţionale". Iar aceasta este foarte flexibilă.

Un „şarpe cu pene" nu a existat niciodată. Prin urmare, pentru Guatemala, pasărea quetzal pare o alegere logică. Are un penaj impresionant şi este posibil chiar să le

fi amintit mayaşilor Quiché de un şarpe zburător. Însă pasărea quetzal nu face copii de om. Şi nici nu fumează! Zeul mayaş „Oglinda Fumătoare" nici nu seamănă, în niciun fel şi sub nicio formă, cu pasărea quetzal.

O interpretare modernă lasă locul unor nenumărate posibilităţi, mai ales în condiţiile în cazul punctele de vedere moderne sunt puse de acord cu alte texte, din alte colţuri ale lumii. Imposibil? Ei bine, pentru specialiştii în cultura maya, ca şi pentru egiptologi, comparaţiile de text între America Centrală şi Egipt reprezintă ceva pur şi simplu de neconceput. Este vorba aici despre două culturi complet diferite, susţin ei. Exact! Şi atunci, de ce din momentul în care începi să compari textele, dai încontinuu peste tot felul de similitudini? „Creaţia" în Popol Vuh este foarte asemănătoare cu cea din Cartea întâi a lui Moise (Geneza/Facerea). Şi mai mult de atât: dacă citeşti Biblia, descoperi că, odinioară, întreaga lume „avea o singură limbă" (asta înaintea construirii Turnului Babel). Şi nu se deosebeşte cu nimic de Popol Vuh. În Cartea a Doua a lui Moise (Exodul), aflăm că Moise a ridicat toiagul peste ape şi le-a despărţit. Mayaşii spun aceeaşi poveste! Sau în capitolul 9, versetul 17 din Geneză (Facerea): „Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine şi orice făptură de pe pământ..." Şi în Popol Vuh? „Acesta te va ajuta când mă vei chema! Este semnul legământului dintre noi..." Şi aşa mai departe. Care de la care a copiat? Autorii Popol Vuh nu ar fi putut să ştie de Biblie, deoarece textele lor au existat cu multă vreme înaintea sosirii spaniolilor creştini. Aşa că putem fi cât se poate de siguri că nu a fost vorba de niciun fel de plagiat. Aceste texte le-au trecut prin minte la şezătoare, ca să spun aşa.

În zilele noastre, în aceste vremuri ale comunicării pe reţele internaţionale de comunicaţii şi ale globalizării aproape fără limite, ai fi considerat compararea textelor la ordinea zilei. Dar niciuna dintre părţi nu vrea să audă de aşa ceva. Arheologul mayaş este specialist în domeniul său; egiptologul este specialist în domeniul lui. Fără excepţie, este vorba despre nişte „grupuri" de cercetători

erudiţi, bine integraţi şi respectabili. Singura problemă este că nu lucrează împreună. Fiecare grup rămâne ancorat rigid pe propria insulă a izolării de specialitate. Ţi se pare ceva contemporan?

Textele piramidelor în îndepărtatul Egipt vei găsi texte ale piramidelor. Ce sunt mai exact aceste texte? Sunt gravuri din timpul dinastiilor a 5-a şi a 6-a – deşi rămâne neclar de când existau aceste texte înainte să fie transpuse în granit. Textele piramidelor sunt împărţite în „Enunţuri”. Aceste Enunţuri abundă în zei, care au descins din ceruri pe Pământ, şi de faraoni, cărora li s-a oferit onoarea de a vizita lumea zeilor. Din cauză că zeitgeist-vH. nostru confuz nu vrea să recunoască niciun fel de realitate ascunsă în spatele acestor poveşti, ele sunt interpretate ca reprezentând speranţele pe care le nutreau preoţii cu privire la călătoriile faraonilor după moarte. Iată câteva exemple: 2

(Enunţul 511): „Nut strigă de bucurie când mă ridic la cer. Cerul tună pentru mine şi Pământul se cutremură pentru mine, furtuna cu grindină se destramă când bubui asemenea lui Seth…”

(Enunţul 267):

(Enunţul 302):

(Enunţul 482 C): (Enunţul 434):

(Enunţul 472):

(Enunţul 480):

(Enunţul 482):

(Enunţul 553 + 563) (Enunţul 584):

(Enunţul 669):

„Este pregătită pentru mine o scară până la cer, ca să pot urca pe ea până la cer; iar eu urc în fumul marilor tămâieri. Zbor în sus ca o pasăre şi sclipitor ca un licurici pe tronul gol care se află pe corabia ta, O, Re… căci pot să şed pe locul tău şi să vâslesc prin ceruri în corabia ta, O, Re. Căci pot să mă ridic de la pământ cu corabia ta…” „Cerul este limpede, Sothis trăieşte… cele două Eneade s-au primenit pentru mine în Ursa Major [constelaţia Carul Mare]. Locuinţa mea din ceruri nu va pieri, tronul meu de

pe Pământ nu va fi distrus…”

„Fie că zbor până la cer asemenea unei mari stele de pe mijlocul răsăritului…” „L-ai luat la tine pe fiecare zeu care are corabia lui şi pe care poţi să-l aşezi pe cerul înstelat…”

„Cerul tremură, Pământul se zguduie în faţa mea. Pentru că sunt un vrăjitor. Am ajuns să-l pot glorifica pe Orion…” „Cât de frumos să priveşti când acest zeu urcă la cer, la fel cum Atunci, tatăl zeului, urcă la cer…” „Trebuie să urci la cer… fiul tău Horus te va însoţi spre cerul încărcat de stele; al tău este cerul, al tău este Pământul…”

„Porţile cerului îţi sunt deschise; porţile firmamentului îţi sunt deschise…” „Porţile (?) care sunt pe firmament sunt deschise pentru mine… stau deschise pentru mine…”

„Prinţul coboară într-o mare furtună de la orizont…”

Şi se continuă pagini întregi în acest fel. Se deschid portaluri cereşti; zeii coboară în fum şi flăcări; faraonilor li se permite să zboare alături de ei; pretutindeni sunt tunete şi fulgere; nisipul este ridicat în văzduh. Cine se află în spatele tuturor acestor fenomene? Zeii. Indiferent dacă se întâmplă în străvechea Indie, în Tibet, în Japonia, în Biblie (Ezechiel) sau la mayaşi. Uitaţi aici, predică egiptologii. Aceste texte nu trebuie să fie comparate cu niciun fel de realitate. Se referă la ascensiunea faraonilor morţi. Pe undeva, mă îndoiesc de asta. Privind lucrurile dintr-o perspectivă modernă, devin posibile câteva concluzii cât se poate de rezonabile şi total diferite, fără să aibă ceva „antiştiinţific” în ele. De ce universităţile nu-i învaţă pe studenţii lor cel puţin despre interacţiunile care într-adevăr există? Ar putea să sublinieze faptul că un cuvânt cum ar fi cer nu trebuie neapărat să aibă legătură cu un loc al extazului şi al beatitudinii, în acelaşi timp netrebuind să aibă o mai mare legătură nici cu viaţa după moarte. „Cerul” este şi un spaţiu – mai ales când este menţionat în aceeaşi propoziţie cu nişte atribute cum sunt fum, foc, cutremur, zgomot, stele şi aşa mai departe. Ce este neştiinţific în asta? Câtă vreme textele fiecărei culturi

luate individual continuă să fie tratate izolat, vor fi imposibile noi pătrunderi ale sensurilor lor.

În 1975, respectatul filosof al ştiinţelor Paul Feyerabend, care a predat timp de trei decenii la Universitatea Berkeley din California, şi-a anunţat abordarea „orice e acceptabil”. Este un alt mod de a spune că orice este posibil. Lumea ştiinţifică a reacţionat îngrozită, pentru că „orice este acceptabil” sau „orice este permis” vine în contradicţie cu vechea credinţă într-un proces ştiinţific continuu de stabilire a adevărului. Feyerabend a postulat însă că rezultatele oricărei metode ştiinţifice sunt limitate la înseşi metodele respective.3 Pe bună dreptate, multe inovaţii ştiinţifice răzbat nu pentru că au fost respectate regulile metodologice, ci pentru că au fost încălcate. Feyerabend avea dreptate şi abordarea sa „orice e acceptabil” nu contrazice în niciun fel progresul ştiinţific. Prin urmare, compararea mitologiilor Egiptului antic şi a Americii Centrale poate să fie opusă curentului academic, însă aduce noi răspunsuri şi, prin urmare, dorita înţelegere a lor. Încălcarea regulilor înseamnă să mănânci din farfuria altuia – însă numai când ai motive serioase pentru aceasta. Şi motive există din belşug.

Intervenţia divină

Realizarea unei punţi peste prăpastia dintre Egipt şi America Centrală este cât se poate de logică. În ambele locuri zeii în flăcări se ridică la cer, cu toate că – din punctul de vedere al arheologilor – cele două culturi au existat în perioade diferite. Însă cine poate spune cu o siguranţă absolută care sunt originile acestor culturi şi dacă nu cumva au existat într-adevăr legături transatlantice chiar şi acum mii de ani. La Muzeul din Leyda, Olanda, poţi privi o tabletă din jad, cunoscută în literatura ştiinţifică sub numele de Placa de la Leyda. A fost descoperită în oraşul mayaş Tikal (actualmente în Guatemala). După numele dificil de tradus al unui zeu, pe această placă stă scris: „Au coborât stăpânii familiei cereşti din Tikal”. Indiferent cine au fost aceşti stăpâni cereşti, lucrurile nu au fost deloc diferite nici în Egipt (sau

în China, Japonia, Tibet sau India, dacă tot a venit vorba).

3.3. Disc solar înaripat, Karnak. Imagine reprodusă prin bunăvoinţa Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveţia

Vizitatorii tărâmului Nilului vor întâlni aşa-numitul „disc solar înaripat" practic în toate templele. Este un disc sau un potir din aur cu aripi întinse larg şi colorate. Acoperişuri întregi ale unor temple (Dendera!) şi nenumărate intrări în temple (Karnak!) sunt decorate cu ele. (Vezi imaginea 3.3 de la pagina 106.) Aceste discuri solare înaripate sunt asociate de obicei cu zeul Horus – fiul lui Osiris şi al lui Isis – al cărui sălaş era în complexul templului Edfu (dintre Assuan şi Luxor). Acesta este locul în care discul solar înaripat este imortalizat pe unul dintre pereţii templului din Edfu. Inscripţiile descriu modul în care zeul Ra împreună cu suita lui au aterizat „la vestul acestei regiuni, la răsărit de canalul Pechennu". Reprezentantul lui pe Pământ, faraonul, era în mod evident într-o încurcătură oarecare, deoarece i-a cerut zburătorului ceresc să-l ajute să le facă faţă duşmanilor săi.

Sfânta maiestate Ra-Harmachis i-a vorbit sfântului tău Hor-Hut: O, tu, copile al Soarelui, sublimule, care ai fost creat de mine, loveşte duşmanul care se află în

3.4. Textele lui Osiris şi Horus de pe pereţii templului din Edfu. Imagine reprodusă prin bunăvoinţa Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveţia.

faţa ta, fără întârziere. Atunci Hor-Hut a zburat către Soare într-un mare disc solar cu aripi pe el... când şi-a văzut duşmanii din înaltul cerului... s-a repezit asupra lor atât de violent, încât ei nici nu l-au văzut cu ochii lor şi nici nu l-au auzit cu urechile lor. În scurt timp, nici măcar unul dintre capetele lor nu mai era viu. Hor-Hut, strălucitor şi plin de toate culorile, s-a întors în forma sa de mare disc solar înaripat la vasul lui Ra-Harmachis.4

Acest text a fost tradus în 1870. Cu alte cuvinte, într-o perioadă în care niciun egiptolog nu ar fi avut de unde să aibă cunoştinţă de zborul supersonic. Pe vremea aceea nici măcar nu existau avioane. Însă atacul descris aici a venit în mod evident de sus („când şi-a văzut duşmanii din înaltul cerului) şi trebuie că s-a produs cu viteze supersonice („încât ei nici nu l-au văzut cu ochii lor şi nici nu l-au auzit cu urechile lor"). Rezultatele aici, pe Pământ, au fost corespunzător de înfricoşătoare. „În scurt timp, nici măcar unul dintre capetele lor nu mai era viu". Numai zeii ştiu ce armă îngrozitoare au folosit împotriva acestor oameni din Epoca de Piatră.

Indiferent că este vorba despre Egipt, America

Centrală sau vreun alt loc, toate aceste texte străvechi ne sunt prezentate astăzi ca un fel de Absurditate psihologică. Este păcat, pentru că sunt posibile interpretări în toate tonurile şi nuanţele. Mi se pare greu de imaginat „Saga discului solar înaripat" într-un mod abstract, plutind orbeşte aşa cum mi se întâmplă, în ceaţa dogmei religioase /psihologice. După ce zeul Ra-Harmachis l-a ajutat pe faraon să-şi înfrângă duşmanii, a notat succint: „Iată un loc plăcut în care să trăieşti". După aceea, întinderile înconjurătoare primesc un nume special şi sunt veneraţi zeii din cer şi de pe Pământ. Eu sugerez că poate n-ar trebui să pierdem prea mult timp citind cum cred alţii că stau lucrurile şi în ce fel ar trebui să le privim, potrivit opiniilor lor exaltate, ci să aruncăm o privire asupra textelor originale necomentate.

„Hor-Hut a zburat spre cer ca un disc solar înaripat. Astfel a fost cunoscut de-atunci, ca Stăpân al Cerului..." 5 Stăpân al Cerului? De ce nu altfel? De ce nu „omul spaţiului"?

După cum o arată inscripţiile de la Edfu, ajutorul divin a fost adevăratul motiv pentru veneraţia şi popularizarea discului solar înaripat, şi nu, aşa cum vor unii să ne facă să credem, Soarele dintr-o imaginară lume subterană şi suprate-rană. Textul de la Edfu spune cât se poate de clar:

Harmakhis a zburat cu o corabie şi a aterizat alături de oraşul tronului lui Horus. Astfel a vorbit Thoth: trimiţătorul luminii, care este născut din Ra, el a înfrânt duşmanul. El trebuie să fie cunoscut de azi înainte ca trimiţător al luminii, care este născut din muntele de lumină. Astfel i-a vorbit Harmakhis lui Thoth: Du acest disc al Soarelui în toate oraşele zeilor din Egiptul Inferior şi în toate oraşele zeilor din Egiptul Superior şi în toate oraşele zeilor.6

Aici şi acolo

Formularea trimiţător al luminii, pe care am folosit-o aici, nu reprezintă o creaţie personală. Provine din textul profesorului Heinrich Brugsch, care a tradus textul din

Edfu în anul 1870 (!). Aşadar, ce au înţeles logicii şi raţionalii egiptologi – toţi fiind loiali şi obedienţi faţă de şcoala de gândire căreia îi aparţineau şi zef fgei SF-ului – din discul solar cu aripi? O ciudăţenie ceremonială. Sensul iniţial s-a pierdut. Nu a fost o fantezie sau un vis al unui egiptolog lipsit de cultură; a fost pur şi simplu ceea ce astăzi am descrie prin OZN! Incapabilă să recunoască realitatea originară, doctrina academică transformă fostul adevăr în mit. Iar acum lumea este din nou în regulă. Chiar aşa să fie?

Un prieten, care este egiptolog, mi-a spus cândva că numai gândul că un zeu oarecare ar fi intervenit într-un conflict dintre oameni a fost pur şi simplu de neconceput. În aceeaşi măsură în care ar fi de neconceput şi convingerea mea că, la un moment dat, extratereştrii au intervenit în afacerile pământeşti. Însă logica omenească este pregătită uneori să realizeze salturi neaşteptate. În Vechiul Testament, de exemplu, Dumnezeu – coborând într-o coloană de fum, foc şi zgomote cataclismice – intervine adeseori pentru a-şi ajuta poporul ales în războaiele sale. Da, cât se poate de real! în acest caz, logica este infailibilă. Chiar aşa?

Care este legătura dintre discul solar înaripat din Egipt şi America Centrală?

În 1860, nu departe de satul Santa Lucia Cotzumalguapa din Guatemala (de pe coasta Pacificului), au fost descoperite mai multe stele în timpul unor lucrări de defrişare. Ştirea a ajuns şi la cercetătorul austriac dr. Habel, care a efectuat o călătorie în Mexic, în 1862, pentru a vizita locul excavaţiilor. Doctorul Habel a făcut o serie de schiţe şi le-a prezentat directorului Muzeului Regal de Etnologie din Berlin, dr. Adolf Bastian. Patru ani mai târziu, acesta a efectuat de asemenea o călătorie în Guatemala şi a achiziţionat toate fragmentele vechi de piatră de la proprietarul plantaţiei pe care au fost descoperite stelele. Transportul acestor stele incredibil de grele în Europa a reprezentat o adevărată bătaie de cap 3.s. Aşa-numita „Odă Zeului Soare”, logistică. În cele din urmă, Imagine din colecţia autorului.

s-a decis tăierea în două a monştrilor din piatră, care au fost transportaţi astfel în portul San José, aflat la o distanţă de ceva mai mult de optzeci de kilometri. Pentru

ca blocurile să fie mai uşoare, au fost scobite părţile posterioare. În timpul încărcării, una dintre stele a fost scăpată şi a ajuns în apele portului – unde se află şi în zilele noastre. Restul pot fi admirate la Muzeul de Etnologie din Berlin. Deoarece arheologii trebuie neapărat să eticheteze şi să categorisească totul (altfel nu pot expune artefactele), stelele au primit o denumire cât se poate de potrivită: Odă Zeului Soare. Şi pe bună dreptate, se vede foarte clar o fiinţă înaripată, învăluită în flăcări, coborând spre oamenii înspăimântaţi de jos. Chiar nu ai cum să nu vezi discul solar!

Tehnologie extraterestră în textul de la Edfu referitor la discul solar înaripat, expresia trimiţător al luminii apare pe neaşteptate. Desigur, nu este ceva cu care să se poată descurca un egiptolog raţional. Ce înseamnă de fapt „trimiţător al luminii”? A fost cumva greşit interpretat acest termen? Există, după toate probabilităţile, zeci dacă nu chiar sute de reprezentări ale acestor „trimiţători ai luminii”, dar nu le recunoaştem noi pentru că – după cum a spus profetul biblic Ezechiel – avem ochi să vedem, dar nu vedem.

În templul lui Seti I (cunoscut şi sub numele de Sethos) din Abydos, zeiţa Isis îi înmânează faraonului un obiect ciudat. Acest obiect trebuie să fi fost ceva cu adevărat excepţional; altfel, nu ar fi putut să-i fie atribuit direct zeiţei. Mai mult decât atât, acest obiect este, sub aspectul dimensiunilor, mai mare decât însuşi faraonul. Egiptologii îl numesc „stâlp Djed”. Asemenea stâlpi Djed, de diferite mărimi, au fost descoperiţi în tot Egiptul şi nimeni, până acum, nu a putut să aducă o explicaţie plauzibilă. Reprezentări ale stâlpilor Djed au fost descoperite până şi sub cea mai veche piramidă, cea de la Dioser, din Saqqara. Stâlpul trebuie să fi reprezentat ceva cu n totul special, pentru că, încă din perioada timpurie a vechiului imperiu, exista o tagmă preoţească a „venerabilului Djed”. În Memfis exista chiar şi un ritual special pentru „ridicarea Djed-ului”, 7 care era realizată de către faraon, cu ajutorul preoţilor săi. Mult mai târziu,

după ce zeii iniţiali au plecat şi faraonii au fost numiţi „fiii zeilor”, nimeni nu şi-a mai amintit care era scopul real al acestor stâlpi Djed. Important este că aveau o legătură cu zeii. Asta era tot ce conta. Ca urmare, pot fi găsite reprezentări ale stâlpului Djed în numeroase variaţiuni: pe zidurile templelor, în cripte, pe lăzile cu comori şi chiar cuferele de valori. Stâlpii Djed sunt la fel de obişnuiţi în Egipt ca şi discurile solare înaripate. Singura problemă este că nici măcar un singur expert nu a putut să avanseze o explicaţie plauzibilă cu privire la semnificaţia iniţială a acestui misterios obiect. Am citit în literatura de gen că stâlpul Djed era: un simbol al permanenţei, un simbol al eternităţii, un fetiş preistoric, un copac defoliat, un stâlp încrustat, un simbol al fertilităţii, o ţeapă şi aşa mai departe.

Şi dacă era altceva? Dacă era un „trimiţător de lumină?” Cel puţin arată de parcă ar fi aşa ceva. Să fie o idee nebunească? Când mă uit peste toate aceste interpretări încropite la repezeală date acestui ciudat obiect, aproape că-mi vine să râd. Ce-ar trebui să se întâmple ca să deschidem ochii şi să vedem lucrurile aşa cum sunt? Mi se pare mai plauzibil să considerăm stâlpul Djed ca fiind o reprezentare a unui dispozitiv tehnologic, decât să pretindem că ar fi un gen de „fetiş preistoric” sau de „simbol al fertilităţii”! La urma urmelor, stâlpul Djed nu a fost unicul obiect pe care zeii l-au dat oamenilor. Un altul este Chivotul Legii, menţionat în Vechiul Testament. Poţi să citeşti despre el în Biblie. Moise a primit instrucţiuni extrem de precise cum să construiască un obiect tehnic din „zeul” său (Leviticul, capitolul 25). Exista un original al acestui obiect; din partea lui Moise nu se aştepta decât să facă o copie: „Şi vezi să faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte” (Exodul 25: 40).

După aceea, lui Aaron, fratele lui Moise, i s-a spus să constituie o tagmă preoţească menită să aibă grijă de acest dispozitiv. Prin urmare, exista o echipă de specialişti – la fel ca tagma preoţească a stâlpului Djed. Un „trimiţător de lumină” care le aparţinea zeilor nu era un lucru care să

poată fi încredinţat oricui. Era periculos. Exact ca Chivotul Legii.

La scurt timp după încheierea construirii Chivotului, Dumnezeu l-a avertizat pe slujitorul Lui, Moise, că trebuia să se asigure că Aaron va respecta explicit instrucţiunile „sau va muri" (Leviticul 16: 2). Ulterior, Chivotul Legii a fost implicat într-o serie de catastrofe. Filistinii au capturat Chivotul (Cartea întâi a lui Samuel, capitolul 4) şi toţi gură-cască ce s-au apropiat de straniul obiect au murit de boli care astăzi probabil că ar fi descrise ca boală de iradiere. Le-au căzut unghiile de la mâini şi picioare, ca şi părul, pielea li s-a acoperit de „bube" şi „bărbaţii care nu au murit au fost loviţi de bube şi strigătele din cetate s-au ridicat până la cer" (I Samuel 5: 12).8 Biblia ne povesteşte chiar şi despre un accident fatal suferit de un preot care a pierdut din vedere să respecte recomandările stricte de siguranţă: „... când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre Chivotul lui Dumnezeu şi l-a apucat pentru că era să-l răstoarne boii... Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Uza şi Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui şi a murit acolo, lângă Chivotul lui Dumnezeu". (II Samuel 6: 6).

3.6. Transportul Chivotului Legii (o ilustraţie de pe o Biblie veche). Imaginea îi aparţine autorului.

Bietul Uza! Şi încă el era unul dintre preoţi! Şi care a fost marea lui greşeală? Ce fel de zeu îl ucide pe unul dintre supuşii lui pentru o clipă de neatenţie? Biblia ne dă

un răspuns: „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Dumnezeu se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor şi întreg muntele se cutremura cu putere”. (Exodul 19: 18).

Acelaşi Dumnezeu le-a cerut evreilor sacrificii (aur, argint, pietre preţioase) şi i-a repetat slujitorului său, Moise, că trebuia să le spună evreilor în termeni lipsiţi de echivoc: „Domnul a zis lui Moise: «Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel: Aţi văzut că v-am vorbit din Ceruri»”. (Exodul 20: 22).

(Poţi afla mai multe despre ce s-a întâmplat cu Chivotul Legii şi unde pot fi găsite în zilele noastre rămăşiţele acestui dispozitiv tehnic în una din cărţile mele anterioare, Signs of the Gods – Semnele zeilor6.)

Părţi din Vechiul Testament (Biblia), Vede (India), textele piramidelor (Egipt), Apocrifele (cum ar fi Cartea lui Enoch) şi Popol Vuh sunt mai logice dacă sunt abordate dintr-un punct de vedere contemporan şi se completează unele pe altele sub multe aspecte. Însă când e vorba despre Popol Vuh a mayaşilor, lucrurile devin incredibil de complicate. Şi din motive foarte bine întemeiate. Această carte a fost tradusă (în germană, limba mea maternă) de un anume dr. Wolfgang Cordan, care vorbea fluent mai multe dialecte mayaşe. El a numit textul acesta Cartea Consiliului.10 Aceasta se întâmpla în urmă cu cincizeci de ani. Traducerea lui Cordan este realizată într-un stil verbal fluent, uşor de citit pentru cine doreşte. Următoarea generaţie de experţi în cultura maya nu a acceptat lucrarea lui Cordan şi a realizat o nouă traducere, de această dată mot-à-mot.11 Pentru a înţelege această versiune, trebuie să fi trăit în mijlocul mayaşilor Quiché o vreme, deoarece pur şi simplu lasă loc pentru interpretări nesfârşite. Ce au vrut ei să spună, în realitate? Cum putem înţelege acest text? Ei bine, pentru început, trebuie să reţinem că nu există un text „original” al Popol Vuh. Toate traducerile se bazează pe o unică versiune care se recunoaşte că a existat în limba Quiché, dar a fost practic aşternută pe hârtie abia în secolul al XVIII-lea de către un

cleric creştin, Părintele Francisco Ximenez. Pentru reprezentarea sunetelor limbii Quiché într-un mod care să le facă lizibile pentru contemporanii săi, preotul a folosit alfabetul latin. A trebuit să translitereze cuvintele Quiché, care pot fi pronunţate într-un mod reţinut, cântat, folosind sub aspect fonetic literele alfabetului latin. Mai uşor de zis decât de făcut. Iată câteva extrase din traducerea literală.12

„Suveranul şi Şarpele Quetzal, cei care au născut copii… luminoşi sunt ei în apă…”

„Faţa Pământului nu era departe pentru el. Nici Xibalba (iadul, lumea de dincolo) nu era departe pentru el. Într-o clipă, a putut să se întoarcă în cer cu Huracan…”

„Pe urmă s-au ridicat ca luminile centrale. S-ar ridicat drept la cer… Astfel a fost pântecul cerului luminat peste faţa Pământului, pentru că au venit să sălăşluiască în cer… Cei patru sute de băieţi care au murit de mâna lui Zipacna s-au ridicat şi ei să le devină tovarăşi. Au devenit o constelaţie a cerului”.

„… miraculoasa putere şi esenţa spiritului… Suveranul şi Şarpele Quetzal. Astfel înfăţişarea lor a părut omenească. Au ajuns să fie oameni. Puteau să vorbească şi să converseze. Puteau să privească şi să asculte… de îndată le-a venit vederea…”

Şi aşa mai departe!

Este foarte greu să traduci acest talmeş-balmeş într-o limbă inteligibilă. Dacă ar fi să încerc eu, aş ajunge la o versiune care ar avea prea puţin în comun cu originalul. Însă atât pot să spun: exact ca Biblia, Popol Vuh vorbeşte despre un amestec al limbilor. Oamenii nu au mai putut să se înţeleagă unii cu ceilalţi din cauza unei „pietre care le-a schimbat vorbirea când au venit de la Tulan”. Citim despre metale preţioase care trebuie să le fie date anumitor zei (care în acelaşi timp erau şi oameni). Există descrieri ale „oamenilor negri şi oamenilor albi”, ale băieţilor care au fost sacrificaţi, ale unui munte numit „Hacavitz” unde oamenii se înmulţeau şi aşa mai departe. Este un talmeş-balmeş care a rezultat de pe urma neputinţei limbii.

Vocabularul vechilor cronicari era limitat. Mulţi dintre termenii pe care i-au folosit derivau din viaţa lor cotidiană şi din evenimentele naturale obişnuite: tribul şi familia, animalele şi plantele, uneltele timpurii şi armele simple, toate acestea aveau nume. Existau cuvinte pentru soare, apă, zi şi noapte, răsărit şi apus, fulger, tunet, naştere, boală şi moarte. Dar de fiecare dată când se petrecea câte ceva care nu putea fi descris cu această colecţie săracă de cuvinte, trebuia să se parafrazeze şi să se recurgă la descrieri, astfel încât cuvintele disponibile să fie făcute să evoce evenimentul în ochii minţii.

Pe de altă parte, limba – cuvintele aranjate unul după altul – nu poate întotdeauna să exprime semnificaţia intenţionată. Gesturile reprezintă o parte la fel de importantă a procesului de comunicare ca şi imaginile sau muzica. La o licitaţie, când cineva ridică mâna cu cinci degete răsfirate, îi semnalează partenerului său din primul rând că vrea să-şi ridice oferta cu 50.000 de dolari. Nu trebuie să se scoată niciun sunet. Nu putem şti ce gesturi foloseau vechii povestitori ai culturii maya Quiché pentru a-şi spune poveştile. Un râset, un scâncet, o grimasă şi o bătaie din picior – oricare din acestea puteau fi folosite pentru a schimba sensul unei serii de cuvinte folosite. Îmi amintesc că am întâlnit odată un semn (un păstor de pe munte) într-o cabană alpină. Mi-a spus o poveste cu pitici care, aşa susţinea el, ar mai fi trăit încă în acea regiune. Când nu-i ajungeau cuvintele, se folosea de gesturi pline de înţeles. L-am înţeles. Fără cuvinte.

Componenta nonlingvistică a comunicării – gesturile, intonaţia, muzica, tristeţea, furia, fericirea sau expresiile faciale – nu pot fi exprimate prin simple cuvinte rostite. Limbajul vorbit este ruda săracă a gândului. Se învălmăşeşte după producerea unui eveniment şi trebuie să inventeze termeni noi – cuvinte – pentru lucrurile care s-au întâmplat. Limbajul nu este o dogmă de valori eterne; este un organism în permanentă evoluţie. În funcţie de starea de dezvoltare a utilizatorului, limbajul nu este niciodată cu adevărat dezgolit de valori; se adaptează în

permanenţă la zeitgeist. Ce se întâmplă, miturile aparţin epocilor superficial cercetate ale istoriei noastre trecute. Prin urmare, ţinând minte acest lucru, de câte ori şi-au schimbat de atunci încoace semnificaţiile aceste cuvinte pentru prima dată folosite atunci? Şi nu numai asta – şi cei care au consemnat pentru prima oară miturile şi-au încărcat cuvintele cu alte semnificaţii semantice. La începuturile limbajului – să nu uităm acest lucru! – pur şi simplu nu exista niciun cuvânt pentru imposibil. Desigur, omul din Epoca de Piatră nu avea cuvinte cu care să numească un elicopter, luminile fixate pe cască, pistolul, o navă aeriană sau o navetă spaţială, un costum spaţial de protecţie sau un OZN care spărgea timpanele, însă ştia cuvinte cum ar fi foc, fulger, cutremur, zgomot şi căldură. Şi atunci, a fost obligat să folosească aceste cuvinte pentru descrierea evenimentului imposibil pe care îl trăia. În acest fel, în America Centrală, a apărut mitul şarpelui cu pene – apropo, un lucru bine cunoscut şi în Egipt. De exemplu, în mormântul lui Seti I din Valea Regilor, se pot vedea numeroase reprezentări de şerpi cu aripi.

Mii de ani mai târziu, în Epoca Raţiunii în care trăim, lumea serioasă şi raţională a ştiinţei nu vrea să accepte că omul din Epoca de Piatră ar fi putut avea la modul cel mai real întâlniri cu o civilizaţie supertehnologizată şi că ar fi putut să vadă orice maşină zburătoare asemănătoare elicopterului sau să întâlnească fiinţe pe care, în ignoranţa lui, le-a numit zei. Atunci când până şi contextele originale sunt cât se poate de confuze – din cauza termenilor incomprehensibili şi a lipsei gesturilor – traducerile nu au cum să nu sfârşească precum un fel de talmeş-balmeş religios-psihologic. Metodologiile pur şi simplu nu permit alte posibilităţi. Haos total!

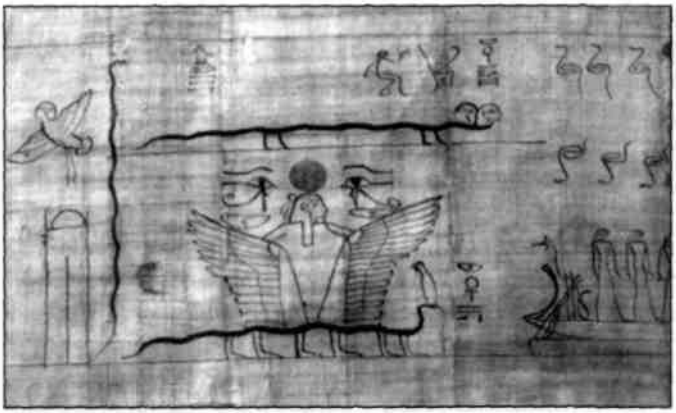

3.7.

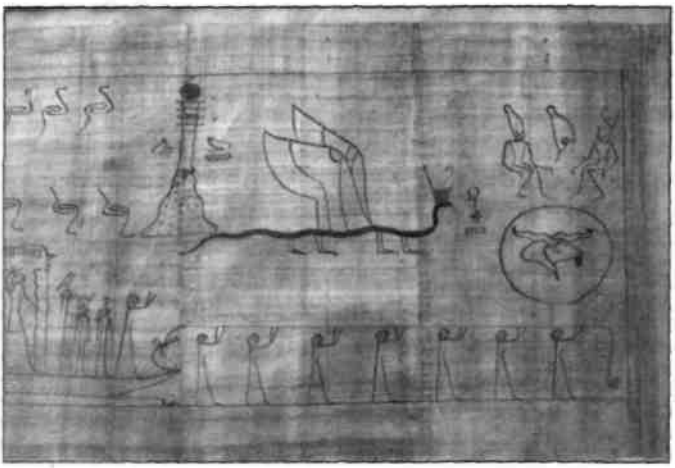

3.8.

Şerpi înaripaţi în morminte egiptene antice. Imagine reprodusă prin bunăvoinţa Tatjanei Ingold, Solothurn, Elveţia.

3.9. Un alt şarpe înaripat egiptean. Imaginea îi aparţine autorului.

Etana deasupra Pământului

Pe urmă, mai este şi bine cunoscutul mit al lui Etana, cândva parte a bibliotecii din tăbliţe de lut a regelui

asirian Asurbanipal (685-aprox. 627 î.Hr.). Descoperite în cursul excavaţiilor efectuate la Ninive, tăbliţele sunt păstrate actualmente la British Museum, la Londra. Originea poveştii este necunoscută, cu toate că părţi din ea sunt prezente şi în povestea mai veche a lui Ghilgameş. Povestea ne spune că Etana este dus în slava cerului de un vultur. Măreaţa pasăre îi cere în mod repetat să privească în jos:

…După ce zboară la înălţimi o vreme, vulturului îi spune lui Etana:

Priveşte, prietene, cum se vede Pământul, priveşte marea de o parte a muntelui lumii.

Şi Pământul părea un munte, marea un lac…

După ce a zburat şi mai sus, vulturul îi spune lui Etana:

Priveşte, prietene, cum se vede Pământul. Şi Pământul a părut o plantaţie de pomi.

Prietene, priveşte în jos şi vei vedea cum se vede Pământul. Şi Pământul a părut o grădină, iar marea întinsă cât o găleată.

Şi l-a dus şi mai sus şi i-a spus: Prietene, priveşte acum, să vezi cum dispare Pământul.

Am privit în jos şi am văzut că Pământul dispăruse şi ochii mei nu mai zăreau nici măcar marea cea întinsă.

Prietene, nu mă pot înălţa mai mult în cer. Opreşte-te acum să mă pot întoarce pe Pământ…13

„Vulturul a aselenizat”, a fost mesajul transmis la Houston de membrii echipajului de pe Apollo 11 când au devenit primii oameni care au pus piciorul pe Lună. Vulturul a aselenizat. Chiar dacă în epopeea lui Etana este folosit cuvântul cer, este clar că aici se face referire la zborul spaţial.

La urma urmelor, vulturul îşi poartă povara până în stratosfera („marea întinsă [era] cât o găleată”) şi deasupra Pământului („Am privit în jos şi am văzut că Pământul dispăruse…”). Iar acum înghesuim totul în gândirea noastră încâlcită, religios-psihologică, pentru că lucrurile care nu se potrivesc pur şi simplu nu pot să

existe.

Prin urmare, vezi că nu putem avansa câtuşi de puţin aplicând vechile metode şi vechea gândire. Îmi face impresia că adevăraţii duşmani ai intuiţiei se găsesc în rândurile oamenilor de ştiinţă.

Omul Epocii de Piatră şi-a răspândit imaginile zeilor în întreaga lume. Adepţii credincioşi ai religiilor instituţionalizate numesc aceste imagini idoli dacă nu corespund propriilor lor idei religioase preconcepute. Aceste imagini – chipuri groteşti, fiinţe inimaginabile cu limbi de foc, bestii şi monştri – au fost create de toate culturile din adâncul imaginaţiei lor. Diferite şi totuşi asemănătoare – în mare măsură asemenea limbajului – însă unde se află originile acestor zei portretizaţi artistic?

Cu multe secole în urmă, Amr ibn Luhai, un călător prin întreaga Arabie, vorbea despre oameni care produceau sau venerau imagini cioplite. I-a întrebat care era izvorul acestei veneraţii. Acesta este răspunsul pe care l-a primit: „Imaginile sunt stăpânii pe care i-am pregătit aidoma formelor şi fiinţelor lor cereşti”.14

Însuşi „părintele scrierii istorice”, grecul Herodot (circa 490 – 425 î.Hr.) a spus aproape acelaşi lucru. În a doua carte a Istoriilor sale, vorbeşte despre vizita sa la Teba (capitolele 141 şi 142) şi despre felul în care preoţii i-au explicat 341 de statui.

Mi-au demonstrat atunci că toţi oamenii reprezentaţi de aceste statui erau fiinţe muritoare, care nu aveau nicio legătură cu zeii. Susţineau, pe de altă parte, că înaintea acestor oameni, zeii fuseseră regii Egiptului – că trăiseră alături de fiinţele omeneşti… Egiptenii susţin că ştiu cu precizie acest lucru, deoarece au ţinut întotdeauna socoteala şi au scris cronicile anilor care au trecut…15

La origini, Pământul a fost căminul oamenilor cavernelor, apoi al zeilor şi apoi al semizeilor (cu alte cuvinte, fiii şi fiicele zeilor), pe urmă a venit omenirea aşa cum o ştim noi astăzi şi în cele din urmă zeii au dispărut – însă nu înainte să promită că se vor întoarce într-o bună zi dintr-un viitor foarte îndepărtat. Oamenii au cioplit

imagini, statui sau – în funcţie de nivelul de dezvoltare – picturi rupestre ale acestor zei, însă toţi nutreau aceleaşi gânduri în minţile lor: şi mayaşii, şi egiptenii, şi indienii, şi toţi ceilalţi. Ceea ce reprezentau erau nişte fiinţe inexplicabile, cu aspect măreţ, transfigurate, din altă lume. Însă odinioară fuseseră reali: fuseseră activi în mijlocul popoarelor Epocii de Piatră.

Acelaşi lucru se aplică şi templelor! La origini, aceste „forme cereşti" au slujit drept inspiraţie pentru temple. Omenirea a imitat întotdeauna ceea ce a admirat, dar şi ceea ce nu a înţeles. Aceste altare au fost construite atrăgător pentru că oamenii primitivi sperau că adevăraţii zei îi vor aproba, vor coborî şi vor apăra comunitatea omenească de duşmanii săi. Desigur, aceasta a fost scânteia care a stimulat construirea de aşezări în zonele înconjurătoare. Tagma preoţească şi-a făcut datoria pentru a se asigura că atât credinţa în zei, cât şi frica de pedeapsa divină nu se pierd. Restul este istorie.

Este cât se poate de uşor de demonstrat valabilitatea acestei afirmaţii şi oricine o poate înţelege, câtă vreme se stabilesc legăturile cu alte culturi. În lipsa acestor legături, în lipsa mitologiei comparative, probabil că vom continua să bâjbâim în întuneric. În cele douăzeci şi cinci de cărţi non-ficţiune pe care le-am scris până acum, am adus sute de mărturii atestabile. Iată câteva exemple:

Picturile murale din Sahara (Tassili), Brazilia (Ceta Cidades la Piripiri), din Statele Unite (teritoriile Hopi), Australia (Ţinutul Arnhem la Nourlangie şi lanţul muntos Kimberley), Canada (insula Vancouver) şi multe altele dovedesc o deosebită consecvenţă internaţională în privinţa reprezentării zeilor.

Figurinele Dogu din Japonia seamănă foarte mult cu statuile zeilor din Columbia, Perú şi Bolivia.

Costumele din paie purtate de membrii tribului brazilian Kayapo reflectă amintirea tribală a mentorilor lor cereşti, ca şi păpuşile kachina ale populaţiilor de indieni hopi din Arizona.

Oare nimic din toate acestea nu are nici pic de

greutate? Nu putem considera că este vorba despre nişte dovezi?

„Dacă studiezi teoriile propuse de Erich von Däniken cu mintea deschisă şi imparţială, vei vedea că nimic din ceea ce conţin aceste ipoteze nu contrazice de fapt cele mai stricte reguli ale ştiinţei sau ale înţelegerii universului”.

Luis Navia, profesor de filosofie.

New York Institute of Technology

Aceşti extratereştri – zeii greşit înţeleşi din timpurile străvechi – au promis că se vor întoarce pe Pământ. Această promisiune de revenire a fost imortalizată de mitologia mayaşă şi în calendarul mayaş. Însă mayaşii nu au fost singurii care aşteaptă o întoarcere. Mai există şi o „Zi a Judecăţii de Apoi” care se apropie.

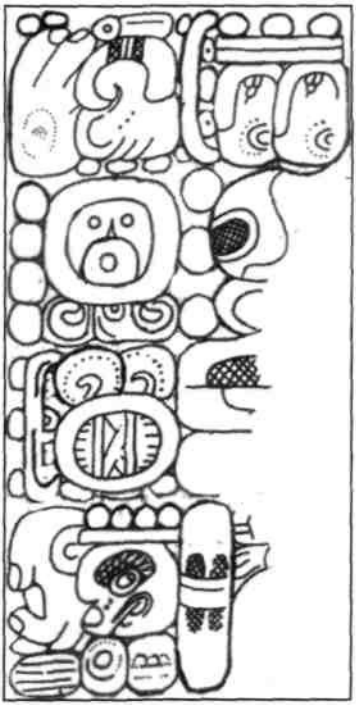

4.1. Inscripţie de pe monumentul numărul 6 din Tortuguero. Imagine din colecţia autorului.

Această imagine prezintă o inscripţie mayaşă de pe

monumentul numărul 6 de la Tortuguero. Este o aşezare mică din statul mexican Tabasco, aflată la aproximativ 80 kilometri nord-est de Palenque. Orice specialist în cultura maya poate să citească inscripţia. Începi cu prima glifă din colţul din stânga sus apoi treci la următoarea, pe urmă cobori pe a doua linie, de la stânga la dreapta. Experţii maya citesc:

„Tzuhtzajoom / u yuxiajuun bak tun chan ajaw / ux uniiw…”

„Se va sfârşi / al 13-lea bak tun 4 ajaw / 3 uniww / se va petrece (următoarea glifă lipseşte) / Bolon Yokte va coborî…” (următoarea glifă lipseşte).

Prin urmare, un zeu pe nume „Bolon Yokte” va coborî pe Pământ într-o anumită zi. Dacă transformăm această zi potrivit calendarului nostru, înseamnă 23 decembrie 2012. Aşadar, la ce ne putem aştepta în această zi? Şi cine este acest „Bolon Yokte”?

Exact acelaşi Bolon Yokte apare pe aşa-numita „Vază a celor Şapte Zei”. Aici este venerat în mod repetat ca fiind „sfântul”, o „fiinţă divină” care a fost implicată în crearea lumii. Bolon Yokte a fost amestecat chiar de la începutul calendarului mayaş, din 13 august 3114 î.Hr. Iar în templul numărul XTV din Palenque, de asemenea apare Bolon Yokte, în legătură cu un eveniment care, din nefericire, nu poate să fie descifrat din glife. În orice caz, acest eveniment necunoscut s-a produs în incredibila dată de 29 iulie 931 449 î.Hr. – data este clar lizibilă. Cu alte cuvinte, s-a întâmplat cu foarte mult timp înainte să fi existat vreun mayaş. Bolon Yokte mai apare şi la pagina 60 a Codexului din Dresda, unul dintre puţinele documente mayaşe scrise de mână care au supravieţuit distrugerii de către spanioli şi mai apare şi în „Cărţile Chilám Balam”. Acestea sunt manuscrise scrise de preoţi, dar abia după conquista spaniolă.

Bolon Yokte este întotdeauna menţionat în legătură cu o imensă putere. Trebuie să fi fost una dintre acele fiinţe necunoscute, puternice, care au inspirat frică şi pe care oamenii nu le-au putut explica altfel. Bolon Yokte nu

este singurul care apare în relatările referitoare la întoarcerea aşa-zişilor zei; din calendarul mayaş se poate deduce întoarcerea zeilor. Deci, cum funcţionează acest calendar?

Mai multe glife de pe monumentul din Tortuguero prezintă înfloriturі şi linii verticale foarte fine. Acestea sunt numerele mayaşe. Sunt la fel de omniprezente în lumea mayaşă ca şi discul solar înaripat. Pentru a putea înţelege măcar firul principal – respectiv cel referitor la întoarcerea zeilor – ar trebui să ştii câte ceva despre prăbuşirea culturii mayaşe şi despre funcţionarea calendarului mayaş. (M-am ocupat în amănunţime de acest subiect în una din cărţile mele anterioare, Der Tag, an dem die Gotter kamen – Ziua în care au venit zeii.)

Brutalii cuceritori în ziua de sâmbătă, 15 noiembrie 1519, conquistadorul Hernando Cortés (1485 – 1547) aştepta împreună cu trupele sale la mică distanţă de Tenochtitlan. Aşezat în mijlocul unei lagune cu sclipiri argintii, oraşul domina mândru peisajul cu misterioasele şi misticele sale temple, palate, coloane şi turnuri în formă de piramide. Îmbrăcat într-o uniformă splendidă de amiral, Cortés păşea în fruntea micii sale suite. Arcaşi şi călăreţi mergeau pe flancuri – flamuri şi steaguri bogate în culori le fluturau prinse de lănci – o gardă de onoare pentru viitorul conquistador care înainta pe largul bulevard spre Tenochtitlan.

Conducătorul aztec, Moctezuma, a coborât să-l întâmpine pe străin, purtat într-o lectică încărcată de pietre preţioase şi placată cu aur de sclavi care întinseseră o lungă traversă de bumbac pe întregul drum. Cortés a coborât din şa fără să-şi ia, nici măcar o secundă, ochii de la conducătorul aztec. C.W. Ceram a scris despre această întâlnire în cartea sa de arheologie devenită celebră în întreaga lume, Gods, Graves and Scholars – Zei, morminte şi învăţaţi:

Pentru prima oară în marea istorie a descoperirilor, s-a întâmplat ca cineva din Occidentul creştin să nu mai fie obligat să reconstruiască o cultură bogată, străină, din

rămăşiţele sale, putând să o cunoască în carne şi oase. Cortés s-a aflat în faţa lui Moctezuma – a fost ca şi cum Brugsch-Bey ar fi dat brusc peste Ramses sau Koldewey s-ar fi întâlnit cu Nabucodonosor în timpul unei plimbări prin grădinile suspendate ale Babilonului şi au putut, precum Cortés şi Moctezuma, să discute liber unul cu celălalt.1

Moctezuma era, la momentul acela, stăpânul a peste 200.000 de războinici. În ciuda tunurilor spaniolilor, i-ar fi putut distruge cu uşurinţă pe intruşi. De ce nu a ales Moctezuma să lupte? De ce a preferat, în schimb, calea supunerii?

Răspunsul constă probabil în religia aztecă – aceeaşi, apropo, practicată de mayaşi. Diferenţa dintre azteci şi mayaşi este predominant una geografică: aztecii au trăit pe înălţimi; mayaşii la câmpii. Şi la fel cum aşteptau evreii întoarcerea lui Mesia, musulmanii, pe a lui Mahdi şi incaşii, pe a zeului lor Viracocha, fiul soarelui, aşa cum locuitorii insulelor din sudul Pacificului aşteptau reîntoarcerea zeului lor care să-i recompenseze sau aşa cum aşteptau egiptenii întoarcerea lui Osiris (din constelaţia Orion), la fel aşteptau şi aztecii şi mayaşii întoarcerea mântuitorului lor, „Şarpele Quetzal”.

Aztecii şi mayaşii au trăit potrivit unor cicluri precise ale calendarului. Clădirile erau ridicate în armonie cu ritmul calendarului şi potrivit calendarului se organizau zilele de sărbătoare. (Exact la fel procedăm noi astăzi. Sărbătorile creştine cum ar fi Pastele, Rusaliile şi Crăciunul sunt aspecte dominante ale anului nostru, şi pentru evenimentele noastre sportive internaţionale, cum ar fi Jocurile Olimpice sau Cupa Mondială la fotbal, se construieşte infrastructura unor noi clădiri imense.) întâmplarea a făcut ca sosirea lui Cortés să coincidă cu sfârşitul unei perioade a calendarului – un moment în care creşteau aşteptările legate de întoarcerea mult aşteptată a Şarpelui Quetzal. Preoţii se rugaseră îndelung pentru acest eveniment. Iar acum, în sfârşit, evenimentul pe care toate legendele îl prevestiseră corespundea datei. Este posibil, ori ar fi fost chiar necesar, ca marele preot

cucernic Moctezuma să-l fi recunoscut pe Cortés, acest om alb cu barbă, ca fiind îndelung aşteptatul emisar al „Şarpelui Quetzal”.

Drept care l-a primit pe acest străin cu pompă şi ceremonii şi chiar i-a pus la dispoziţie palatul său ca reşedinţă. Cortés s-a bucurat de această ospitalitate generoasă timp de trei zile şi apoi a cerut să fie construită o capelă. Bucuros, Moctezuma a adunat o echipă de artizani azteci care să construiască o casă creştină de veneraţie.

Spaniolii s-au considerat armată de ocupaţie – ceea ce şi erau – şi au urmărit cu suspiciune progresul lucrărilor. Pe un zid au observat un loc care tocmai fusese astupat cu ipsos şi au bănuit că în locul acela fusese ascunsă o uşă. În secret, au spart peretele şi s-au pomenit într-o încăpere plină cu statuete din aur, bare de aur şi argint, podoabe încrustate cu pietre preţioase şi stofe de calitate, ţesute cu pene. Cortés a estimat valoarea acestei descoperiri undeva în jurul a 162.000 de pesos de aur (aproximativ 10 milioane de dolari în banii de astăzi).

În cursul unei serbări în onoarea zeului Teocalli, spaniolii au aşteptat încordaţi semnalul convenit. Atunci când într-un târziu a fost dat, au lovit cu un rezultat ucigător, masacrând şapte sute de nobili şi preoţi azteci neînarmaţi, fără avertisment. Aztecii şi-au pierdut răbdarea cu conducătorul lor şi l-au răsturnat de la putere pe Moctezuma. După ce l-au făcut pe fratele lui rege, au atacat palatul în care erau găzduiţi spaniolii. Brusc, Tenochtitlan s-a transformat într-un haos sângeros. Cortés le-a dat ordin oamenilor lui să incendieze templele şi casele. În timp ce spaniolii erau pretutindeni şi îi măcelăreau pe azteci cu armele lor superioare, nimeni altul decât monarhul răsturnat de la putere, Moctezuma, şi-a oferit serviciile ca intermediar – gândeşte-te numai ce idee! A fost ultima care i-a venit: în 30 iunie 1520, înfuriaţi, compatrioţii săi l-au omorât prin lapidare.

În sfârşit, Cortés a dat ordinul de ambalare şi de ridicare a comorii. Încărcaţi cu aur, argint şi pietre

preţioase, spaniolii plănuiau să se furişeze afară din Tenochtitlan. Un aztec din gardă i-a descoperit pe jefuitori şi a dat semnalul de alarmă. Aztecii au pornit imediat pe urmele spaniolilor.

Noaptea regretelor

Aceasta a fost noche triste, noaptea regretelor pentru spanioli. Au fugit cuprinşi de panică. Greutatea aurului şi argintului îi întârzia mult. Se poticneau şi cădeau; unii chiar s-au înecat în mlaştini. Războinicii azteci i-au ucis pe mulţi dintre ei. Cai şi călăreţi alergau sub o ploaie de săgeţi; erau bombardaţi cu pietre aruncate cu praştiile. Lănci cu vârfurile din obsidian – o rocă cristalină cu tendinţa de a se desface în aşchii – străpungeau trupurile ocupanţilor atât de urâţi. În acea noapte de coşmar, suita lui Cortés a fost redusă la jumătate; el însuşi a fost grav rănit şi o mare parte a comorii care le trezise avariţia s-a scufundat în apele şi în smârcurile din lagună. Noche triste!

Câteva săptămâni mai târziu, Cortés s-a întors cu întăriri bine înarmate. Regele Cuauhtemoc, nepotul lui Moctezuma, era noul conducător în Tenochtitlan. Şi-a apărat cu destoinicie oraşul, dar sub bombardamentul permanent al tunurilor spaniolilor şi al maşinilor de asediu, în cele din urmă a fost obligat să capituleze. Cortés avea mână liberă să distrugă oraşul ca să-i găsească comorile. Însă chiar şi sub tortură, Cuauhtemoc a refuzat să dezvăluie locul în care se afla ascunzătoarea. Drept care a fost spânzurat. La urma urmelor, nu era vorba doar despre aur, argint şi pietre preţioase, ci şi despre relicve sfinte, manuscrise şi, posibil, chiar daruri din partea zeilor. Comoara aztecilor a rămas dispărută – până în zilele noastre.

Mândrul Tenochtitlan a fost cucerit definitiv de spanioli în anul 1521. Templele şi piramidele sale, idolii, stelele şi bibliotecile au fost reduse la nişte mormane de dărâmături şi cenuşă, în zilele noastre, Ciudad de México se află exact pe acest loc.

Au urmat decenii în cursul cărora America Centrală a

rămas sub jugul stăpânirii spaniole. Într-o serie de bătălii sângeroase purtate în câmpii, spaniolii i-au înfrânt pe mayaşi trib cu trib. Indigenii nesupuşi au fost torturaţi cu brutalitate şi adeseori au fost pur şi simplu duşi în pragul epuizării. Au fost obligaţi să trăiască sub domnia violenţei şi terorii şi în curând – agravându-li-se şi mai mult situaţia – au început să fie victimele epidemiilor. Nu a durat mult până când spaniolii aproape că nici n-au mai fost obligaţi să depună efortul de a cuceri regiuni sau de a rade oraşe de pe faţa pământului. În timp ce vechii zei erau obligaţi să facă loc noii religii aflate sub semnul crucii, aztecii şi mayaşii s-au risipit în cele patru vânturi. Palatele odinioară grandioase s-au prefăcut treptat în ruine. Jungla rapace din pădurea tropicală, toridă şi umedă, a înghiţit treptat piramidele, a pătruns în temple şi a răsturnat platformele. Şerpii, jaguarii şi alte animale aparţinând faunei tropicale şi-au făcut sălaşurile în aceste locuri. Documente de o inestimabilă valoare au putrezit pur şi simplu, devenind hrană pentru furnici şi gândaci. Iar soarele a apus definitiv peste o cultură care avea cunoştinţe neştiute referitoare la acei zei din trecut.

Semnul crucii în America Centrală au sosit şi mai multe corăbii spaniole. Hoarde de aventurieri, oficialităţi, vânători de comori şi preoţi s-au aventurat în traversarea oceanului. Era vorba doar despre aur şi creştinare. La treizeci de ani de la distrugerea oraşului Tenochtitlan, în Lumea Nouă a sosit un anume tânăr spaniol. Numele său era Fratele Diego de Landa. Născut în 1524, din părinţi nobili, la Cifuentes, în provincia Guadalajara din Spania. Aceasta a fost perioada marii expansiuni a bisericii şi era o practică consacrată în rândul familiilor bogate să trimită un fiu sau o fiică în slujba bisericii. Diego de Landa şi-a început viaţa în mănăstirea franciscană din San Juan de Ios Reyes, la frageda vârstă de şaisprezece ani. Absolut devotat lui Hristos, s-a pregătit pentru misiunea sa printr-un Program de ascetism. Diego avea numai douăzeci şi cinci de ani când a fost numit într-un grup de tineri călugări, a cărui sarcină consta în convertirea a 300.000

de băştinaşi din peninsula Yucatán

Inteligent şi animat de dorinţa nestăpânită de a-l sluji pe Hristos din toate puterile sale, tânărul Diego a învăţat limba mayaşă în numai câteva luni, astfel încât era pregătit deja să-şi recite predicile şi sfânta dogmă în limba mayaşă, înainte de a sosi în Yucatán

Prin urmare, nici nu este de mirare că Diego era considerat o mare speranţă. Aproape imediat a fost numit intendent al noii mănăstiri din Izamal şi a început să înfiinţeze misiuni satelit. La urma urmelor, terenul nu costa nimic – îl luaseră de la indieni – şi era cât se poate de uşor să beneficiezi de munca sclavilor. Diego de Landa purta haine aspre, de lână şi supraveghea personal educaţia tinerilor indieni. Cei convertiţi la creştinism erau în curând plini de acelaşi zel ca şi maestrul lor şi au distrus vechile altare cu acelaşi entuziasm care îl înflăcăra şi pe el.

Diego privea cu un mare interes clădirile impozante din T'ho, văzând însă, în ele, numai o sursă de piatră pentru construirea noului oraş creştin Merida. Şi astfel, templele mayaşe au devenit catedrale creştine; piramidele au devenit clădiri administrative pentru stăpânitorii spanioli. În ciuda faptului că milioane de pietre şlefuite au fost transportate pe noile şantiere, Diego de Landa se îndoia că „rezerva de material de construcţii putea fi epuizată vreodată". 2

În cele din urmă, evlaviosul zelot Diego de Landa a fost numit şef al ordinului franciscan, înainte de a fi numit episcop al noului oraş creştin Merida. Se înfuria când îi vedea pe mayaşi cramponându-se de vechea lor cultură şi de ritualurile lor – nepregătiţi să renunţe la vechii lor zei. Prin urmare, a dat ordin ca toţi idolii şi toate manuscrisele mayaşe să fie distruse. Data de 12 iulie 1562 a fost cu siguranţă o zi care merită să fie reţinută: 5.000 de icoane, 13 altare, 192 de vase rituale şi 27 de lucrări ştiinţifice şi religioase, laolaltă cu alte manuscrise ilustrate, au fost aruncate grămadă în faţa bisericii San Miguel din Mani. La porunca lui Diego de Landa, s-a dat foc acestei grămezi.

Flăcările s-au întins şi au devorat, au înghiţit complet documente de neînlocuit ale unei culturi grandioase. În mod ironic, numele oraşului, Mani, se traduce prin „s-a sfârşit”.

Fără să fie deranjat câtuşi de puţin de acest gest distructiv, Diego de Landa nota: „Am găsit un mare număr de cărţi cu ilustraţii, însă conţineau numai minciuni şi lucruri diavoleşti. Le-am ars pe toate, ceea ce i-a umplut de durere pe mayaşi, făcându-i să sufere profund”.3

Durerea aceasta durează până în zilele noastre – şi nu numai în rândurile cercetătorilor culturii mayaşe, ci şi ale unor autori, cum sunt şi eu. Dacă am mai fi avut acces la aceste texte vechi… Nu ar fi mai trebuit să bâjbâim înfrigurați după indicii cu ajutorul cărora să putem renaşte cunoştinţele care au existat până acum mii de ani în Egipt şi India şi până acum sute de ani în America Centrală, şi care făceau parte din înţelepciunea consacrată a învăţaţilor acelor timpuri – de exemplu, cunoştinţele referitoare la vizitele zeilor (respectiv ale extratereştrilor) în cursul Epocii de Piatră.

Autodafeul din Mani a reprezentat însă doar semnalul de început. În zelul lor orbesc, misionarii au ars manuscrisele mayaşe oriunde le-au găsit. Folosindu-se de justificarea că erau „lucrarea diavolului”, episcopul de Landa a distrus toate urmele culturii mayaşe care aveau legătură cu zeii, la fel ca în Perú şi în Bolivia (vezi capitolul 1).

Scrieri mayaşe în ciuda tuturor acestor fapte – şi cu siguranţă ca o mică ironie a istoriei – cui trebuie să-i mulţumească cercetătorii pentru că le-au pus la dispoziţie cheile matematicii şi calendarului mayaşe? Nimănui altuia decât nemilosului Diego de Landa. Pentru că, fără el, nu am cunoaşte nici calendarul mayaş, nici sistemul lor numeric şi nu am şti nimic referitor la întoarcerea zeilor. „Cum de s-a întâmplat aşa ceva?” vei întreba.

Ei bine, episcopul Diego de Landa – astăzi l-am descrie ca fiind pasărea de pradă din rândul misionarilor – a ajuns cumva în vizorul curţii regale spaniole. Informatorii

au dus în îndepărtata Spanie veşti potrivit cărora Diego ar fi ars până şi obiecte din aur. Trezindu-se brusc supus la presiuni, Diego de Landa a început să-şi caute aliaţi în Lumea Nouă, aliaţi care i-au făcut cunoştinţă cu secretele cunoaşterii mayaşe. Mentorii săi au fost fiii familiilor nobile indigene. Erau convertiţi la creştinism şi l-au învăţat pe episcopul de Landa tot ce aflaseră şi ei de la părinţii lor – informaţie cu informaţie. Diego de Landa a notat totul în limba latină. A aflat despre sistemul numeric mayaş şi despre calendar, dar şi despre mecanismul alfabetului lor. Şi astfel a apărut o adevărată apologie cu titlul Relación de las cosaş de Yucatán – Un raport asupra lucrurilor din Yucatán.4 Acest text s-a dovedit a fi o sursă deosebit de importantă pentru cercetările în domeniul culturii mayaşe. Şi a fost redescoperit dintr-o pură întâmplare.

Trei sute de ani mai târziu (!), abatele Charles-Étienne Brasseur (1814 – 1874), un cleric care lucra la Biblioteca Regală din Madrid, a descoperit un document cât se poate de banal strecurat între două manuscrise in-folio legate în aur. Brasseur, care fusese el însuşi timp de mai mulţi ani misionar în Guatemala, a fost fascinat. Glifele şi schiţele mayaşe ieşeau în evidenţă dintre caracterele latine mici, scrise cu negru. În afară de aceasta, mai existau şi mai multe înflorituri şi schiţe făcute la repezeală, precum şi linii scurte făcute unele peste altele. Printr-o pură coincidenţă, Brasseur a descoperit cheia care deschide calea în jungla numerelor şi literelor mayaşe.

Episcopul Diego de Landa scria în apologia sa: „Cele mai importante lucruri pentru şefii de triburi, pe lângă teritoriile pe care le stăpâneau, erau cărţile ştiinţifice”.5

Conaţionalul lui de Landa, José de Acosta, a mers şi mai departe: „În Yucatán existau cărţi legate şi împăturite în care indienii îşi păstrau cunoştinţele despre planete, natură şi folclorul lor străvechi”.6

Numai patru manuscrise mayaşe din perioada prespa-niolă au supravieţuit distrugerii din America Centrală. Sunt cunoscute sub numele de codice şi actualmente pot fi găsite în Ciudad de México, Madrid,

Paris şi Dresda. Codexul de la Madrid a fost descoperit de abatele Brasseur, acelaşi care a descoperit şi textul lui Diego de Landa, aflându-se în posesia unui profesor de la facultatea de diplomaţie din Madrid. Codicele de la Paris a fost descoperit într-un coş de gunoi de la Biblioteca Naţională din Paris, iar Codexul de la Dresda a fost adus în Dresda din Italia, de către Johann Christian Götze, un bibliotecar de la Biblioteca Regală. Aceasta s-a întâmplat în 1739. Götze scria la vremea respectivă:

Biblioteca noastră Regală are acum un avantaj în faţa multor altora, deoarece posedă o comoară rară. A fost descoperită în mâinile unei persoane particulare la Viena şi a fost păstrată mai mult întâmplător, de vreme ce posesorul nu i-a bănuit valoarea. Fără îndoială, face parte din averea unui spaniol care fie a fost în America el însuşi, fie un străbun al său.7

Nu i-a bănuit valoarea? Ce-aş putea spune! în zilele noastre, Codexul de la Dresda valorează câteva milioane de dolari.

Al patrulea manuscris mayaş poartă numele de Codexul Grolier. Constă în unsprezece pagini complete referitoare la planeta Venus.

Toate manuscrisele mayaşe sunt scrise pe foi subţiri din pergament făcute din fibre de smochin sălbatic, care creştea în regiune. Iniţial, coaja acestor copaci era făcută mai elastică prin tratarea cu sevă din copacii de cauciuc. Pe urmă trebuia să fie acoperită cu amidon din legumele cu tuberculi, după care era întinsă pentru a se usca înainte de a fi vopsită în patru culori, folosindu-se pene fine. În cele din urmă, manuscrisele erau împăturite ca un acordeon.

Nu este cunoscută vârsta manuscriselor mayaşe. Dacă sunt copii ale unor documente mai vechi (ceea ce este probabil), conţinutul lor ar putea să aibă cel puţin 2000 de ani (dacă nu chiar mai mult!). Codexul de la Paris conţine profeţii, Codexul de la Madrid este un horoscop, după câte s-ar părea, iar Codexul de la Dresda este plin cu relaţii matematice şi astronomice. Actualmente toate sunt

lizibile, mulţumită episcopului Diego de Landa, care ne-a oferit cheia sistemului numeric mayaş.

Codexul de la Dresda

Cercetătorii culturii mayaşe au încercat timp de două sute de ani să descifreze codicele. Meticuloşii reprezentanţi ai mediului academic au reuşit să reconstruiască mare parte – însă o parte la fel de mare rămâne învăluită în ceaţa interpretărilor. Profesorul Thomas Barthel, expert în sistemele mayaşe de scriere, face referire la un „caracter evident amestecat" 8 deoarece aceleaşi semne pot să aibă, uneori, semnificaţii complet diferite. Mai există şi blocuri de hieroglife plasate la mijlocul unui text cu numere sau jocuri de cuvinte care „oferă numeroase posibilităţi diferite de interpretare, ale căror sensuri sunt adeseori complet opuse".9

Cu toate acestea, ceea ce au descoperit cercetătorii are darul de a-ţi tăia complet respiraţia. Codexul de la Dresda vorbeşte despre orbitele lui Venus, anumiţi zei care sunt descrişi ca fiind „stăpânii cerurilor", un zeu al tunetului şi al fulgerului şi, desigur, despre complicatul calendar mayaş. Specialiştii în cultura mayaşă au etichetat această panoplie confuză de zei cu diferite litere. În Codexul de la Dresda, este vorba mai mult despre zeii A, D, şi N, cu toate că este adeseori neclar care sunt faptele pentru care sunt răspunzători diferiţii zei. Şase file din Codexul de la Dresda conţin profilele astronomice ale planetei Venus, două file vorbesc despre orbita lui Marte şi patru despre orbita lui Jupiter şi chiar despre lunile sale. Unele dintre aceste foi se ocupă în principal de Lună, Mercur şi Saturn, dar sunt menţionate şi constelaţiile Orion, Gemenii şi Pleiadele. Pline de calcule complexe, tabelele prezintă până şi punctele de referinţă ale planetelor în raport unele cu altele şi poziţiile lor respective, raportate la Pământ.

Urmează durata anilor de pe Mercur, Venus, Pământ şi Marte care ajung până la 135 200 de zile.10 Strămoşii mayaşilor se ocupau chiar şi cu cifre astronomice, de 400 de milioane de ani.

4.4. O pagină din Codexul de la Dresda, acoperită de calcule matematice. Imagine din colecţia autorului.

Astronomia maya documentată prin Codexul de la Dresda nu este pe deplin înţeleasă nici până astăzi. Mai multe foi vorbesc despre bătăliile dintre planete11 şi există şapte foi cu aşa-numitele tabele ale eclipselor care conţin datele exacte ale fiecărei eclipse din trecut şi din viitor. În 1938, profesorul Herbert Noii Hussum, cel mai cunoscut specialist al vremii în Codexul de la Dresda, scria: „Tabelele eclipselor sunt atât de ingenios concepute, încât conţin nu numai toate eclipsele posibile, vizibile în regiune

pe parcursul a sute de ani, ci sunt date cu exactitate şi eclipsele care nu erau direct observabile, pur teoretice – mergând până la ziua exactă”.12

Această observaţie a fost făcută în urmă cu şaptezeci de ani. Şi încă îi face pe unii cercetători ai culturii maya să nu se simtă în largul lor. Cum ar putea o cultură care încă mai practica sacrificiul uman să dovedească o asemenea stăpânire a astronomiei, manifestând abilităţi care ar fi trebuit să le depăşească cu mult sfera de cunoştinţe? De unde au obţinut aceste cunoştinţe? De unde le-a venit inspiraţia care le-a spus că între planete există relaţii predictibile? Nici secolele întregi de observaţii, nici obsesia maniacală de a crea calendarul perfect şi nici măcar dependenţa de matematică nu explică acest mister. În condiţiile în care Pământul însuşi are o orbită eliptică în jurul Soarelui şi, desigur, în condiţiile în care nici celelalte planete nu rămân nemişcate, toate observaţiile sunt supuse unei anumite dictaturi a timpului. Venus, de exemplu, apare în aceeaşi constelaţie doar o dată la opt ani; Jupiter o dată la doisprezece ani. Mai mult decât atât, mayaşii trăiau într-o zonă geografică în care jumătate din an era imposibil să fie observate stelele. Însă în Codexul de la Dresda apar puncte astronomice de referinţă care apar doar o dată la 6.000 de ani! Mayaşii nici măcar nu au existat 6.000 de ani! Nişte simple calcule nu sunt suficiente pentru a deduce faptul că orbita lui Venus trebuie să fie „dată înapoi” cu o zi la fiecare 6.000 de ani. În plus faţă de toate acestea, dovezile indică faptul că mayaşii s-au aflat în posesia cunoştinţelor lor de astronomie încă de la începuturile culturii lor – ca şi cum tabelele şi cărţile cu date le-au căzut în braţe din cer. Un specialist în cultura maya mi-a explicat că acest gen de observaţii puteau fi realizate doar pe parcursul câtorva decenii. Mayaşii au fost o populaţie care a trăit în Epoca de Piatră – am uitat oare acest aspect? Nu posedau niciun dispozitiv modern de măsură, telescoape sau computere. Nici măcar obiecţia arheologică potrivit căreia preoţii-astronomi mayaşi din vârful piramidelor lor puteau să

observe cerul înstelat fără să fie obligaţi să răzbată prin ceaţă şi nori nu prea ţine. Turnurile din piramide – cum ar fi cele din Tikal (Guatemala) – sunt aliniate astronomic încă din momentul elaborării planurilor acestor construcţii. Prin urmare, cunoştinţele astronomice sunt mai vechi decât înseşi aceste piramide.

De unde provin cunoştinţele?

Cu şaizeci de ani în urmă, respectatul astronom Robert Henseling a şocat comunitatea ştiinţifică printr-o sumă de concluzii referitoare la astronomia maya:

1. Trebuie considerat imposibil ca mayaşii să fi avut la dispoziţie instrumente şi metode pentru măsurarea precisă a unghiurilor şi a timpului.

2. Pe de altă parte, nu există nicio îndoială că astronomii mayaşi aveau cunoştinţe cu vechime de mii de ani despre constelaţii, printre acestea numărându-se şi informaţii de încredere asupra tipului şi a poziţiilor lor în funcţie de anumite date calendaristice.

3. Acest fapt este de neînţeles, dacă cineva, cumva, nu ar fi făcut observaţiile corespunzătoare anterior acestei perioade – cu alte cuvinte, cu mii de ani înainte de începutul calendarului creştin – transmiţându-le apoi mai departe, pentru posteritate [sublinierea autorului].

4. Pe de altă parte, asemenea realizări depind de anumiţi factori. De exemplu, în acea perioadă anterioară ar fi trebuit să existe un interval de dezvoltare cu o durată extrem de îndelungată [sublinierea autorului].13

1.

De atunci, numărul restrâns de experţi care au lucrat la Codexul de la Dresda se feresc de la emiterea de comentarii semnificative. Cred că esenţa cunoştinţelor astronomice ale mayaşilor trebuie să fie mai vechi decât ar fi dispuşi să recunoască experţii din mediul academic. Chiar şi în Grecia clasică, un imperiu bogat în matematicieni şi filosofi de prim rang, era un sacrilegiu să se afirme că Pământul se roteşte în jurul Soarelui. Anaxagora (aproximativ 500 – 428 î.Hr.) a fost acuzat de erezie şi forţat să îşi părăsească oraşul natal când a

afirmat că Soarele nu era altceva decât o piatră strălucitoare. Ptolemeu din Alexandria (aproximativ 90 – 168 d.Hr.), care avea la dispoziţie cunoştinţe de sute de ani ale astronomiei egiptene şi babiloniene, a plasat Pământul în centrul sistemului planetar. Abia când a intrat în scenă Nicolaus Copernic (1476 – 1543) au apărut şi dubiile serioase cu privire la acest subiect. El a postulat că, de fapt, Soarele era punctul central al orbitelor noastre planetare. După ei au urmat Giordano Bruno (1548 – 1600), Tycho Brahe (1546 – 1601), Johannes Kepler (1571 – 1630) şi Galileo Galilei (1564 – 1642), până când în sfârşit, structura sistemului nostru solar, cum a ajuns să fie numit, precum şi orbitele eliptice ale planetelor au fost în sfârşit înţelese pe deplin. Cu toate acestea, se aşteaptă din partea noastră să credem că oamenii Epocii de Piatră din triburile mayaşe au descoperit toate acestea în numai câteva secole – şi aceasta în lipsa unor instrumente de încredere?

Tradiţii ale băştinaşilor americani

Este greu de înţeles: în America Centrală a existat un canon străvechi, dar deosebit de precis de cunoştinţe astronomice, strâns legat de zeii care, în ceea ce-i priveşte (a) au venit „din ceruri”, (b) au fost în mod evident înfricoşători şi (c) foarte adesea au brutalizat omenirea. Aceste cunoştinţe au venit de la un zeu căruia i se spune „Şarpele Quetzal”, cu toate că o asemenea creatură nu a existat într-o măsură mai mare decât dragonii din China care suflau flăcări. Mayaşii nu erau în niciun caz proşti. Nu ar fi confundat o pasăre quetzal cu un şarpe tunător cu pene. Această contradicţie pur şi simplu nu este compatibilă cu perfecţiunea cunoştinţelor lor astronomice. Şi dincolo de toate acestea, nu ar trebui să privim cunoştinţele mayaşilor ca fiind izolate; la urma urmelor, verii lor, băştinaşii din America de Nord trăiau destul de aproape de ei. Şi cunoşteau şi ei, toţi, şarpele quetzal extraterestru, chiar dacă uneori le-a apărut într-o formă uşor diferită. Indienii tootooch de pe coasta nord-vestică a Pacificului, din Statele Unite, îi spuneau şarpelui quetzal

„pasărea-tunet”. Unul dintre totemurile lor pentru această pasăre serveşte drept simbol pentru „oraşul fiinţelor cereşti”.14 Aceeaşi denumire este folosită şi de populaţia din cadrul Primelor Naţiunf – First Nations – din Columbia Britanică. Şi aici şarpele quetzal este cunoscut ca pasărea-tunet. Pare mult mai logic. Tribul Pawnee din Nebraska zilelor noastre este convins că omul a fost creat în stele şi mentorii cereşti veneau în mod regulat pe Pământ „să le spună bărbaţilor şi femeilor mai multe din ce trebuiau să ştie”.15 Noi, cercetătorii din zilele noastre, tratăm înţelepciunea mayaşă de o manieră izolată, ca şi cum nu ar mai fi existat şi alte triburi sau alţi descendenţi, în alte regiuni, care să-şi fi păstrat folclorul şi tradiţiile exact la fel.

Mitul creaţiei tribului Cherokee (din nord-vestul Georgiei) începe astfel: „La început, toate fiinţele vii trăiau şi locuiau sus, în cer... ocupanţii sălaşului din cer erau nerăbdători să coboare din cer, pentru că sălaşul din cer era din ce în ce mai aglomerat”.16

Tribul Miccosukee (din sudul Floridei) susţine că: „În urmă cu mult timp, un trib a coborât din cer în mlaştinile Mikasuki din nordul Floridei. Au înotat pe mal şi au ridicat oraşul Mikasuki. Numele indienilor Miccosukee provine din numele acestui oraş”.17

— Primele Naţiuni – First Nations – este un termen de etnicitate (cel mai frecvent folosit la forma de plural), care se referă la populaţiile băştinaşe din Canada, care nu sunt nici inuite şi nici metise. (JV.t.)

În Columbia Britanică (coasta pacifică a Canadei) populaţia Salishan spune că: „Odată cândva, oamenii de pe Pământ au vrut să facă război cu oamenii din cer...” 18

Canada mai este şi căminul tribului Ojibway (Ontario, Canada). Potrivit tradiţiilor lor, şi ei aparţin societăţii „oamenilor din cer”.19 Aceşti „oameni din cer” sunt „nu îngeri, ci oameni cu pielea mai deschisă la culoare şi tunici roşii-stacojii cu glugi”.20

Şi, desigur, indienii Hopi (din Arizona) vorbesc şi ei despre „mentorii din ceruri”.21 Fac chiar şi în prezent

reprezentări ale acestor mentori, sub forma unor păpuşi.

Acestea sunt numai câteva exemple de pe continentul nord-american. Nu pot să-mi alung sentimentul că specialiştii în cultura maya din mediile academice consideră şarpele quetzal ca fiind ceva unic, dar, după ce am parcurs legendele şi istoriile vechi de mii de ani ale altor culturi, a început să-mi fie clar că zeii din acele timpuri (respectiv extratereştrii) le-au împărtăşit foarte multe cunoştinţe strămoşilor noştri – mai ales din domeniul astronomiei. Şi există chiar şi relatări ale unor martori oculari, care au fost prezenţi la momentul respectiv şi şi-au trecut în scris experienţele.22

Calendarul mayaş cu roţi

Calendarul mayaş – actualmente descifrabil graţie cercetărilor iniţiale ale lui Diego de Landa – ne duce acum la următorul exemplu de nebunie a acestui popor din junglă. Cea mai mică unitate a sa era o „săptămână" de 13 zile. Imaginează-ţi o roată dinţată mică, având 13 dinţi, pe care sunt gravate numere mayaşe de la 1 la 13. Urmează o „lună" de 20 de zile – pentru ochii minţii, o roată dinţată cu 20 de dinţi. Acum se aduc cele două roţi în contact şi se notează o poziţie zero – pe roata mică în punctul „unu"; pe roata mare la cuvântul mayaş imix. După 13 rotaţii, cele două roţi dinţate revin în această poziţie de start. În total, acest ciclu a fost parcurs de 260 de dinţi, ceea ce echivalează cu un an mayaş de 260 de zile.

Însă – toată lumea ştie acest lucru – anul nu are 260 de zile. Are 365 de zile. Un calendar cu 260 de zile nu i-ar fi de folos nici omului şi nici animalului pe Pământul nostru. Nu ai putea marca nici primăvara, nici toamna; nu ar exista date exacte nici pentru semănat şi nici pentru recoltat. Până în această zi, nimeni nu ştie de ce mayaşii au folosit un an de 260 de zile. Prin urmare, este cunoscut drept „anul zeului" sau „anul sfânt". Mayaşii îl cunoşteau sub numele de Tzolk în toate ritualurile religioase mayaşe aveau loc potrivit ritmului Tzolk în toate datele lor sfinte pot fi citite pe Tzolk în Pentru uzul cotidian sau pentru scopuri agricole însă, calendarul Tzolk în era inutil.

Astronomii mayaşi ştiau acest lucru. La urma urmelor, cunoşteau datele orbitale exacte ale Pământului – cu o precizie inexplicabilă. Măsuraseră durata precisă a anului la exact 365, 242129 zile. Această cifră este mai precisă decât actualul nostru calendar! Iată doar o comparaţie:

Calendarul iulian = 365, 250.000 zile

Calendarul gregorian = 365, 242500 zile

Calendarul mayaş = 365, 242129 zile

Calculul astronomic absolut = 365, 242189 zile în fiecare caz apar zecimale. Noi compensăm imprecizia calendarului adăugând o zi în plus la patru ani o dată – ceea ce numim an bisect. Respectiv este ziua în care nefericiţii născuţi în 29 februarie au ocazia să-şi mai sărbătorească şi ei aniversarea! Mayaşii au rezolvat problema altfel: au adăugat 13 zile la fiecare 52 de ani şi, printr-o sumă de alte trucuri, au reuşit să creeze cel mai precis calendar din lumea antică.

Celor două roţi dinţate care reprezintă anul Tzolk în de 260 zile trebuie să-i adăugăm acum o a treia, mai mare, cu 365 de dinţi. Mayaşii numeau calendarul de 365 de zile Haab. Acum procedăm la fel ca înainte, de această dată cu toate cele trei roţi dinţate deodată. De această dată facem un semn cu roşu pe toate cele trei roţi dinţate în poziţia zero. Cât va dura până când cele trei roţi dinţate vor ajunge din nou în poziţia iniţială? (Pentru simplificarea procesului, am adăugat nume lângă cuvintele mayaşe din imaginea 4.5.)

Avem 18 980 de dinţi sau zile. Cu alte cuvinte, roata cu 365 de dinţi s-a rotit de 52 de ori; roata de 260 de zile s-a rotit de 73 de ori. Pentru mayaşi, aceasta însemna că 52 de ani pământeşti echivalează cu 73 de ani ai zeilor. Cercetătorii mayaşi au chiar şi un termen pentru această perioadă: calendarul complet.

Mayaşii calculau cu numere mult mai mari decât cele 18 980 de zile ale calendarului complet. Există calcule calendaristice de 23 040.000.000 de zile sau 64 109 589 de ani. Unele inscripţii ajung chiar şi cu 400 de milioane

ani în trecut. Cum este posibil un asemenea lucru cu un calendar complet de numai 18 980 de zile? Soluţia este o a patra roată dinţată, şi mai mare, pe care cercetătorii culturii maya o

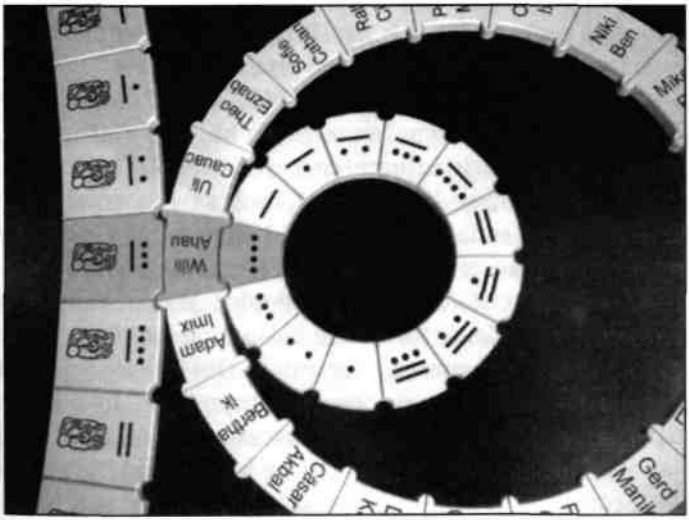

4.5. Trei roţi ale calendarului mayaş. Pentru claritate, lângă cuvintele mayaşe au fost adăugate nume. Imagine din colecţia autorului.

numesc „numărătoarea lungă”. Aceste patru roţi dinţate încep dintr-o fază iniţială marcată cu ameninţătoarele glife „4 ahau 8 cumhu”. Începutul calendarului mayaş. Dar când anume în ceaţa întunecată a timpurilor a fost situat 4 ahau 8 cumhu? Când începe calendarul mayaş – vreau să spun în raport cu calendarul nostru?

Aceasta este o întrebare de pe urma căreia generaţii întregi de istorici au avut nenumărate nopţi de insomnie! Pe baza sărbătorilor religioase care au fost celebrate după conquista spaniolă, a fost posibil să se numere retroactiv. În cele din urmă, experţii au căzut de acord asupra unei date: 13 august 3114 î.Hr. Această zi a reprezentat în mod cert începutul calendarului mayaş.

Până acum, toate bune. Dar de ce şi-au început mayaşii calendarul în data de 13 august 3114 î.Hr? Strict vorbind, potrivit gândirii acceptate, mayaşii nici măcar nu

existau la această dată. Cu alte cuvinte, data de început este mai veche decât poporul respectiv. Fiecare cultură are sau a avut propriul calendar şi data la care începe marchează întotdeauna un eveniment deosebit de important. Pentru creştini, acesta este naşterea lui Hristos. De la acest moment începe numărătoarea. Pentru musulmani, este data la care Mohammed s-a mutat din Meca în Medina (622 d.Hr.). Calendarul evreiesc începe la crearea lumii, cu 5 770 ani în urmă (3761 î.Hr.). Prin urmare, ce li s-a întâmplat strămoşilor mayaşilor, nespus de important, încât să-i determine să-şi înceapă calendarul în data de 13 august 3114 î.Hr?

Mayaşii îşi transmit povestea prin legendele lor, consemnate pentru posteritate în Cartea Preoţilor – Jaguar. Este una dintre aşa-numitele cărţi „Chilám Balam" care au fost primele scrise după conquista spaniolă. Din fericire, spaniolii nu au reuşit să-i elimine pe absolut toţi preoţii. Câţiva au reuşit să scape. Ascunşi în diferite ascunzători depărtate, şi-au aşternut în scris cunoştinţele pe hârtie nouă. Aşa au apărut cărţile Chilám Balam. Poţi să citeşti singur: „Au coborât de pe străzile din ceruri… au vorbit limba vrăjită a stelelor din ceruri… Da, semnul lor este certitudinea noastră că au venit din ceruri… Şi când se întorc, cei treisprezece zei şi nouă zei vor repune ordinea în ceea ce au creat cândva".23

În capitolul 3 am discutat despre limbă, semnificaţiile ei şi felul în care s-a dezvoltat şi s-a schimbat. În acest citat din Cartea Preoţilor – Jaguar trebuie că este evident chiar şi pentru cel mai novice că acest cuvânt, ceruri, este aici sinonimul pentru spaţiu.

Dintr-un punct de vedere pământean – cu alte cuvinte în termeni de însămânţare şi recoltare – monumentalele cicluri mayaşe nu au niciun sens. Însă au avut un sens în mintea mayaşilor. De exemplu, după 37 960 zile, zeii şi-au început călătoria către măreţul lor loc de odihnă. Aplicarea unei asemenea afirmaţii Şarpelui Quetzal (respectiv navei spaţiale) poate foarte bine să fie logică, însă nu mai este nicidecum logică dacă şarpele quetzal nu este altceva

decât o referire la pasărea quetzal.

Întoarcerea lui Bolon Yokte

După ce am fixat data de început a calendarului mayaş în 13 august 3114 î.Hr., putem începe să ne jucăm din nou cu roţile dinţate ale numărătorii lungi. Cât va trece până când toate roţile dinţate ale numărătorii lungi vor reveni în poziţia de început? Este o joacă de copil să rezolvi această problemă cu calculatoarele din ziua de azi. Cunoaştem data de început şi ştim câţi dinţi sunt pe roţi. Dacă transferăm rezultatul pe calendarul nostru, observăm că sfârşitul calendarului mayaş este situat în data de duminică, 23 decembrie 2012. Aceasta este data la care este aşteptată întoarcerea zeilor din îndelungata lor călătorie. Asta ne spune inscripţia de pe monumentul numărul 6 din Tortuguero (vezi începutul acestui capitol pentru mai multe informaţii). S-ar părea că Bolon Yokte se întoarce.

Unul dintre zeii principali ai poporului mayaş este cunoscut de către experţi sub numele de „Stăpâna Bestie". Data naşterii ei este dată ca fiind 7 decembrie 3121 î.Hr. – cu alte cuvinte, înaintea începutului calendarului mayaş. Stăpâna Bestie nu este singurul zeu mayaş care a venit pe Pământ înaintea începutului calendarului mayaş: mai există mulţi alţii, în templul numărul XTV de la Palenque, Bolon Yokte apare cu o faptă care s-a întâmplat în data inimaginabilă de 29 iulie 931 449 î.Hr. Cum s-a ajuns la această dată, dacă mayaşii şi-au început numărătoarea abia în 13 august 3114 î.Hr?

Ei bine, iată cum stau lucrurile: calendarul începe în 13 august 3114 î.Hr., însă mayaşii au folosit o glifă specială pentru a arăta ce s-a întâmplat înainte sau după debutul calendarului lor – exact cum noi folosim abrevierea î.Hr., pentru a descrie evenimentele care au avut loc înaintea debutului calendarului creştin. Însă întrebarea de 64 de mii de dolari este următoarea: ce se va întâmpla în data de 23 decembrie 2012?

Bolon Yokte împreună cu cohorta lui de zei mayaşi se va întoarce într-adevăr pe Pământ? în numai câţiva ani de

acum înainte vom fi martorii unui „şoc al zeilor”? Cum ne putem pregăti pentru aşa ceva?

Cum să ne pregătim? îţi recomand această carte! Ce altceva? Dar cum rămâne cu data de 23 decembrie 2012? Va reprezenta această dată o catastrofă pentru omenire? Ei bine, înainte să facem vreo afirmaţie de acest gen, ar trebui să fim cât se poate de siguri că este vorba despre data corectă şi – în ciuda roţilor dinţate mayaşe – cu certitudine nu suntem deloc siguri. Specialiştii în cultura mayaşă au dezbătut ani de-a rândul momentul debutului calendarului mayaş. Teoriile au acoperit complet o perioadă cuprinsă între anii 8498 î.Hr. şi 3114 î.Hr. Singurul lucru asupra căruia experţii au putut să cadă de acord este că, indiferent care a fost momentul de debut al calendarului mayaş, el s-a situat înainte ca mayaşii să fi existat. În cele din urmă au căzut de-acord asupra datei de 13 august 3114 î.Hr., deoarece pe această premisă au reuşit să recalculeze datele religioase ale mayaşilor în cursul epocii conquistadorilor. Prin urmare, această dată să fie într-adevăr răspunsul final şi definitiv? Ei bine, nu aş băga mâna în foc pentru asta.

Greşeală de calcul?

Şi atunci cum se relaţionează această dată cu calendarul nostru? Hai să spunem aşa: mă aflu în anul 2009 şi scriu această carte la calculatorul meu. Două mii nouă: acesta este numărul de ani care se presupune că au trecut de la naşterea lui Hristos într-o iesle umilă din Bethleem. Dacă presupunem că primii creştini au început să numere abia la douăzeci de ani de la naşterea lui Iisus, ar însemna că acest calendar al nostru ar fi mai scurt cu douăzeci de ani. Douăzeci de ani care nu există nicăieri. Numărul 2009 ar fi greşit. Transformarea calendarului mayaş în calendarul creştin nu se bazează pe timpul efectiv care s-a scurs, ci pe datele reale pe care le folosim. Două mii nouă este un simplu număr – un număr care nu reprezintă în mod obligatoriu un număr de ani care într-adevăr s-au scurs. Iar dacă numărul 2009 este greşit – deoarece un număr de ani nici măcar nu au fost luaţi în

calcul – nici numărul 2012 nu poate să fie corect. Peste toate acestea, nu suntem nici măcar absolut siguri că în Evul Mediu au fost operate corecţiile calendaristice.

Dacă acceptăm că primii creştini au omis o perioadă de douăzeci de ani, atunci data corectă de astăzi – în sensul de timp care a trecut efectiv, şi nu în sensul de date exprimate în ani – ar fi 2029 şi nu 2009. În acest caz, data de început, 3114 î.Hr., calculată pentru calendarul mayaş ar fi greşită. De ce? Pentru că toate calculele se bazează pe datele exprimate în ani, şi nu pe timpul care efectiv s-a scurs. Calculele încep fie dinaintea naşterii lui Hristos, fie după aceea. Indiferent în ce direcţie ne-am îndrepta, tot ne mai lipsesc douăzeci de ani din calcule. Dacă lipsesc douăzeci de ani de după naşterea lui Hristos şi în realitate au trecut, de fapt, 2029 de ani, atunci sumbrul an 2012 – anul în care ar fi urmat să se întoarcă zeii – ţine deja de domeniul trecutului. După cum ştim, nu s-a întâmplat nimic – dacă lăsăm deoparte numărul de observaţii OZN bine documentate din punct de vedere ştiinţific.24 Şi atunci înseamnă că totul este o mare cacealma?

Nu. Aşa-numiţii zei ai Antichităţii, acei mentori care i-au instruit pe strămoşii noştri din Epoca de Piatră în domeniul artelor, cum ar fi astronomia, se vor întoarce. Personal ştiu acest lucru foarte bine; există prea multe dovezi ca să mai am vreun dubiu. Însă nu mai putem să fixăm ziua de duminică 23 decembrie 2012. Nu numai culturile şi religiile pe care le-am menţionat deja au această credinţă în a doua venire. Se poate aplica aproape întregii lumi antice, din urmă cu mii de ani şi până în prezent.

Creştinii aşteaptă întoarcerea lui Iisus. Poţi să citeşti despre aceasta în Evanghelia lui Marcu (capitolul 13, versetul 26): „Şi atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind din nori cu putere mare şi cu slavă”.

Mahdi al musulmanilor

Lucrurile nu stau diferit nici în cazul lumii islamice: musulmanii aşteaptă venirea lui Mahdi. Imamii – mentorii islamului – reiterează în permanenţă că este greşit să se

speculeze pe marginea datei întoarcerii lui Mahdi, deoarece este un secret pe care numai Allah îl ştie. Cândva, un străin l-a întrebat pe al cincilea imam, al-Baqir, ce semne vor precede întoarcerea lui Mahdi. Imamul i-a răspuns:

Va fi când femeile se vor purta ca bărbaţii şi bărbaţii se vor purta ca femeile; şi când femeile vor sta cu picioarele desfăcute pe şaua cailor. Va fi când martorii falşi vor fi crezuţi şi când adevărul va fi respins; atunci când oamenii vor vărsa sângele altor oameni fără motiv, când se vor destrăbăla şi vor risipi banii săracilor.25

Potrivit acestor criterii, Mahdi ar fi trebuit să se afle aici de multă vreme. Însă – ne-o spun erudiţii islamici – înainte să se întâmple, trebuie să vină şaizeci de profeţi mincinoşi. Nu am idee câţi profeţi mincinoşi au fost, însă numărul lor trebuie să fi depăşit de mult cifra de şaizeci. Literatura islamică este absolut neclară în privinţa momentul şi locului în care se va produce această revenire. Mahdi este mântuitorul de apoi. Va veni „în noaptea a douăzeci şi treia a lunii Ramadanului”.26 Această noapte este „Noaptea Puterii (Laylat al-Qadr) în care a fost revelat Coranul, noaptea în care se pogoară îngerii”.27

Iudaismul nu este nici el străin de această idee: evreii credincioşi aşteaptă venirea lui Mesia de mai mult de cinci mii de ani. Evreii, desigur, nu l-au acceptat niciodată pe Iisus ca Mesia.

Conceptul se iveşte şi în străvechea religie iraniană Parsi. „Avesta” – care înseamnă „text fundamental” sau „învăţătură” – cuprinde texte religioase ale parşilor, adepţii lui Zarathustra.28 Se spune că însuşi Zarathustra s-a născut în urma unei imaculate concepţii. Potrivit tradiţiei zoroastriene din cer a coborât un munte scăldat în lumină pură. Un tânăr a ieşit din acest munte purtând embrionul lui Zarathustra, pe care l-a implantat în pântecul mamei sale. Fragmente din această religie străveche se păstrează în texte scrise cu caractere cuneiforme, alcătuite la porunca regelui Darius cel Mare

4.6. Reprezentare a lui Ahura Mazda din religia Parsi. Imagine din colecţia autorului.

(aproximativ 549 – 486 î.Hr.), a fiului său Xerxes (485 – 465 î.Hr.) şi a nepotului său, Artaxerxes (464 – 424 î.Hr.). Obiectul suprem al veneraţiei este divinitatea „Ahura Mazda”. Această divinitate este reprezentată ca un inel cu aripi care stăpâneşte asupra lumii. Este imposibil să-ţi scape similitudinile cu discurile solare înaripate din Egipt.

Toţi zeii se întorc!

Potrivit textelor parsi, constelaţiile sunt subîmpărţite în aglomeraţii de stele care sunt stăpânite de diverşi comandanţi. Pe urmă, textele capătă un ton milităros, deoarece se referă la soldaţii sistemelor solare care îşi poartă bătăliile în întregul univers. Cvadriga solis, carul cu patru roţi tras de cai înaripaţi îşi are rădăcinile în cultura iraniană.29 în cadrul ei, se spune că zeii diferitelor planete mână carul soarelui. În „yashts”, un fel de subdiviziuni ale Ave stei, se poate citi, în capitolul 10, versetele 67 şi 68: „Cine mână în carul cu roţi înalte, făcut din substanţă divină din Karshvare de Arezahi în Karshvare de Xwaniratha… alb, strălucitor, văzut de departe, binefăcător, înzestrat cu cunoaştere, merge uşor prin spaţiul ceresc… (capitolul 10, versetul 125). Patru armăsari trag carul, toţi de aceeaşi culoare albă, trăind cu

hrană cerească şi nemuritori”.

Spaţiul pare să fie plin de asemenea maşini zburătoare şi deosebirile de termeni, cum ar fi săgeată, pasăre, hrană cerească şi făcut din materie cerească dovedesc că parşii ştiau despre ce vorbeau.

Desigur, şi parşii au aşteptat revenirea zeilor lor.30 „Făpturile luminii” trebuiau să coboare din ceruri, credeau ei. Zarathustra însuşi l-a întrebat pe zeul său Ahura Mazda în legătură cu sfârşitul timpului şi i s-a spus că „atotcuceritorii” vor coborî din ceruri. Sunt nemuritori; minţile lor sunt perfecte. Înainte ca aceste divinităţi să apară pe firmament, lumea va fi lovită de un vânt puternic de furtună şi o stea va cădea din cer. După o bătălie îngrozitoare, se vor ivi noi zori pentru omenirii. Omenirea va fi atât de meşteră în vindecare, încât „chiar şi cei care se află aproape de moarte nu vor muri”.

Diferenţa faţă de mântuitorii altor religii nu este atât de spectaculoasă la prima privire, cu excepţia faptului că de această dată este vorba despre „atotcuceritori” care vin să salveze lumea. Aceştia sunt cei pe care îi aşteaptă parşii: zeii din bolta cerească.

În hinduism, lucrurile devin chiar şi mai complexe, din cauza panopliei de zei. La origini, cred hinduşii, în lume nu exista lăcomie sau dorinţă – un loc de o asemenea fericire cu greu ni l-am putea imagina. Acest paradis care trezeşte invidia a supravieţuit până când spiritele rele, dar tot zei şi ele, au întunecat minţile oamenilor. Zeii erau, într-adevăr, făpturi omnipotente şi nemuritoare, cu o mare putere. Cu toate acestea, şi ei manifestau o natură distinct umană şi aveau înclinaţia de a îmbrăca înfăţişări omeneşti. Cel mai mare dintre ei a fost Stăpânul Cerurilor (hidra), care era stăpânul tuturor celorlalţi.

În Vanaparvan – o parte a poveştii epice indiene străvechi Mahābhārata (capitolele 168 – 173) – se spune că zeu au trăit în adevărate oraşe spaţiale care orbitau la înălţime deasupra Pământului. În acest caz putem spune, cu o oarecare certitudine, că orice interpretare religios-psi-hologică ar nimeri cum nu s-ar putea mai rău.

Următoarele citate o dovedesc.

În volumul Drona Parva (de asemenea o parte din Mahābhārata) se poate citi la pagina 690, versetul 62, că trei oraşe spaţiale splendid construite înconjurau Pământul. Ceea ce a urmat a fost o înfricoşătoare bătălie spaţială: „Civa, călare pe minunatul car alcătuit din toate forţele celeste, s-a apucat de distrugerea triplului [şic!] oraş... însă când cele trei oraşe s-au unit pe firmament, stăpânul Mahadeva le-a străpuns cu îngrozitoarea sa suliţă făcută din trei noduri" 31 [sublinierea autorului].

Textul a fost tradus din sanscrită în engleză în 1888. Pe vremea aceea, nimeni nu avea idee de navele-mamă intergalactice (respectiv oraşele de pe firmament). Şi oricine ar veni cu obiecţia că „oraşele cereşti" ar fi putut să fie pur şi simplu nişte locuri sfinte de pe Pământ va fi forţat să capituleze în faţa afirmaţiei concrete referitoare la cele trei oraşe de pe firmament. Mai mult decât atât, distrugerea oraşelor „de pe firmament" elimină în mod evident orice loc sfânt de pe Pământ. Esenţa acestei poveşti – bătălii în ceruri, războaie între zei – constituie factorul decisiv care face ca ideea motivată psihologic a cerurilor, aşa cum este ea reprezentată de către cercetătorii vechii şcoli, să pară pe undeva caraghioasă. De asemenea, obiecţia adesea repetată potrivit căreia omenirea pur şi simplu a avut nevoie întotdeauna de un „mântuitor" sau de un „personaj ceresc" similar nu rezistă în faţa cantităţii de cazuri documentate. Mesajele vorbesc de la sine.

Desigur, hinduşii au propria credinţă într-o a doua venire: cred că Vishnu se va naşte din nou ca Krishna pentru a salva lumea.

Mai vechi decât Buddha

Precursoarea budismului este religia sectei hinduse jaina, cunoscută sub numele de jainism. Potrivit învăţăturilor sale, actuala epocă este doar una din multe altele (asemenea epocii mayaşilor şi multe altele). Cândva, spun ei, din cer au coborât aşa-numiţii Tirthamkaras. Primul dintre ei a fost Rishabha, iar el ne-a vizitat planeta,

incredibil, cu 8 400.000 de ani în urmă.32 Te-ai aştepta ca asemenea mentori sosiţi din spaţiul extraterestru să aibă anumite cunoştinţe astronomice şi astrofizice. Deloc surprinzător poate, jainiştii cunosc date astronomice pe care noi nu le înţelegem. Învăţăturile lor spun că dimensiunile universului pot să fie măsurate. Unitatea de măsură este rajju. Aceasta este distanţa pe care zeii o străbat în şase luni, când se deplasează cu viteza de 2 057 152 yojanas în fiecare samay (clipire a ochiului). Avem şi noi o unitate similară de măsurare: la urma urmelor, ce înseamnă un an-lumină? Aproximativ 6 mii de miliarde de mile – 9, 6 mii de miliarde de kilometri. Potrivit jainismului, întregul univers este plin de viaţă, care este distribuită neuniform în cosmos. În gândirea jaina, formele primitive de viaţă şi plantele pot fi întâlnite pe toate planetele care nu sunt prea calde sau prea reci, însă numai anumite planete pot să întreţină „fiinţe cu mişcări voluntare".33

Şi cum rămâne cu revenirile? Abia aici lucrurile devin cu adevărat interesante. Într-un tărâm divin cunoscut sub numele de Kalpas, se spune că ar exista magnifice palate zburătoare de dimensiunile unor oraşe întregi. Aceste reşedinţe spaţiale au fost construite asemenea blocurilor de apartamente, un etaj peste altul, astfel încât „Vimanele" (maşinile zburătoare cereşti) să-şi poată lua zborul în toate direcţiile. De fiecare dată când începe o epocă nouă şi se naşte un nou Tirthamkaras, răsună un clopot în palatul principal de pe tărâmul ceresc. Lucrurile sunt astfel întocmite încât acest clopot declanşează clopote în toate celelalte 3 199 999 palate cereşti. Apoi toţi zeii se adună, în parte din dragoste faţă de Tirthamkaras şi în parte din curiozitate. Cei care doresc acest lucru, ne vizitează sistemul solar într-un impresionant palat zburător. Şi o nouă eră se abate asupra Pământului.

Aceleaşi cifre, dar de unde vin?

Budiştii cred că la un moment dat în viitor, pe Pământ îşi va face apariţia augustul Metteyya (numit şi Maitreya), perfectul Buddha. Budiştii gândesc în termeni

de cifre absolut incredibile – aşa-numitele „yuga”. Ceea ce este cel mai uimitor la ele este consecvenţa faţă de o serie de surse complet separate. Cifra 4 320.000 a unei maha yuga (mari epoci) este identică cu cea a celui de-al treilea rege antediluvian En-men-lu-ana. El a domnit 12 sari (un sar este o perioadă de 3 600 ani, şi 12 x 3 600 = 43 200). Poţi găsi aceste informaţii în Lista Regilor Sumerieni „WB-444” (păstrată actualmente la British Museum în Londra). Prin urmare, care este legătura dintre aceste date?

Sau hai să luăm cifra 288.000 de deva yuga. Care corespunde numărului celui de-al şaselea rege străvechi cunoscut sub numele de En-sipad-zid-ana. El a reuşit să domnească timp de opt sari. (Aceasta totalizează 28 800 ani.) Cifrele sunt aceleaşi, cu diferenţă de câteva zerouri. În Grecia poţi găsi aluzii la o aşa-numită „epocă a lumii” în lucrările poetului Heraclit. El a stabilit acest număr la 10 800.000 ani. Acelaşi număr corespunde celei de-a doua perioade a regilor sumerieni, respectiv 30 sari sau 108.000 ani.

Această joacă cu cifrele nu face decât să dovedească faptul că există un fel de numitor comun al tuturor lucrurilor. La un moment dat, cândva, demult de tot, în negura timpurilor, trebuie să fi existat ceva de genul unei surse standardizate; altfel, niciuna din aceste relaţii nu ar avea vreun sens. Această origine comună trebuie să se afle foarte, foarte departe în trecutul neguros şi depărtat. Altfel, cărţile de istorie ar fi menţionat-o sub o formă sau alta.

Având în vedere contemplarea revenirilor pe care am făcut-o, ştiinţa psihologiei nu-mi oferă niciun indiciu. Nu există niciun tipar de bază din domeniul psihologic care să explice aceste cifre identice sau atributele identice – fum, foc, cutremurare, zgomot – descrise în timpul descinderii zeilor sau al inseminărilor artificiale descrise de textele străvechi. Doar ca o comparaţie: creştinii catolici cred că Iisus a fost rezultatul unei concepţii imaculate. Pe de altă parte, ideea concepţiei imaculate data din urmă cu mii de ani. Se spune despre nenumăraţi zei importanţi şi regi-zei

din timpurile străvechi că ar fi fost concepuţi imaculat. În mare parte este posibil să fi fost o expresie a autoslăvirii sau a narcisismului dinastiilor regale. La urma urmelor, niciun conducător nu voia să fie mai prejos decât vreunul dintre predecesorii săi. Însă originile acestei credinţe se bazează pe evenimente reale. Zeii (respectiv extratereştrii) au realizat cu adevărat inseminări artificiale. Chiar şi originile dinastiei regale egiptene pot să fie trasate până la zei. Istoricii antici – cei care au scris cu mii de ani în urmă – au pomenit, fără excepţie, o rasă de zei care au furnizat sămânţa primilor regi. Omenirea nu avea prea multe cunoştinţe de astronomie înainte să le obţină de la zei; la fel cum a fost şi cazul cu arta confecţionării uneltelor şi a muncii pământului. Chiar şi sistemele lingvistice şi de scriere au venit prin intermediul acestor făpturi cereşti care ne-au sărit în ajutor: „Ei anume au fost cei care au structurat primii limbajul inteligibil şi le-au dat nume multor lucruri care înainte nu avuseseră niciunul…” 34

Ştiinţa din zilele noastre ignoră aceste consemnări. Nu sunt considerate utile; sunt prea numeroase. Şi în apocrife se vorbeşte despre „învăţătorii cereşti”, cu toate că, în acest caz, sunt numiţi „îngeri decăzuţi”.35 în tradiţiile evreieşti nu există un sfârşit al „celor aleşi” a căror sămânţă nu a fost de origine pământeană. Este un fapt pe care majoritatea popoarelor l-ar trece sub tăcere; ar prefera să nu-şi murdărească mâinile cu asemenea concepte. Şi brusc, Erich von Däniken este asociat cu rasiştii nătângi, ca şi cum „sămânţa cerească” ar fi fost ideea mea şi i-aş fi făcut eu însumi pe „cei aleşi”. Să lămuresc lucrurile pentru cei care tot nu au înţeles: acest întreg mod de gândire nu este produsul imaginaţiei mele. Vine direct, exact din acele cărţi care pentru mulţi oameni sunt cele mai sfinte dintre toate scrierile.

Noe, un copil al extratereştrilor i în consecinţă, Noe, supravieţuitorul Potopului, nu a fost un oarecare. Fapt bine cunoscut de altfel, îi este dat ca tată pământesc „Lamech”, însă Lamech nu a fost tatăl biologic al

fiului său. Poţi citi acest lucru în Sulul lui Lamech – unul dintre celebrele Manuscrise de la Marea Moartă.36 în el se povesteşte cum Lamech s-a întors acasă într-o zi dintr-o călătorie îndelungată, care durase şapte luni. Când a intrat în cort, a văzut un băiat mic, care nu părea să fie din familia lui. Avea alţi ochi, părul îi era de altă culoare şi avea şi pielea de o culoare diferită. Furios, Lamech a înfruntat-o pe soţia lui, dar ea i-a jurat pe tot ce avea sfânt că nu-i fusese necredincioasă, nici cu vreun soldat şi nici cu vreunul dintre fiii lui Dumnezeu, îngrijorat, Lamech s-a dus la tatăl său să-i ceară sfatul. Acest înţelept nu era altul decât însuşi Matusalem. Nici el nu l-a putut ajuta şi a recurs la ajutorul tatălui său, şi anume al bunicului lui Lamech. Acesta era Enoch – al şaptelea profet antediluvian. Enoch i-a spus fiului său, Matusalem, că trebuia să-i spună lui Lamech să-l accepte pe copilul străin ca şi cum ar fi fost al lui. „Fiinţele cereşti" îşi puseseră sămânţa în soţia lui fără să abuzeze de ea sexual. Băiatul din flori era destinat să devină părintele unei noi rase după Potop. Lamech trebuia să-i pună băiatului numele Noe. Şi aşa a făcut.

Ce legătură are această încântătoare poveste cu întoarcerea zeilor? Acest episod ne arată că Enoch – bunicul lui Lamech! – ştia deja despre viitoarea catastrofă a Potopului. Cu alte cuvinte, Potopul nu a fost o catastrofă naturală, a fost plănuită. Şi „Prea înaltul" (căpitanul navei spaţiale) care îl „răpise" pe Enoch, îi spusese acest lucru personal.37 Cine a aranjat inseminarea artificială a soţiei lui Lamech? Aceiaşi călători spaţiali care l-au instruit şi pe Enoch în mai multe domenii ale ştiinţelor şi l-au ridicat de pe Pământ într-un „car în flăcări". Enoch este un alt personaj care, după o lungă absenţă, este aşteptat să se „reîntoarcă pe Pământ".38

Gesar a venit şi el din ceruri în cartea sa documentată exhaustiv despre Tibetul antic, Willi Gromlin dovedeşte că regii tibetani de la începuturi au avut origini extraterestre.39 Gesar este unul dintre ei: avea o maşină zburătoare cu care şi-a impresionat foarte puternic

poporul şi chiar a adus cu el pe Pământ un obiect străin: un „dorje”. Era un fel de armă cu roluri multiple. Modele ale ei pot fi văzute în templele tibetane. Aceşti extratereştri au mai adus cu ei din ceruri şi scrieri indescifrabile. Unele dintre ele rămân ascunse într-o peşteră „pentru generaţiile viitoare care vor fi capabile să le înţeleagă”.40 Primii regi ai Tibetului au venit din spaţiul extraterestru. Unii dintre ei s-au întors apoi mai târziu – cu promisiunea că vor reveni cândva, într-un viitor foarte îndepărtat. Doar atât?

Ne-am abătut întrucâtva de la subiect. Vorbeam de fapt despre întoarcerea zeilor din lumea mayaşă. Însă mayaşii nu au fost singurii care au nutrit asemenea credinţe, indiferent dacă o ştiau sau nu. Aşteptările legate de întoarcerea zeilor rămân un fapt irevocabil. În întreaga lume. Creştinii şi evreii îl aşteaptă pe Mesia, iar musulmanii îl aşteaptă pe Mahdi, care nu este altceva decât un alt nume pentru un personaj mesianic. O persoană normală care devine ulterior rege nu poate să fie un Mesia, pentru simplul motiv că acest cuvânt – „om” sau persoană – este complet nepotrivit pentru a-l explica pe Mesia. Profesorul Hugo Gressmann, un cunoscut şi recunoscut exeget al Vechiului Testament, analizează această situaţie după cum urmează: „Ca ambii să fie unul şi acelaşi lucru pare să fie foarte puţin probabil, deoarece Mesia pare să fie o fiinţă cerească. Mai mult decât atât, este considerat de asemenea ca fiind preexistent. A existat dinainte să fi existat oamenii”.41

În mod evident, nu toate religiile au dreptate. Unele dintre ele trebuie să mai nimerească şi pe alături, nu?

Dar dacă toate greşesc? Motivul reîntoarcerii zeilor nu le aparţine mayaşilor într-o măsură mai mare decât le

aparţine incaşilor, egiptenilor, budiştilor, creştinilor, musulmanilor, evreilor şi oricui altcuiva de pe acest Pământ. 47 Modelul. dorje în faţa

Aşteptările la o revenire sub o mai templu tibetan. imagine din formă oarecare sunt globale şi colecţia autorului.

sunt întemeiate pe o promisiune făcută de extratereştri străbunilor noştri, cu mii de ani în urmă. „Ne vom întoarce!” le-au spus ei unora dintre studenţii lor. Mayaşii au păstrat literal această promisiune şi au dat şi o dată pentru împlinirea ei: 23 decembrie 2012. În cazul în care calendarul nostru este corect, este o dată pe care putem să ne bazăm destul de mult.

Se întorc!

Poţi să fii absolut sigur că acei extratereştri – sau descendenţii lor – ne vor mai vizita planeta. Se poate dovedi. Prin urmare, este cu atât mai inexplicabil pentru mine de ce acest adevăr simplu generează o asemenea reacţie zgomotoasă în societatea noastră – de ce etnologii o resping cu o asemenea indignare. Negarea manifestată de religiile organizate nu reprezintă o mare surpriză. Interpretările exegetice de până acum au reuşit numai să producă o şi mai mare confuzie. Interpretările exegetice pur şi simplu nu au condus la nimic – iar acest fapt nu îmi diminuează cu nimic marele respect pe care îl port muncii laborioase a traducătorilor textelor vechi. Mai mult decât atât chiar, pletora de controverse va continua să existe deoarece premisele sunt false. Şarpele Quetzal nu este altceva decât un termen dintr-o listă cu alţi mii care sunt şi vor rămâne complet lipsiţi de semnificaţii atâta vreme cât psihologia insistă să descompună în bucăţele până şi cel mai banal dintre lucruri. Cred că în cartea mea Der Gotterschock /Şocul zeilor am creat o imagine cât se poate de clară şi, mai important de-atât, bine întemeiată, a modului în care străbunii noştri au ajuns să vadă „divinul” în obiectele tehnice. Reacţiile pe care le-am primit de la cititorii mei din lumea întreagă dovedesc că în mod cert ei au înţeles. Singura problemă este că oamenii de ştiinţă

responsabili insistă să nu înţeleagă nimic. Prejudecăţile şi ideile lor preconcepute le întunecă judecata într-atât, încât niciunul dintre ei nu ar îndrăzni vreodată să îmi sprijine public teoriile.

Însă nu numai aşa-zişii zei se vor întoarce: ca să se sprijine pe ei înşişi, aceste fiinţe din spaţiul extraterestru vor reactiva multe obiecte şi texte care au fost depozitate pe Pământ – au fost depozitate cu mii de ani în urmă exact în acest scop. Aceşti învăţători legendari nu şi-au împachetat pur şi simplu lucrurile după care au decolat dincolo de capătul lumii; gândind înainte în viitorul îndepărtat, au lăsat în urmă multe lucruri în depozite indestructibile. Dar de ce să facă ceva atât de banal, aparent – ceva atât de „uman”? Ca să aibă dovezi în viitor: că ei (sau străbunii lor) au mai fost aici cu mii de ani în urmă. Şi că au lăsat în urma lor asemenea obiecte. Unde? într-o peşteră din Tibet, exact aceşti zei au depozitat texte şi obiecte pe care să le folosească în viitor. Aceste texte şi obiecte sunt descrise de Willi Gromlin în cartea sa, începând de la pagina 263.42 în Egipt, în camerele ascunse de sub Marea Piramidă şi Sfinx, precum şi sub „Osirion”, în Abydos. Şi, în sfârşit, în Ecuador, în America de Sud, într-un punct cu coordonatele 77°47 34” vest şi 1°56 00” sud. Aceasta este poziţia unei biblioteci de plăci metalice depozitate special pentru viitor. De către cine? Exact de către acei extratereştri care au fost menţionaţi în Cartea lui Mormon. După cum este cunoscut de toată lumea, Cartea lui Mormon este o lucrare religioasă, exact ca Biblia, atât doar că această Carte a lui Mormon începe cu descrierea evenimentelor din vremuri străvechi. Exact ca Biblia. Iată câteva pasaje din capitolul 8, începând de la versetul 16. (Numerele din paranteze corespund numerotării din Cartea lui Mormon.)

Şi binecuvântat fie acela care va aduce acest lucru la lumină; pentru că va fi adus de la întuneric la lumină, potrivit cuvântului lui Dumnezeu; da, va fi scos din pământ şi va străluci din întuneric şi va ajunge la cunoştinţa oamenilor… (26) … şi nimic nu poate să o împiedice; şi ele

[textele] vor apărea într-o zi în care se va spune că miracolele s-au sfârşit; şi va apărea chiar dacă cineva va trebui să vorbească de dincolo de moarte... (29) ... Da, va apărea într-o zi când se va auzi de focuri şi furtuni şi nori de fum în ţări străine... (30) ... Şi când se va auzi şi despre războaie, zvonuri de războaie şi cutremure în diferite locuri.43

Şi în cazul în care cineva îşi spune: „Aha! Däniken este mormon!" ei bine, ar trebui să se mai gândească. Sunt într-adevăr un om spiritual şi religios, pe deplin convins de creaţia mâinilor „Marelui spirit al creaţiei", cum îl consider pe cel imposibil de sondat, însă cu siguranţă nu aparţin niciunei biserici sau grupări religioase.

Moştenirile

Ceva e în neregulă cu trecutul nostru. Este o concluzie sută la sută sigură şi chiar demonstrabilă. Există texte străvechi, cum ar fi cartea „profetului" Enoch, care a învăţat limba extratereştrilor, le citează numele şi în cele din urmă dispare de pe firmament într-un car în flăcări cu promisiunea vagă că se va reîntoarce, într-o bună zi, pe bunul şi bătrânul Pământ. (Am scris pe larg pe acest subiect în ultima mea carte, History îs Wrong – Istoria se înşală.) Mai este şi Manetho, cronicarul sârguincios al Egiptului antic, ale cărui liste cuprind 380 de regi cu nume şi date cu care egiptologia modernă nu vrea să aibă de-a face.44 Sau mai este părintele bisericii, Eusebiu45, care, exact ca şi Herodot46 şi confratele său istoric, Diodor47, a enumerat datele conducătorilor trecuţi, care îi fac pe arheologii contemporani să dea înapoi. Cu certitudine nu ne aflăm pe calea cea bună în ceea ce priveşte istoria veche a omenirii. Ar trebui să fim mândri de faptul că „zeii" extratereştri i-au instruit pe străbunii noştri.

Dar în loc de asta, arheologii şi alţi „ologi" sunt prea ocupaţi să se certe în legătură cu interpretările corecte ale menţiunilor scrise străvechi. (Există vreo temă pe care să nu se certe oamenii?) Herodot şi compania sunt acuzaţi că greşesc şi chiar că mint pentru că – să recunoaştem – cunoaşterea contemporană este culmea întregii noastre

experienţe din trecut până în prezent. Însă cum ar putea să fie aşa, când ignorăm tocmai înţelepciunea primilor istorici? Cunoştinţele noastre actuale sunt culmea a ceea ce poate fi şi sfârşitul a tot ce poate fi? Prostii! Nu-i nesocotim doar pe observatorii străvechi, ci şi dovezile vizibile, tangibile, care pot fi fotografiate, solide ca piatra, din faţa ochilor noştri. Sub templul lui Sethos I din Abydos (Egipt) se află un mozaic megalitic impresionant – un lucru pe care orice turist îl poate vedea şi ceva în mod sigur mai vechi decât însuşi templul lui Sethos. Îi pasă cuiva? Daniel Ruzo, fost avocat şi savant iezuit din Perú, a prezentat o serie de monumente în piatră care îşi au toate originile, în mod evident, într-o epocă istorică necunoscută.48 Nicio ramură a ştiinţei nu a considerat că ar fi avut vreo legătură cu ele. Practic, niciodată nu sunt disponibili bani pentru finanţarea cercetărilor. La fel stau lucrurile şi în cazul inexplicabilului platou înalt „EI Enladrillado" din Chile. Acest platou se află în provincia Taica, la aproximativ şaizeci de kilometri est de oraşul Taica şi nu departe de „Altos de Vilches" (aproximativ 35 c37 sud, 71°05 vest). La o altitudine de aproximativ 1 981 metri se află sute de blocuri de piatră, toate perfect tăiate şi brăzdate – în mod evident o construcţie artificială. Dar cine este autorul? Indiferent cine ar fi, autorul a trăit într-o perioadă anterioară oricărei culturi cunoscute din Chile. Prin urmare, nu corespunde tiparului nostru evoluţionist – la fel ca Puma Punku de pe înălţimile din Bolivia. Homberto Sarnataro Bounaud, conducătorul unei mici expediţii cu destinaţia EI Enladrillado, din toamna anului 1968, nota: „Nu e nicio îndoială că aici a trăit o cultură străveche anterioară. Populaţia băştinaşă din această regiune nu putea fi capabilă să construiască ceva la o asemenea scară".49

În 2008, tânărul profesor chilian Rafael Eissmann a vizitat misteriosul platou. El a alcătuit o lucrare extrem de bine documentată şi fundamentată pe subiectul EI Enladrillad050 şi mi-a spus personal: „Cu siguranţă, aici este ceva în neregulă. Niciun trib nu a locuit pe acest

platou timp de mii de ani. Dacă ar fi fost aşa, arheologii chilieni ar fi ştiut. Aşadar, înseamnă că aceste blocuri cioplite trebuie să fi fost puse aici de o altă cultură, cu adevărat veche”.

Imaginea alăturată dovedeşte spusele sale. Care ştiinţă sau care fundaţie de cercetări va ridica mănuşa şi va răspunde provocării?

În capitolul 1 ţi-am povestit despre platformele masive din Puma Punku.

Bolivia. Ţi-am arătat imagini ale blocurilor perfect cioplite, cu şanţuri cu lăţimea de câţiva milimetri, care cu siguranţă nu puteau fi realizate cu unelte aparţinând Epocii de

Piatră şi nici nu puteau fi 48 plăcile mplatrădelaa rezultatul talentelor de Enladrillado, din Chile. Imagine de proiectare ale Epocii de domeniul public.

Piatră – cu siguranţă nu pentru vreo cultură cunoscută. Ţi-am arătat calculele calendaristice precise realizate de dr. Edmund Kiss. Poţi să dai înapoi şi să te mai uiţi încă o dată, dacă vrei; de fapt, îţi recomand să o faci. Anul lui Kiss avea 12 luni a câte 24 de zile, ziua având 30 de ore a câte 22 de minute. Acest calendar se corelează perfect cu calendarul mayaş şi, mai mult decât atât, ajunge în trecut până în urmă cu 10.000 de ani. Se simte cineva, de vreundeva, incitat de aceste lucruri? Sare cineva în sus de emoţie din cauza acestor calcule cu precizie milimetrică? Există vreun redactor-şef care să strige „Dumnezeule, este incredibil!” înainte să înceapă să adune bani pentru proiecte de cercetare?

Societatea a devenit inertă şi leneşă, suprasaturată

de internet şi zdrobită de un zeitgeist care înăbuşă pe loc orice entuziasm – prea leneşă să observe ceva atât de important sau de cutremurător.

Atitudinea noastră faţă de aceste adevăruri vechi nu va avea nicio influenţă asupra întoarcerii „zeilor”. Ei se vor întoarce şi simpla lor prezenţă ne va zdruncina din rărunchi sufletele plafonate. Decembrie, ziua 23, 2012: aceasta este data din calendarul mayaş. Chiar dacă această dată nu este cea bună, şocul zeilor tot va veni. Poţi să pariezi pe ce ai mai scump.

Capitolul Inteligenţa eternă

Cu două sute cincizeci de ani în urmă, filosoful Immanuel Kant scria în lucrarea sa, Critica raţiunii pure: „Nu ar trebui să ezit să pariez tot ce am pe adevărul acestei afirmaţii… cel puţin una dintre planetele pe care le vedem este locuită”.1

În afara observaţiilor OZN ocazionale şi a presupuselor contacte cu echipajele OZN-urilor – care, deocamdată, nu au fost verificate ştiinţific – în epoca noastră modernă nu a existat niciun contact cu „locuitori” ai altor planete. Şi atunci, chiar există? încă din 1950, celebrul specialist în fizică atomică, Enrico Fermi, întreba: „Dacă există o multitudine de civilizaţii extraterestre, unde sunt?” 2 Bună întrebare: unde sunt? în curând, această întrebare a devenit celebră în întreaga lume; actualmente este cunoscută drept „paradoxul Fermi”.

În lumea anglofonă, e o abundenţă de publicaţii de un înalt nivel ştiinţific, care sunt ori pro, ori contra pe subiectul extratereştrilor. Cu o obiectivitate rece ca gheaţa, se ocupă de întrebări care îi fac pe oamenii din alte părţi ale lumii să dea din cap a nedumerire. Nu te poţi alătura decât dacă vorbeşti bine engleza. Pentru mine nu e nicio surpriză că, în părţile Europei în care nu se vorbeşte limba engleză, cercetările legate de extratereştri nu beneficiază de niciun fel de finanţare. Poate că vorbitorii de limbă engleză sunt mai bine informaţi sau poate că pur şi simplu sunt mai deschişi la asemenea subiecte.

Paradoxul Fermi

Omul de ştiinţă William Hosek şi-a formulat opinia cu privire la paradoxul Fermi în revista de specialitate JBIS (Journal of the British Interplanetary Society – Revista Societăţii Interplanetare Britanice). Şi care a fost concluzia sa fundamentată ştiinţific? „în consecinţă, oamenii nu au fost şi nu vor fi vizitaţi de ei şi oamenii nu vor vizita alte civilizaţii". 3 Ce-l determină să fie atât de sigur?

Hosek abordează paradoxul Fermi dintr-un punct de vedere pur economic. El presupune – şi aproape cu siguranţă are dreptate – că pe orice planetă materiile prime se vor epuiza în cele din urmă. Pe de altă parte, oamenii nu sunt făcuţi să fie planificatori pe lungă durată. Respectiv, nu gândesc cu adevărat dincolo de durata lor de viaţă – respectiv în termeni de secole. Indiferent dacă vorbim de sectorul public sau privat, indiferent dacă este vorba de state sau de companii multinaţionale, investiţiile nu se fac cu gândul la secolele viitoare, deoarece oamenii se aşteaptă să obţină un anumit profit (pentru acţionari, la timp pentru următoarele alegeri şi aşa mai departe). Dacă omul ar trimite vreodată o navă spaţială interstelară care să caute materii prime, cei rămaşi pe Pământ nu vor şti niciodată dacă echipajul va avea succes sau se va întoarce acasă cu mâinile goale. Îţi poţi imagina vreo instituţie care să investească poate chiar miliarde de dolari într-un proiect care să nu garanteze niciun fel de profit? Oamenii nu trăiesc prea mult şi vor să vadă rezultate. Şi nu doar atât: construirea unei nave spaţiale gigantice, multigeneraţie (o navă spaţială concepută pentru călătorii mai lungi decât durata de viaţă a echipajului său) nu numai că ar costa nişte sume uriaşe de bani, ci ar şi necesita nişte cantităţi mari de materii prime preţioase – exact acele materii prime de care, de fapt, planeta-mamă începe să ducă lipsă. În mod logic, asemenea materii prime nu pot fi riscate în cadrul unei aventuri spaţiale incredibil de costisitoare care s-ar fructifica de-abia sute de ani mai târziu – şi aceasta în cel mai bun caz.

Hosek aplică această logică „pământeană" şi

civilizaţiilor extrasolare. Iar rezultatul analizei sale are calitatea de a te aduce cu picioarele pe pământ: în primul rând, înainte să primim vreun ajutor din partea unei civilizaţii extraterestre, ar trebui să-i cunoaştem pe „străini" şi cel puţin să ne aflăm în contact radio regulat cu ei. În al doilea rând, ar trebui ca civilizaţia extraterestră să fie mai avansată decât a noastră. În al treilea rând, orice civilizaţie ar trebui să se afle în situaţia de a putea primi mesajele noastre, de a le traduce şi, în final, de a le înţelege. În al patrulea rând, ar trebui ca această civilizaţie să fie în măsură să ne pună la dispoziţie materiile prime pe care le căutăm. În al cincilea rând, ar trebui să fie dispuse să îşi împartă cu noi tehnologia şi materiile prime. În al şaselea rând, ar trebui ca noi să fim capabili să profităm de instrumentele şi de instrucţiunile lor. Şi, în sfârşit, extratereştrii aflaţi undeva în spaţiu ar fi şi ei conştienţi că, în mod inevitabil, şi materiile lor prime vor începe să fie pe sfârşite într-o bună zi. Prin urmare, pare puţin probabil ca vreo civilizaţie extraterestră să-i pună la dispoziţie unei alte civilizaţii materiile sale prime preţioase.

Toate acestea par cât se poate de plauzibile – dintr-un punct de vedere economic. Doctorul William R. Hosek, autorul acestui articol ştiinţific, afirmă cât se poate de limpede că observaţiile sale sunt exclusiv nişte ipoteze economice. Prin urmare, putem să uităm de călătoriile spaţiale viitoare, pentru că oamenii vor să vadă rezultate pe termen scurt şi nu au pur şi simplu resursele pentru construirea acestei nave spaţiale gigantice. (Voi reveni asupra acestei teme mai târziu.)

SETI

Dar cum rămâne cu contactul radio? Nu am tot citit materiale referitoare la un anume proiect SETI? SETI înseamnă Search for Extraterrestrial Intelligence – căutarea inteligenţelor extraterestre. Oare nu se cheltuie milioane de dolari în fiecare an pentru radiotelescoape uriaşe, pentru a putea primi şi transmite semnale? Oare nu am transmis deja semnale în spaţiu încă din 1960, în cadrul Proiectului Ozma? Ar fi posibil să fi sosit de multă

vreme vreun răspuns extraterestru, care este ţinut secret pentru evitarea panicii în masă în rândurile popoarelor lumii?

Ei bine, răspunsurile la toate aceste întrebări sunt cu mult mai complexe decât ar putea părea la prima vedere. Nu ştim cu precizie care sunt lungimile de undă pe care se operează comunicaţiile interstelare. Proiectul Ozma din anul 1960 a fost realizat de un grup de cercetători de primă mărime din Green Bank, West Virginia. La vremea respectivă, ei au optat pentru o lungime de undă de 21 de centimetri, care corespunde elementului neutru hidrogen. Constatând că hidrogenul este prezent în întregul univers, ei au crezut că civilizaţiile extraterestre ar fi folosit această lungime de undă pentru a continua comunicarea. Astăzi suntem ceva mai inteligenţi decât atunci. Lungimea de undă de 21 de centimetri este extrem de susceptibilă la interferenţe. În spaţiu – pe care cândva îl presupuneam ca fiind absolut vid – şuieră, bolboroseşte, trosneşte şi pocneşte tot timpul. Există o adevărată supă de zgomote care trebuie să fie filtrate înainte să poţi auzi ceva. Chiar şi înainte să se întâmple asta, ar trebui să cântăreşti dacă măcar semnalul a fost transmis de o sursă „inteligentă” sau nu este decât o interferenţă ca multe altele, în ciuda tuturor acestor eforturi, până în zilele noastre nu ne-a parvenit nici măcar un singur semnal radio din partea vreunei specii inteligente. În aceste condiţii, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem trebuie să fie: ar trebui ca noi să trimitem semnale? Ar trebui ca noi să facem primul pas şi să strigăm în spaţiu: Hei! Noi suntem! Dar măcar ar fi posibil? Şi de cât de multă energie am avea nevoie pentru a avea măcar o şansă de a fi auziţi de cineva aflat cine ştie unde?

Profesorul George Swenson de la Universitatea din Illinois s-a dedicat acestei probleme. Swenson este fost astronom şi inginer. Specialitatea sa erau oscilaţiile electrice şi construcţia de antene. Într-un articol publicat în revista ştiinţifică Scientific American, Swenson analiza imensele dificultăţi asociate radioastronomiei.4 Ar trebui

să ne îndreptăm semnalele spre anumite ţinte din spaţiu? Să vizăm o anumită planetă? Pentru a fi capabili să facem aşa ceva, ar trebui să ştim unde este localizată precis o planetă care este căminul unei specii inteligente. Pe urmă ar trebui ca extraterestru care trăiesc acolo să fie gata să recepţioneze semnalele, să aibă antene de recepţie instalate şi să folosească o tehnologie care să fie cel puţin similară cu a noastră. În plus faţă de toate acestea, planetele nu execută doar o mişcare de rotaţie în jurul propriilor axe, ci şi pe o orbită eliptică, în jurul soarelui lor. Cum ar fi posibil să ochim un punct anume din spaţiu de aici, de pe Pământ? Să nu uităm că vorbim despre un punct aflat la mai mulţi ani-lumină de Pământ şi, ca să fim sinceri, nici măcar nu putem fi siguri că există!

Prin urmare, am eliminat alegerea unei destinaţii precise şi am decis să trimitem un semnal extins. La urma urmelor, o antenă normală de aici de pe Pământ nu-şi transmite semnalul direct la receptor, ci îl transmite în toate direcţiile. Este accesibil pentru toţi receptorii, în acelaşi timp. În radioastro-nomie, acest efect se numeşte „omnidirecţional” (cu alte cuvinte, prezent în întregul sector de emisie). Însă nu există niciun mijloc prin care se poate transmite un semnal în toată Calea Lactee; energia care ar fi necesară n-ar putea fi găsită nicăieri – poate cu excepţia unei stele neutronice apropiate. În această situaţie, înseamnă că ar trebui să ne concentrăm asupra unui sector ales din Calea Lactee. Există numai două stele la o distanţă de cinci ani-lumină de sistemul nostru solar; la distanţă de zece ani-lumină, numărul lor creşte la douăsprezece. Dacă mărim raza la cincisprezece ani-lumină, vom avea treizeci şi nouă de stele şi sub o rază de cincizeci de ani-lumină vom avea chiar o sută. Sub o rază de o sută de ani-lumină, numărul stelelor se măreşte de o mie de ori. Actualmente, ştim că multe dintre aceste stele au propriile planete. Ce nu ştim este dacă vreuna dintre aceste planete are condiţii asemănătoare celor de pe Pământ sau dacă pot să întreţină vreo formă de viaţă inteligentă. Cât de puternic ar trebui să fie emiţătorul

nostru terestru pentru a transmite un semnal omnidirecţional pe o distanţă de o sută de ani-lumină?

Profesorul Swenson şi-a dat osteneala să elucideze acest lucru. Cu alte cuvinte, transmiţătorul ar trebui să beneficieze de „o capacitate de generare de energie electrică de şapte mii de ori mai mare decât cea a Statelor Unite”.5 Chiar şi folosind energia nucleară, pur şi simplu nu ar fi posibil. Ceea ce ne rămâne este abordarea pe care am folosit-o întotdeauna: să facem semne cu lanterna în întuneric şi să sperăm că ne vede cineva – sau că una din staţiile noastre de recepţie (care sunt deosebit de perfecţionate din punct de vedere tehnic şi extrem de sensibile) va avea într-o bună zi norocul să recepţioneze un semnal răzleţ de la o sursă extraterestră.

Există răspunsuri

Aceste concluzii pun capăt oricărei discuţii pe tema călătoriilor interstelare sau a contactului radio cu extratereştrii? Cu siguranţă că nu, slavă creatorului! Opiniile unui grup – indiferent cât de obiective şi de raţionale ar fi ele – se vor afla întotdeauna în conflict cu cele ale unui alt grup, ale cărui opinii sunt la fel de raţionale şi de obiective. Şi nu ar trebui să uităm că, potrivit profesorului Robert Haviland de la Daytona Beach, Florida: „Programul spaţial este împins înainte actualmente de amatori care deja au descris fiecare aspect al călătoriilor interstelare şi al cercetărilor spaţiale. Până şi teoria relativităţii... a fost dezvoltată de un amator, un secretar de la un birou de patente din Elveţia, fără niciun sprijin din partea statului sau a vreunei universităţi”.6

Einstein (însuşi funcţionarul de la biroul de patente) s-a călăuzit după maxima potrivit căreia „dacă există o soluţie pentru o problemă, atunci o voi găsi”.7 Problemele au existat dintotdeauna; le poţi găsi pretutindeni şi – în funcţie de stadiul actual al cunoaşterii – mulţi dintre cei care se consideră „raţionali” declamă fericiţi: „Imposibil!” Alţii, pe de altă parte, încep să caute soluţii. Nu este vorba despre niciun fel de coincidenţă. În profunzimile conştientului nostru – spune-i suflet, dacă vrei – ne dăm

seama că undeva există o soluţie pentru toate „imposibilităţile”. Totul ţine de „meme” sau „conştiinţa universală” pe care am menţionat-o în treacăt în capitolul 1. (Ceva mai târziu voi dezvolta acest subiect.)

Propulsoare warp?

În noiembrie 2007, British Interplanetary Society – Societatea Interplanetară Britanică – a organizat un simpozion la Londra pe tema propulsiei warp. Este vorba despre un propulsor teoretic, care ar permite călătorii cu viteze mai mari decât viteza luminii. Cadrul matematic fundamental al propulsorului warp a fost pus la punct încă din 1994. Viteza warp este atinsă prin curbarea (sau „warping”-ul) continuumului spaţiu-timp. Aceste „curburi spaţiale” au fost prezise de Einstein; acum, existenţa lor a fost dovedită. (De exemplu, corpurile cereşti imense curbează lumina.) în cadrul simpozionului de la Londra, mai mulţi matematicieni şi astrofizicieni „raţionalişti” au discutat despre expansiunea universului, despre câmpurile gravitaţionale în vidul spaţial şi despre posibilitatea de a „sări” dintr-o „bulă” în alta, fără a pierde timpul.8 Oamenii de ştiinţă au fost de acord că propulsorul warp ar exploata cunoştinţele noastre legate de masă, spaţiu-timp şi fizica cuantică, fără să contravină vreunei legi fundamentale a fizicii.9

Profanii pot să se scarpine în creştet şi să strige: „Imposibil!” însă la faptul că nimic nu este imposibil face aluzie chiar şi Dumnezeu în Vechiul Testament: „Acesta este doar începutul a ceea ce pot să facă; acum nimic nu se va mai putea face care să-i împiedice să-şi atingă scopul” (Geneza 11: 6).

Încă din 1984, profesorul Michael Papagiannis, astronom de la Universitatea Boston, a postulat că proliferarea unei specii în Calea Lactee ar putea fi posibilă. Şi toate acestea fără vreun „propulsor warp”, care nici măcar nu era un subiect de discuţie la vremea respectivă. Potrivit lui Papagiannis, „la o viteză de doi la sută din viteza luminii, care este posibilă cu ajutorul fuziunii nucleare, o navă spaţială ar putea să străbată o distanţă de

zece ani-lumină în aproximativ cinci sute de ani”. 10

După aceasta, coloniştii spaţiali ar avea nevoie de încă cinci sute de ani pentru a industrializa planeta. Este cât se poate de plauzibil. La urma urmelor, am avut nevoie de numai două sute de ani pentru a progresa de la căruţa trasă de cai la rachetele care au ajuns pe Lună şi de la abac la supercomputere – şi a trebuit să inventăm totul pornind de la zero. Coloniştii noştri interstelari teoretici nu ar trebui să pornească de la „zero”, deoarece toate planurile şi metodele de fabricaţie le-ar sta la dispoziţie de-a gata. Călătorii spaţiali nu ar trebui să descopere cum să extragă materia primă din pământ, cum să topească oţelul, cum să producă mase plastice sau să genereze electricitate. După o oprire de cinci sute de ani, ar putea să pornească mai departe – fie folosind vechea navă-mamă, fie una nouă, de construcţie proprie. Şi din nou s-ar afla pe drum timp de cinci sute de ani şi aşa mai departe. Papagiannis sublinia: „Aceasta înseamnă că fiecare val de colonizare va avea nevoie de o mie de ani pentru a străbate o distanţă de aproximativ zece ani-lumină (cinci sute de ani călătoria şi cinci sute de ani de stabilitate şi creştere). Aceasta înseamnă o viteză de un an-lumină pe secol”.11

Colonii în spaţiu

Cu alte cuvinte, am putea să colonizăm întreaga Cale Lactee în zece milioane de ani şi singura „cheltuială” ar fi nava spaţială iniţială. Şi toate acestea fără niciun fel de propulsor warp.

De când Papagiannis a făcut aceste afirmaţii în 1983, calculele sale au fost actualizate de mai multe ori. Astronomul Ian Crawford de la University College din Londra sugerează o rată de proliferare de zece la sută din viteza luminii şi o perioadă de patru sute de ani între întemeierea unei colonii şi următoarea fază: „În acest fel, valul colonizărilor s-ar deplasa cu o rată de 0, 02 ani-lumină pe an. Luând în considerare un diametru de aproximativ 100.000 ani-lumină pentru Calea Lactee, am avea nevoie de aproximativ cinci milioane de ani ca să o

colonizăm complet”.12

Cinci milioane de ani înseamnă numai 0, 05 la sută din vârsta Căii Lactee. Oare chiar şi noi, oamenii, suntem urmaşii unei colonii extraterestre fără să ne dăm seama de acest lucru? „Imposibil!” strigă evoluţioniştii. (De câte ori s-a strigat „Imposibil!” până acum?) Se poate demonstra concludent că am evoluat pe Pământ. Nu e nicio contradicţie, răspund rezolvitorii de probleme. Este posibil ca rasa omenească să fi apărut pe Pământ pe căile evoluţioniste obişnuite – absolut posibil. Însă la un moment dat, pe parcursul ultimelor câteva mii de ani, a intervenit o mutaţie artificială ţintită, realizată tocmai de acei extratereştri care sunt veneraţi drept „zei” – după cum se consemnează în textele străvechi. Aceasta nu contrazice evoluţia – dimpotrivă, o completează cu crearea unui Adam (simbolic) şi a Evei. Însă există şi alte moduri de a privi lucrurile.

Imaginează-ţi că te afli într-un avion care zboară în jurul Pământului. Avionul este încărcat cu seminţe de stejar. La fiecare oră deschizi fereastra şi arunci un pumn de seminţe. Desigur, îţi dai seama că o bună parte din seminţe se vor pierde în oceane. (La urma urmelor, două treimi din suprafaţa Pământului este acoperită de apă.) o parte din ele vor ajunge pe nisip – în deserturi cum ar fi Sahara, Nevada, Gobi, Baluchistan. Şi mai multe vor ateriza pe piatră, iar altele vor ateriza pe undeva prin Arctica sau Antarctica. Doar o mică parte din aceste seminţele împrăştiate au şansa de a ateriza pe un teren potrivit, după care nici să nu fie mâncate de vreun rozător. Această mică parte începe cât de curând să încolţească şi în cele din urmă te alegi cu un stejar în toată puterea cuvântului. Poate că va prezenta câteva mutaţii, însă va fi în continuare, în mod evident, un stejar, deoarece informaţia genetică importantă este deja conţinută în sămânţă.

Panspermia explică totul!

Şi-acum, hai să transferăm acest model pentru întregul univers. Ideea vine de la un laureat suedez al

Premiului Nobel.

LJL80

Savante Arrhenius (1859 – 1927). Arrhenius a fost profesor de fizică în cadrul Universităţii din Stockholm şi a fost un spirit care şi-a depăşit cu mult vremea. Undeva, departe, foarte departe în univers – după cum teoretiza Arrhenius – cele dintâi inteligenţe au început să se dezvolte cu mult, foarte mult timp în urmă. (Este la fel de imposibil să răspunzi la întrebarea cum a apărut această formă de viaţă, pe cât este şi răspunsul la întrebarea cât de lungă este o bucată de sfoară.) Această primă rasă inteligentă – hai să-i spunem Numărul 1 – a fost interesată de proliferarea propriei specii în întregul univers. Există nenumărate motive pentru aceasta. Exact ca un virus, Numărul 1 trimite miliarde şi miliarde de seminţe de germeni în cosmos – la fel de aleatoriu ca seminţele noastre aruncate din avion. Numărul 1 ştie că majoritatea acestor cărămizi ale vieţii vor sfârşi arzând într-un soare sau revărsându-se pe o planetă potrivnică, ori nu vor ajunge nicăieri, cine ştie din ce motiv. Unele dintre aceste cărămizi vor cădea şi pe planete care sunt similare planetei Numărului 1. Şi astfel înmugureşte sămânţa vieţii şi curând după aceasta începe procesul evoluţiei.

În ştiinţă, această teorie este cunoscută sub numele de panspermie şi este o explicaţie logică pentru modul în care inteligenţa se poate răspândi în întregul univers – fără niciun propulsor warp, fără viteze mai mari decât viteza luminii şi fără colonii trimise cu nave spaţiale multigeneraţie.

Cărămizile din „spaţiul extraterestru”.

Originea vieţii pe Pământ este într-adevăr un mozaic şi nu poate să fie explicată simplist prin existenţa unei „supe primordiale” sau a unei „ipoteze a nişei”. Mi-am petrecut ultimii treizeci de ani scriind pe acest subiect.13 În această perioadă au fost scoase peste şase sute de publicaţii ştiinţifice pe tema originii vieţii şi sensul general a fost de fiecare dată acelaşi. Ceea ce ar trebui să ne amintim este că „evoluţia” şi „originea vieţii” ar trebui

într-adevăr să fie tratate separat. Evoluţia este transformarea biologică a speciilor (Darwin). Originea vieţii, pe de altă parte, este situată înaintea evoluţiei. Originea vieţii ţine de cărămizile biologice şi de procesele fizice care stau la baza ei.

Profesorul Bruno Vollmerţ, macrobiolog şi fost director al Institutului Polimerilor de la Universitatea din Karlsruhe, Germania, nota: „În condiţiile în care precondiţiile macromoleculare nu sunt îndeplinite, neodarwinismul prevalent astăzi este nesustenabil ca ipoteză ştiinţifică”.14

Sir Fred Hoyle, care a fost timp de mulţi ani profesor de astronomie şi astrofizica la Universitatea Cambridge, este de aceeaşi părere:

În perioada precopernicană, Pământul era considerat în mod greşit ca fiind situat în centrul geometric şi fizic al universului. În zilele noastre, până şi oamenii de ştiinţă respectabili consideră în continuare că Pământul este centrul biologic al universului. O repetare aproape incredibilă a aceleiaşi greşeli anterioare… Singura explicaţie posibilă pentru evoluţie ar exista dacă materialul genetic (necesar pentru originile vieţii) ar veni de undeva din exteriorul sistemului nostru, cu alte cuvinte dintr-un loc cu totul diferit.13

Împreună cu genialul matematician, profesorul Wickramasinghe de la Universitatea Cardiff, Ţara Galilor, Sir Fred Hoyle a publicat o carte intitulată Lifecloud: The Origin of Life in the Universe (Vălul vieţii – originile vieţii în univers). Descoperirile celor două personalităţi ştiinţifice pot fi rezumate în următoarea afirmaţie: „Nu a existat niciodată un stadiu de dezvoltare găzduit aici, pe Pământ. Viaţa se dezvoltase deja până la un conţinut informaţional relativ ridicat înainte ca Pământul să fi existat. Când am primit viaţă, toate întrebările biologice fundamentale primiseră deja răspuns”.16

Şi continuă în acelaşi spirit; cunosc tratatele. Până şi suporterii cei mai înverşunaţi ai naşterii vieţii pe Pământ, cum ar fi dr. David Horn, profesor de antropologie la

Universitatea Colorado, admit astăzi că au găsit motive serioase de reflecţie în cărţile mele. Chiar şi profesorul Horn este de acord acum: „Viaţa a sosit din spaţiul extraterestru”.17

De ce continuăm să ne dăm peste cap în încercarea de a respinge acest punct de vedere de bun simţ şi care poate fi dovedit din punct de vedere ştiinţific? Ideea că nu suntem „apoteoza creaţiei” sau „culmea evoluţiei” chiar este imposibil de conceput pentru unii oameni? Ne place să ne considerăm cei mai buni din galaxie – pur egocentrism, ţin să completez. Pământul nu a fost niciodată un sistem închis. Am fost şi suntem în continuare legaţi fără echivoc de univers – fapt care, apropo, reprezintă o parte intrinsecă a multora dintre cărţile noastre sfinte: „Şi Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui”. (Geneza 27). Dar ce ne pasă nouă de cărţile sfinte?

Biserica şi extratereştrii în anul 1600, călugărul dominican Giordano Bruno a fost ars pe rug din cauză că a emis „monstruoasa idee că viaţă inteligentă poate să mai existe şi altundeva în univers. Patru sute de ani mai târziu, comisia de cultură pontificală a declarat execuţia lui ca fiind injustă”.18

Biserica romano-catolică şi-a schimbat fundamental poziţia şi aceasta în primul rând din cauza a doi iezuiţi: Pierre Teilhard de Chardin (1881 – 1955) şi José Gabriel Funès (1963). Acesta din urmă este argentinian şi a fost director al Observatorului Vaticanului „Specolo Vaticana” începând din 2006. În total, doisprezece iezuiţi – eu îi numesc „garda papală de inteligenţă” – se ocupă de telescoapele şi de astrografele Zeiss de pe acoperişul castelului Gandolfo. Iezuiţii au fost dintotdeauna gânditorii progresişti ai bisericii romano-catolice. Ei au fost cei care s-au asigurat că Curia Romană nu rămâne închistată în Evul Mediu şi, de asemenea, îşi îndeplinesc rolul de a se asigura că faima iezuiţilor merge până dincolo de limitele Pământului. Ca urmare, treizeci de cratere selenare poartă numele unor astronomi iezuiţi.

Cel mai important dintre aceşti gânditori progresişti a fost filosoful şi preotul iezuit Pierre Teilhard de Chardin. El a recunoscut că există o legătură clară între om şi cosmos. Piatra de temelie fundamentală a materiei este atomul şi aceasta se aplică în întregul univers. Atomii înşişi constau dintr-un nucleu şi particule subatomice şi nu doar „există şi atât”; sunt supuşi vibraţiilor. Particulele elementare – am menţionat acest fapt în capitolul 1 – nu şi-au căpătat caracteristicile ciudate şi derutante de nicăieri, ci tocmai din interacţiunea cu alte particule. Însăşi definiţia spune că o particulă este o „parte” din altceva, iar întregul se reflectă în fiecare particulă constituentă a sa. Teilhard de Chardin discuta deja despre aceste lucruri în 1949. Termenul său alef acoperă totul, de la alfa la omega, şi aceasta include şi cauza, şi efectul.19 Până şi confraţii săi iezuiţi l-au considerat pe Teilhard de Chardin ca fiind puţin cam ciudat. În 1962, la şapte ani de la moartea lui, Biserica Romano-Catolică a decis – după ani îndelungaţi de aprinse dispute teologice – că punctele de vedere ale lui Teilhard veneau în contradicţie cu învăţăturile creştine. Însă după cum astrofizicienii din zilele noastre ştiu prea bine, Teilhard de Chardin a avut perfectă dreptate, ca şi Giordano Bruno, cu atâtea secole în urmă.

José Gabriel Fuentes, director al Observatorului Vaticanului, nu mai trebuie să lupte împotriva unor asemenea opinii antice şi depăşite. Într-un interviu acordat jurnalului Vaticanului, L’Osservatore Romano, el a fost întrebat care este opinia sa cu privire la posibilitatea existenţei vieţii extraterestre. Răspunsul lui a fost:

Exact cum există un mare număr de creaturi pe Pământ, pot să mai existe şi alte forme de viaţă – chiar şi unele inteligente – care sunt tot creaţia lui Dumnezeu. Acest fapt nu vine în contradicţie cu credinţa noastră, deoarece nu putem pune limite libertăţii de creaţie a lui Dumnezeu. După cum ar spune Sfântul Francisc: Câtă vreme considerăm celelalte creaţii pământeşti ca fiindu-ne „fraţi” şi „surori”, de ce nu am putea să vorbim şi despre un „frate extraterestru”? Ar putea fi şi el, la urma urmelor,

parte a creaţiei.20

Forme impuse

Evoluţia este cu adevărat cuvântul de ordine al vremurilor noastre. Aici, pe Pământ – cu puţine excepţii – este cel puţin demonstrabil. Însă evoluţia este şi universală. Nu suntem altceva decât o microscopică reprezentaţie colaterală în cadrul evoluţiei cosmice. Această evoluţie are forme impuse – indiferent dacă are loc aici, pe Pământ, sau oriunde altundeva, indiferent dacă se produce la o scară microscopică sau pe o scară uriaşă. Formele impuse, pe o scară redusă, ar putea fi diferite aspecte, ca de exemplu acela că la orice specie inteligentă creierul se află întotdeauna în apropierea ochilor. Trebuie să fie aşa, pentru că aceasta este cea mai scurtă cale pentru neuroni. De îndată ce ochii văd ceva, creierul reacţionează. Sau orice nas, trompă sau orice alt organ olfactiv este localizat în apropierea gurii – trebuie să miroşi un aliment înainte să-l mănânci. Dintre instrumentele de apucare – braţe, mâini, tentacule şi aşa mai departe – cel puţin unul trebuie să fie aliniat cu partea frontală. La urma urmelor, trebuie să vezi obiectele pe care le atingi. Noi, oamenii, credem cu toţii că dispunem de un lucru căruia îi spunem liberă voinţă. Este adevărat, când este vorba de lucruri banale, cotidiene – dar nu şi când este vorba despre lucruri importante. Încearcă doar să faci ceva să opreşti curiozitatea!

Să spunem, de dragul discuţiei, că delfinii sunt forme de viaţă extrem de inteligente. Noaptea, când sar din apă, observă luminile slabe cu grade variate de strălucire şi culori diferite, strălucind pe firmament. Consiliul delfinilor se adună înotând la un loc şi discută chestiunea: există oare ceva acolo? Mai există, poate, şi alte feluri de delfini? Mai curând sau mai târziu – în termeni de evoluţie nu este atât de important când anume – delfinii decid să încerce o călătorie interstelară pentru a afla răspunsul la această întrebare arzătoare. Călătoria spaţială nu este posibilă pentru o cultură non-me-talică. Pentru combinarea şi turnarea metalelor, ai nevoie de foc. Pentru a face focul,

trebuie ca mai înainte să ieşi din apă! Forme impuse!

Evoluţia, mutaţia şi selecţia sunt realităţi cotidiene în univers. Se formează sisteme solare şi sisteme planetare. Unele dintre ele sunt foarte adecvate pentru transportul panspermiei; altele nu sunt ideale în aceeaşi măsură (selecţia). Astrofizicienii se întreabă: ce s-a întâmplat înainte de Big Bang? Practic, toţi folosesc conceptul unei „singularităţi" – care a fost starea de dinainte să se producă Big Bangul, cu aproximativ paisprezece miliarde de ani în urmă. Însă de unde a venit această singularitate? Ceva care să apară din nimic – asta ar însemna cu siguranţă orice, numai ştiinţă nu. O soluţie a acestei dileme sunt „undele de gravitaţie cuantică" – „loop quantum gravity", ori LQV. Potrivit acestei teorii, spaţiul constă în „cuante de spaţiu", care sunt comparabile cu acele mici denivelări pe care le întâlneşti pe pârtia de schi. Schiorul nu trebuie să-şi croiască drumul ocolindu-le; trebuie să se adapteze la ele. Exact ca şi timpul. Teoria gravitaţiei cuantice face imposibilă existenţa aşa-numitelor „găuri de vierme" în spaţiu: „... spaţiu-timpul nu constă în şiruri de atomi de spaţiu-timp, ci într-o regiune de o plictiseală infinită: structura care se află imediat sub prag pur şi simplu se repetă la toate scările inferioare, la infinit..." 21

Noi, novicii, nu ne putem imagina aşa ceva. La urma urmelor, cuanta de spaţiu măsoară doar o „lungime Planck". Aceasta e ceva de genul a miliarda parte din a mia miliarda parte dintr-un centimetru.

Lucrul important pe care trebuie să-l înţelegem este că această undă de gravitaţie cuantică poate fi folosită pentru a „ocoli" singularitatea (acel nimic dinainte de Big Bang). Rezultatul nu mai este un Big Bang, ci mai curând o „mare săritură". Înaintea Big Bangului nostru a existat alt univers. Big Bangul nostru a fost, în realitate, dangătul de înmormântare al unui univers anterior. Şi va fi tot aşa pentru eternitate.

Desigur, tot mai persistă întrebarea: când au început toate acestea? Este o întrebare la care nimeni nu o să

poată răspunde pe fugă. Ne apropiem tot mai mult de vibraţii – oscilaţiile care pot fi întâlnite în toată materia. Aş vrea să-mi iau libertatea să denumesc aceste vibraţii fundamentale „Marele Spirit al Creaţiei”. Alţii ar putea să folosească cuvântul „Dumnezeu”.

Memele omniprezente

Se poate dovedi proliferarea vibraţiilor şi a materiei în întregul univers şi odată cu această proliferare se poate dovedi şi existenţa „memelor”. Două lucruri ne modelează: „gena” este componenta biologică fundamentală. Ne-am avut originile şi funcţionăm în continuare pe baze genetice. „Mema”, pe de altă parte, ne influenţează conştiinţa. Este prezentă pretutindeni şi în orice moment cu putinţă – trecut, prezent şi viitor – şi acţionează de o manieră similară cu aceea a unui virus. (Virusul nu este o formă de viaţă reală, din cauza faptului că are nevoie de o altă formă de viaţă pentru a se reproduce.) Nici memele nu sunt forme de viaţă. Au nevoie de creierul nostru care să le propage. Iar acest proces funcţionează, cât se poate de ciudat, potrivit aceluiaşi proces de selecţie ca şi în cazul evoluţiei. Dă-mi voie să ilustrez aceste spuse cu un exemplu.

Tu, dragul meu cititor, citeşti această carte. Este posibil ca ideile cuprinse în ea să te incite; poţi să fii de acord cu ele sau nu. Hai să spunem, de dragul demonstraţiei, că eşti receptacului entuziast al conţinutului acestei cărţi şi le-o mai recomanzi şi altora. Aceşti „alţii” sunt „infectaţi” de procesele tale de gândire, citesc şi ei cartea şi îi încurajează şi pe alţii s-o citească. Se generează astfel un val de aprobare faţă de cuprinsul cărţii. Sau o luăm în sens opus şi să facem o propagandă negativă cărţii. Această atitudine îi face pe oameni să nu cumpere cartea şi micul nostru val se opreşte locului. A luat naştere un fel de selecţie naturală.

Acest lucru se petrece zi de zi în societatea noastră. Zvonurile se nasc sau mor; acelaşi lucru este valabil şi în cazul glumelor sau al informaţiilor. Fie capătă notorietate – cu alte cuvinte se consideră că este vorba despre ceva

interesant, inteligent sau important – fie dispar ca şi cum nu ar fi existat. Ceea ce este „interesant” poate să constituie şi semnalul pentru continuarea cercetărilor care, prin ele însele, pot să reprezinte punctul de început al unor investigaţii şi mai susţinute. Exemplele cuprind cunoştinţele de astronomie ale omului din Epoca de Piatră şi până acum şi cunoştinţele de matematică de la număratul pe degete până la supercom-putere. Memele se multiplică, însă numai când merită efortul (din nou, selecţia). Informaţia trebuie să fie interesantă sau importantă, fascinantă, incitantă. Abia atunci când toate minţile sunt infectate lumea cercetării ştiinţifice intră în acţiune. Motorul este reprezentat de curiozitate, această bestie care nu încetează să pună întrebări. Proliferarea memelor – multiplicarea gândurilor – aduce în mod inevitabil toate speciile inteligente într-un stadiu în care încep să cerceteze domeniul spaţiului. De ce? Pentru că la un moment dat majoritatea întrebărilor referitoare la subiecte terestre şi-au primit răspunsurile. Pe urmă toţi ochii se abat de la Pământ către următoarea dimensiune. Este o pornire de nestăpânit!

Cine susţine că proliferarea informaţiei în cadrul societăţii omeneşti reprezintă cel mai normal lucru din lume şi că nu avem nevoie de niciun fel de „meme” pentru aceasta, în mod sigur nu are nici cea mai vagă idee de ce sunt capabile aceste vibraţii. Animalele care descoperă hrană într-un anumit loc îşi împărtăşesc aceste cunoştinţe cu fraţii lor printr-un proces de transfer al gândurilor. Să fie vorba despre meme? Faptul a fost demonstrat clar la diferite specii de păsări, cum ar fi ciorile şi vulturii.22

Informaţia din celulele cenuşii din cutia noastră craniană este inclusă într-o reţea şi este transmisă prin intermediul impulsurilor electrice. Acestea sunt, prin natura lor, vibraţii. Şi conduc la ceea ce este „conştiinţa”. Conştiinţa este un fenomen la fel de incomensurabil ca şi dragostea – însă există şi vibrează. Oricine s-a îndrăgostit vreodată ştie că sentimentul persistă şi când partenerul sau partenera nu este prezentă. Prin urmare, nu este

vorba doar despre nişte răspunsuri chimice din organism; este vorba tocmai despre ceea ce provoacă de la bun început aceste reacţii chimice. Compuşii chimici din organismul uman – lanţurile de molecule – nu încep să reacţioneze spontan, fără niciun motiv. În lipsa informaţiilor de la ochi, organele gustului, de la emoţii şi, la capătul lanţului răspunsului, de la creier, hormonii sexuali nici măcar nu sunt trimişi în călătoria lor prin întreg organismul omului. Electronii din noi (particule subatomice) vibrează cu o frecvenţă de zece la puterea 23 (1023) vibraţii pe secundă – valoare care a fost măsurată – şi în cursul acestui proces emit informaţie.23 Cum funcţionează acest mecanism? în acelaşi fel în care atomii îşi iau energia (respectiv prin vibraţiile minuscule provocate de energia electrică), electronul îşi părăseşte „atomul-mamă" într-o clipită şi sare într-un atom alăturat. Însă din cauză că sarcina atomului trebuie să rămână tot timpul constantă, în aceeaşi fracţiune infimă de secundă, un electron din acest atom învecinat sare în locul lăsat liber de primul electron, în urma „evadării" lui. Cei doi electroni se întrec între ei – fără să se atingă vreodată – şi se despart, fiecare dintre ei ocupând poziţia vacantă eliberată de colegul lui, orbitând în jurul nucleului atomic. Aceasta se întâmplă din cauză că electronii se resping. Fiecare electron este „activat" de o forţă care, în acelaşi timp, îl ţine la distanţă de toţi ceilalţi electroni. Însă cât trec unul prin dreptul celuilalt, electronii schimbă informaţie! Cum se întâmplă acest lucru? „Fotonii negri" (cuante de lumină fără masă cu lungimi de undă extrem de reduse) fac schimb de radiaţie cu fotonii negri ai altor electroni. Acest fapt poate să fie măsurat prin intermediul aşa-numitei „radiaţii Schwarzschild", care a primit numele astronomului Karl Schwarzschild (1873 – 1916).

Fapt important în cursul acestor procese de gândire este că electronul e „nemuritor" (spre deosebire de alte particule care dispar în neant după o scurtă perioadă de timp). Electronul a fost întotdeauna o particulă stabilă; există de la crearea universului. Electronii au penetrat (şi

mai penetrează încă) Pământul, orice piatră, orice plantă – şi totul poartă o informaţie de un gen oarecare. Corpurile mor şi se descompun, electronul trăieşte şi transportă cunoaşterea fără sfârşit din trecut în viitor – şi viceversa. Uau! Cum? La fel ca într-o gaură neagră, timpul electronului merge şi înapoi. Electronul „cunoaşte" evenimente situate cândva în viitor sau în negura trecutului.

Electronul a existat dintotdeauna

Fizicianul francez specialist în fizică nucleară Jean Charon a spus următoarele despre proprietăţile uimitoare ale electronului:

Întreaga materie folosită la construirea structurilor vii sau gânditoare şi care a posedat calitatea de conştiinţă a acestei structuri vii sau gânditoare pe parcursul duratei relativ scurte de viaţă a ei nu se poate întoarce pur şi simplu la starea minimală originară, difuză, după ce structura respectivă a murit. Informaţia, odată colectată, nu se poate pierde niciodată; nicio putere din lume nu poate să producă regresia conştiinţei unei particule elementare după moartea unei structuri cu organizare complexă.24

Big Bangul care a pus în mişcare universul nostru conţinea deja întreaga varietate a vibraţiilor (informaţiilor) din precedentul univers (din Big Bangul final al acestuia). Materia, care este alcătuită exclusiv din atomi şi particulele lor subatomice – rezultă din aceste vibraţii. Aici sunt cuprinşi electronii care sar neobosiţi de la un atom la altul, adunând

Informaţie şi avansând. Trăim într-o lume iridescentă de vibraţii. Întregul univers este plin de aceste vibraţii – iar noi facem parte din toate acestea. Fiind fiinţe gânditoare şi active, creăm vibraţii la nivelul materiei. Credem că este posibil să construim o casă şi construim o casă. Gândurile devin materie. Cântărim fezabilitatea şi raţionalitatea zborului spaţial şi apoi creăm planurile pentru o navă spaţială. Noi suntem „executanţii";

implementăm vibraţiile.

Un copac sau o căpăţână de salată nu se află cu nimic mai mult în poziţia de a implementa vibraţiile, comparativ cu un crocodil sau un urs furnicar. Şi aceste animale, asemenea oricărei bucăţi de piatră, sunt făcute din exact aceeaşi materie originară – atomi şi electronii lor. În schimb, vibraţiile sunt în măsură să creeze raţiunea, capacităţile deductive, precum şi conştiinţa şi capacitatea de a forma materie într-o manieră conştientă, direcţionată (mâini, unelte, maşini şi aşa mai departe). La început vor face toate acestea din dorinţa de confort (locuinţe, îmbrăcăminte, maşini de spălat, vehicule) şi apoi pentru cunoaştere. Cunoaşterea vrea să se extindă; curiozitatea nu cunoaşte odihnă; şi orice inteligenţă vrea să ajungă în spaţiu. Cunoaşterea vrea să se disperseze şi să se înmulţească. (Biata salată, pe de altă parte, nu are organe de implementare cu ajutorul cărora să poată transmite cunoaşterea inerentă a electronilor care o formează.)

Memele acţionează ca nişte viruşi care ne infectează. Sunt un fel de mediu al informaţiei, care transmite instantaneu mesaje de la un creier la altul. Memele infectează creierul altor fiinţe şi sunt depozitate pentru o utilizare ulterioară. Pot să fie extrase la nevoie sau pot să infecteze alte creiere – o metodă fascinantă de autopropagare.

Nu sunt nici esoterist, niciun admirator al acelor persoane sensibile cunoscute sub denumirea generică de „mediumi” care ne tot spun că pot să intre în legătură cu un alt plan al existenţei. Poate ar trebui să le acord mai multă atenţie şi să aflu mai multe despre lumea mediumilor. Intelectul meu raţional se opune însă, pentru simplul motiv că întotdeauna caut dovezi materiale şi viaţa mea este prea scurtă ca să încep să străbat cărări cu totul noi. Pe de altă parte, subconştientul meu ştie că nimic nu este imposibil – nici măcar acele lucruri pe care (cu onestitate şi fără să le falsifice) mediumii vor să mi le spună. Doctorul Heinke Sudhoff este un asemenea medium care susţine că poate să acceseze „spiritul universului”.

Rezultatul este o serie de intuiţii cum ar fi: „La începuturi – înaintea conştiinţei – nu a existat decât spirit… spiritul celui prea mare… Nu exista spaţiu şi nu exista timp… doar neant… în care toate fiinţele existau ca posibilităţi, în care totul era creat ca vibraţii şi energie…” 25

Doctorul Sudhoff susţine că a primit acest mesaj de la vibraţiile universului. Heinke Sudhoff este fizician teoretician, având cunoştinţe aprofundate în privinţa particulelor şubato-mice şi a proprietăţilor electronilor? Nici pe departe. A studiat arheologia şi limba engleză şi ştie tot atât de multe lucruri din fizica teoretică pe cât ştie orice novice. Există, scrie ea, ceva ca un fel de „stare holotropică de conştiinţă” în care se poate trăi „unitatea cu universul ca întreg invizibil”.26 Şi vorbeşte despre o „stare extatică” 27 pe care şi eu personal am trăit-o (dă-mi voie să te asigur, dragul meu cititor, că nu am folosit niciodată droguri), dar nu aş putea-o transpune în cuvinte, şi cu siguranţă nu în vreo formă ştiinţifică. (Dacă eşti interesat, citeşte nuvela mea Tomy und der Planet der Luge – Tomy şi planeta minciunii). Cu alte cuvinte, poate că nu avem nevoie să recurgem la călătorii interstelare, să ne consumăm materia primă valoroasă sau să construim radiotelescoape costisitoare şi cu certitudine nu trebuie neapărat să trimitem în spaţiu valuri de colonişti. Întreaga cunoaştere de care am putea avea nevoie vreodată se află în vârfurile degetelor noastre – ascunsă pe undeva prin fiecare electron. Pur şi simplu, avem nevoie de o cale pe care să putem ajunge la ea.

Călătoriile spaţiale, pentru a te afla în siguranţă

Dacă am avea acces la întreaga cunoaştere a universului, am fi aproape divini. Dacă la nivel individual oamenii ajung vreodată la acest nivel de intuiţie – poate călugării bătrâni, în chiliile lor –, atunci nu sunt în stare să se exprime în cuvinte. Nu există cuvinte pentru ceea ce este de negândit. Suntem cu toţii fiinţe tranzitorii: intelectul şi psihicul nostru cer confirmare materială. Mărturiile constau din a vedea şi a atinge. Niciun mesaj de la un sfânt şi niciun anunţ din partea unui medium nu pot

să ne fie vreodată suficiente. Credinţa în ceea ce proclamă altcineva pur şi simplu nu este ştiinţifică. Dacă ar fi să credem în loc să ştim, am avea parte pur şi simplu de haosul provocat de religiile din întreaga lume. Nu este niciun secret că orice religie din această casă de nebuni globală susţine că este singura care predică adevărul veritabil. Credinţa creează frică şi nesiguranţă. Nimeni nu ştie dacă ceea ce proclamă oamenii este sfânt sau doar pare aşa. În secret, căutăm perfecţiunea – dar nu prin intermediul credinţei. Credinţa este o construcţie artificială – un element necesar care nu satisface curiozitatea. Cunoaşterea impune fapte.

Cu alte cuvinte, în ciuda conştiinţei cosmice, în ciuda memelor şi în ciuda indiciilor referitoare la o infinitate grandioasă, noi vom continua să căutăm dovezile. Aceste dovezi trebuie să fie materiale, accesibile şi vizibile pentru a-i satisface pe cei care sunt nesiguri. Orice îndoială are nevoie de realitate. Acest nivel de certitudine nu va apărea decât în momentul în care vom intra în contact cu o altă civilizaţie extraterestră. Ura! Lucrul acesta s-a întâmplat deja!

Printre posibilităţile pe care le-am menţionat până acum, de producere a unor întâlniri interstelare, singurul lucru care lipseşte este o „maşină von Neumann”. Ce înseamnă o maşină von Neumann? înseamnă un dispozitiv tehnic capabil de autoreplicare. Omenirea trimite o maşină von Neumann în cel mai apropiat sistem solar. Odată ajunsă acolo, aceasta caută planete adecvate şi începe să producă o altă maşină care este copia ei fidelă. Pe urmă, cele două maşini Neumann pornesc mai departe, apoi patru, apoi opt şi aşa mai departe. Se generează un fel de efect de avalanşă şi într-un orizont de timp calculabil – în funcţie de vitezele utilizate – întreaga noastră galaxie ar fi „infectată” de maşini von Neumann. Nu ar trebui să fie nişte dispozitive uriaşe. Un dispozitiv de dimensiunile unei macromolecule, călătorind pe vârful unui fascicul laser ar fi suficient.

Extratereştri? Să intrăm în contact cu ei? Unul dintre

cei mai străluciţi gânditori progresişti ai vremurilor noastre, în acest domeniu, este profesorul Michio Kaku, fizician la City University, în New York. În urma unei prelegeri susţinute în Elveţia, Kaku a fost intervievat de astronomul dr. Ştefan Thiessen. Acesta dorea să ştie cum trebuia să înţeleagă termenul de evoluţie cosmică. Potrivit lui Kaku:

Când soseşte vremea să pornim în spaţiu, vom avea la dispoziţie o nanotehnologie care să ne permită să facem faţă condiţiilor dure ale depărtărilor extreme ale spaţiului cosmic. Dacă întâlnim într-adevăr o altă civilizaţie în spaţiu, atunci aceste fiinţe ar putea să fie parţial organice şi parţial computere. Înseşi navele spaţiale ar putea fi organisme vii. Profesorul Freemann Dyson scria despre „Astrochickens" („astropui"), un gen de navă spaţială îmbogăţită genetic, care foloseşte „tehnologia puilor" pentru a se replica [respectiv, depune „ouă" – adăugarea/sublinierea autorului].28

Profesorul Kaku subîmparte civilizaţiile extraterestre în diverse tipuri sau categorii. Noi aparţinem tipului O, care este cel mai primitiv dintre toate familiile galactice. Tipul I este deja suficient de avansat pentru a pune capăt războaielor şi este capabil de distribuţia globală a resurselor. Tipul " este o civilizaţie care călătoreşte în spaţiu, foloseşte energii inimaginabile direct din inima stelelor şi deja colonizează galaxia. Tipul III de civilizaţii este, din perspectiva omului, „asemenea lui Dumnezeu". Pot face mare parte din ce vor, unde vor. Ca o aluzie la paradoxul lui Fermi, dr. Thiessen a întrebat dacă civilizaţiile de tipul III ar fi interesate să comunice cu specii mai puţin dezvoltate. Opinia profesorului Kaku este că: „Ei bine, aş presupune că ar fi interesate şi prin urmare ar vrea să stabilească contactul cu alte civilizaţii. În acest context, pentru o civilizaţie de tipul III, am fi ceva mai mult decât nişte furnici, deci nivelul de contact ar fi mai curând limitat".29

În cursul discuţiei, profesorul Kaku a mai susţinut şi că este posibil ca tipul III de civilizaţii să fi trimis deja

spioni în univers – cu alte cuvinte, mici unităţi care să le trimită vorbă când descoperă alte civilizaţii. Folosindu-se de nanotehnolo-gii, aceşti spioni ar putea să nu fie „mai mari decât un coş de pâine” sau poate chiar mai mici.

Este posibil chiar ca spionii extratereştri să ne urmărească de mii de ani – şi noi pur şi simplu nu-i recunoaştem. Un spion ar putea fi o piatră, un computer sau chiar o persoană. Cu toţii purtăm în noi informaţii referitoare la trecut, chiar în noi înşine. Electronii au grijă ca mesajul să fie transmis mai departe, chiar şi în univers.

Ziua Judecăţii de Apoi

Cunoştinţele noastre actuale referitoare la fizica spaţiului se află deocamdată în stadiul incipient. Astrofizicienii au măsurat cantitatea de „materie neagră” din spaţiu şi au descoperit că există de cinci ori mai multă materie neagră decât materie normală – însă nimeni nu ştie ce este această materie neagră. Şi au aceeaşi problemă cu „energia neagră”: pare să fie complet imaterială şi cu toate acestea conţine de trei ori mai multă energie decât ameninţătoarea materie neagră. Un procentaj important de 77 la sută din univers constă în materie neagră şi prin urmare nu este nici pe departe o surpriză că, aflaţi în faţa acestor dimensiuni invizibile, dar totuşi măsurabile, astrofizicienii încep să se gândească la lumi paralele – lumi care există concomitent cu a noastră, dar a căror existenţă, în cel mai bun caz, aproape că ne scapă complet. Poate că un frate invizibil priveşte chiar în această clipă peste umărul meu şi – din nou, poate – îmi furnizează informaţii.

Un lucru este sigur: într-un anumit stadiu, vom avea contact cu o formă de viaţă extraterestră. Această întâlnire va fi „Ziua Judecăţii de Apoi” pentru religiile lumii. Toate religiile sunt, în esenţă, intolerante, chiar şi atunci când numeroşii lor susţinători pretind că lucrurile ar sta de fapt altfel. În ciuda tuturor discuţiilor referitoare la presupusa înţelegere faţă de cei de alte credinţe, după ce tragi linie, cel mai important lucru care rămâne este pretenţia fiecărei religii că este singura care proferează adevărul absolut.

Dacă acest adevăr dispare ca un nor de fum, ce le mai rămâne religiilor? Creştinii nu pot să afirme brusc că spusele lui Iisus din Evanghelii sunt false. La urma urmelor, toate ar fi trebuit să vină direct de la Fiul Domnului. Exact la fel, musulmanii nu pot să se răzgândească şi să spună că textele Coranului nu l-au avut la origini pe fondatorul religiei lor. În plus faţă de toate acestea, adepţii religiei evreieşti mondiale susţin că sunt „cei aleşi”; iar pentru musulmani, oricine crede în altceva este un „necredincios”. În sfârşit, adepţii tuturor celor trei mari religii semitice – creştinismul, iudaismul şi islamismul – consideră că sunt unicii posesori ai adevărului absolut. Trebuie că toate sunt absolut îngrozite de ziua în care se vor întâlni în cele din urmă cu extratereştrii. Probabil că este un motiv ascuns al unei anumite tendinţe, în rândul lor, de a manifesta un grad nu tocmai neglijabil de animozitate faţă de ştiinţă? O religie care ignoră descoperirile ştiinţifice şi le ascunde dovezile ştiinţifice adepţilor ei este dogmatică. Cu alte cuvinte, conflictul cu extratereştrii este inevitabil. Atitudinea arţăgoasă a religiei şi ştiinţa superioară a extratereştrilor nu reprezintă nici pe departe combinaţia ideală.

„Şi dacă ar fi exact pe dos?” întreabă criticii bine intenţionaţi. Şi dacă oamenii într-adevăr sunt Numărul 1 în univers? Şi dacă suntem cu adevărat prima formă de viaţă inteligentă? Şi dacă toate proiectele pe care le-am subliniat aici – de la maşinile von Neumann şi propulsoarele warp la pansper-mie – şi-au avut originile numai în noi? Asta s-o creadă ei!

Acest gen de gândire ar fi în regulă, cu excepţia faptului că extratereştrii au vizitat deja Pământul, cel puţin o dată. Le cunosc numele şi ocupaţiile unora dintre extratereştri care au comunicat cu pământeni aleşi, cu multe mii de ani în urmă. De unde ştiu asta? Am trecut printr-un fel de epifanie? Mi-a şoptit aceste lucruri vreun spirit sau am fost infectat de nu ştiu ce meme?

Prostii! Oricine vrea să ştie care au fost numele extratereştrilor pot să le citească în Cartea lui Enoch. (Am

scris pe larg despre Enoch în ultima mea carte, History îs Wrong – Istoria se înşală.) Prin urmare, ce facem cu aceste cunoştinţe? Nimic.

Cunoştinţe la mintea cocoşului!

Toată lumea cunoaşte celebrul cerc de la Stonehenge, din sudul Angliei. Şi ce legătură are asta cu extratereştrii?

La porunca monarhului său, regele Carol I (1600 – 1649), arhitectul şi topograful curţii regale, Íñigo Jones (1573 – 1652), a efectuat un studiu amănunţit asupra sitului Stonehenge, consultând îndeaproape consemnările străvechi. El a descoperit că cercul de piatră a fost ridicat în cinstea zeului Coelus. În raportul său destinat regelui, Jones scria:

Consider că nu este lipsit de pertinenţă pentru scopul nostru actual să menţionez ceea ce relatează anticii referitor la Coelus... cel care a domnit primul peste Atlantida a fost Coelus... el i-a chemat pe oamenii care trăiau împrăştiaţi pe câmpii să se adune şi să locuiască în tovărăşie împreună, îndemnându-i să construiască oraşe şi schimbându-le cursul vieţii de la sălbăticie şi lipsă de civilizaţie la viaţa civilizată... I-a mai învăţat şi să semene grâu şi seminţe... A fost un observator sârguincios al stelelor şi a prezis pentru oameni diverse lucruri din viitor... potrivit cursului Soarelui [el a împărţit anul] în luni... Prin acestea mulţi neştiutori în mişcarea perpetuă a stelelor şi uimiţi de predicţiile lui din viitor au crezut într-adevăr că era de spiţă divină... L-au crezut nemuritor şi l-au venerat ca pe un zeu. Şi, după cum li s-a arătat, i-au spus Coelus datorită îndemânării sale cu corpurile cereşti... toate aceste pietre ridicate în Antichitate sunt asemenea unor flăcări simbolice cu care erau venerate cerurile... în această Antichitate multe pietre au fost aşezate imitând o constelaţie de stele care ne apar pe cer în forma unui cerc numit coroana cerească... Nu este improbabil ca Stonehenge să fie întocmit astfel pentru că a fost dedicat acestui zeu Coelus...30

A luat cineva în serios, vreodată, această informaţie?

Cu numai o sută de ani în urmă, membrii mediului academic comparau acest aducător de cultură care a coborât din ceruri cu un gen de „element natural antropomorfizat”.31 Citesc că percepţia Soarelui şi a Lunii a jucat un rol decisiv în minţile confuze ale străbunilor noştri. Fără îndoială (!), fiinţele care i-au învăţat pe oameni cum să-şi facă recolte şi unelte au avut o „natură lunară” prin faptul că foarte repede „s-au prefăcut, au dispărut ori s-au fragmentat”, la fel ca fazele Lunii. Cu acest mod de a privi lucrurile, nu este de nicio mirare că bărbile şi firele de păr devin „raze de soare” şi că învăţătorii cereşti devin stele, care trebuie să recunoaştem că de asemenea apar şi apoi dispar.

Aceste citate au o vechime de sute de ani, dar lucrurile nu s-au schimbat prea mult între timp. În continuare ne cramponăm de tiparele învechite ale psihologilor şi în acest context ne considerăm preaînvăţaţi. Recunosc că am un oarecare grad de respect faţă de interpretările secolelor anterioare. Însă în zilele noastre chiar mai este necesar să continuăm să le mai transmitem studenţilor şi credincioşilor diferitelor religii aceste prostii ca fiind „ştiinţifice”? Şi, potrivit acestor ipoteze fundamentate psihologic, din care „guri divine” se presupune că ne-ar fi parvenit informaţiile precise referitoare la calendare, la anii bisecţi şi la numele extratereştrilor? Toate acestea fiind scrise cu mii de ani în urmă.

Puma Punku, despre care am vorbit în capitolul 1, este adevărul! Este verificabil! Fie şi numai din acest motiv, ar trebui să încetăm să mai lăsăm establishmentul să ne ducă de nas. Poate că atunci ne vom afla într-o situaţie mai bună pentru a face faţă întoarcerii zeilor.

Note

Pentru titlurile complete ale trimiterilor din note, vezi bibliografia (n.ed.)

Capitolul 1

1. Pauwels şi Bergier, Aufbruch.
2. Ibid.

3. Ibid.
4. Kiss, Das Sonnentor.
5. Ibid.
6. Pauwels şi Bergier, Aufbruch.
7. Toate citatele din Biblie, dacă nu sunt notate altfel, provin din Die Heilige.
8. Berdyczewski, Die Sagen.
9. Kautzsch, Die Apokryphen.
10. Apollonius, Die Argonauten.
11. Vezi Mooney, Argonautica; Delege şi Vian, Apollonius; Radermacher, Mythos; şi Meuli, Odyssee.
12. Burckhardt, Gilgamesch.
13. Kramer, Geschichte.
14. Vezi Schultze-Jena, Popol Vuh şi Cordan, Popol Vuh: das Buch des Rates Schopfungsmythos und Wanderung der Quiche-Maya.
15. Freuchen, Peter.
16. Bezold, Kebra Nagast.
17. Kautzsch, Die Apokryphen.
18. Weidenreich, Apes.
19. Saurat şi Streller, Atlantis.
20. Dougherty, Valley.
21. Glaubrecht, Saurier.
22. Ibid.
10.
23. Stiegner, Die Könign.
24. Cremo şi Thompson, Verbotene.
25. Hartmann şi colab., Origin.
26. Kleine şi colab, Hf-W Chronometry.
27. Dacă citeşti literatură „ştiinţifică”, de obicei vei constata că vârsta apreciată a Lunii este în jur de 4, 5 miliarde de ani. Nu sunt pe deplin convins, dar aceasta este o altă poveste, pentru o altă ocazie.
28. Davies, Der kosmische.
29. Gardner, BioKosmosos.
30. Däniken, Der Gotter-Schock (începând de la pag. 186) şi Däniken, Die Gotter waren (începând de la pag. 77).

31. Blackmore, Die Macht.
32. Creza de Leon, La cronica.
33. De la Vega, Primera.
34. Betanzos, Suma.
35. Moline, Relación.
36. Castro y del Castillo, Teatro.
37. Balboa, Histoire.
38. Alcino, Die Kunst.
39. D'Orbigny, Voyage.
40. Tschudi, Reisen.
41. Ştiibel şi Uhle, Die Ruinenstătte.
42. Ibid.
43. Ibid.
44. Ibid.
45. Middendorf, Das Runa şi Middendorf, Wörterbuch.
46. Tschudi, Reisen.
47. Poznansky, Tihuanacu.
48. Poznansky, Eine falsche.
49. Poznansky, Tihuanacu.
50. Ibid.
51. Ibid.
52. Ibid.
53. Ibid.
54. Ibid.
55. Ibid.
56. Ibid.
57. Kiss, Das Sonnentor.
58. Ibid.
59. Ibid.
60. Ibid.
61. Bellamy şi Allan, The Great.
62. Apelt, Platon.
63. Tschudi, Reisen.
64. Luizaga, Das Sonnentor.
65. Vezi Manzanilla, Akapana; Escalante Moscos-o, Arquitectura şi Sanginâs, r/warjaku.
66. Protzen şi Nair, On Reconstructing.

67. Ibid.
68. Däniken, History.
69. Hausdorf, Neue Rätsel.

Capitolul 2

1. Schweitzer, Dubiose.
2. Ibid.
3. Kulke, Auferstehung.
4. Titlul original în limba germană al cărţii a fost Erinnerungen an die Zukunft, care se traduce prin Amintiri despre viitor. Însă titlurile cărţilor traduse sunt decise de obicei de editorii din fiecare ţară în care este publicată cartea şi adeseori sensul original se pierde complet de dragul atragerii atenţiei cititorilor cu un titlu incitant.
5. Däniken, Erinnerungen.
6. Unger, Chronologie.
7. Wadell, Manetho.
8. Karst, Eusebius.
9. Vezi capitolul 2 din cartea mea History îs Wrong.
10. Vezi pagina 243 din Tayos Gold (titlul în versiunea germană) de Stan Hall.
11. Däniken, History.
12. Eberhard, Beiträge.
13. Herodotus, Historien (Istorii).
14. Mariette, Le Serapheum.
15. Herodotus, Historien.
16. Mariette, Le Serapheum.
17. Ibid.
18. Mond, The Bucheum.
19. Ibid.
20. Mariette, Le Serapheum.
21. Leca, Die Mumien.
22. Karst, Eusebius.

Capitolul 3

1. Christenson, Popol Vuh.
2. Faulkner, The Ancient.
3. Feyerabend, Naturphilosophie.
4. Brugsch, Die Sage.
5. Ibid.

6. Ibid.
7. Lurker, Lexikon.
8. Acest citat din Biblie şi următoarele provin din Die Heilige Schrift des Alten und des Neuen Testamente.
9. Däniken, Prophet.
10. Cordan, Popol Vuh – Das Buch des Rates. Mythos und Geschichte der Maya.
11. Christenson, Popol Vuh.
12. Ibid.
13. Ebermann, Sagen.
14. Krehl, Ober die Religion.
15. Herodotus, Historien.

Capitolul 4

1. Ceram, Gotter.
2. Fagan, Die Vergrabene.
3. Vollemaere, The Mayan.
4. Vezi Landa, Relación şi traducerea sa, Landa, Yucatán.
5. Ibid.
6. Acosta, Historia.
7. Deckert, Maya-Handschrift.
8. Barthel, „Die Gegenwärtige”.
9. Barthel, „Mayahieroglyphen”.
10. Wilson, „Astronomical”.
11. Forstermann, „Die Astronomie” şi Forstermann, „Blatt”.
12. Noll-Husum, „Grundlegendes”.
13. Henseling, „Das Alter”.
14. Webber, The Thunderbird.
15. Marriott şi Rachlin, Plains.
16. Coffer, Spirits.
17. Ibid.
18. Teit, Gould şi colab., Folk-tales.
19. Morriseau, Legends.
20. Ibid.
21. Vezi Blumrich, Kasskara şi Waters, Book.
22. Däniken, History.
23. Worcester Makemson, The Book.

24. Ludwiger, UFO’s, începând de la pag. 351.
25. Ayoub, Redemptive.
26. Sachedina, Islamic. 17. Ibid.
28. Dalberg, Scheik.
29. Vezi Widengren, Hochgottglaube şi Reitzenstein, Das Iranische.
30. Toate citatele din acest paragraf provin din Abegg, Der Messiasglaube.
31. Roy, The Mahābhārata.
32. Glasenapp, Der Jainismus.
33. Schomerus, Indische.
34. Diodor din Sicilia, Geschichts-Bibliothek (Biblioteca istorică).
35. Riessler, Altjixdisches.
36. Burrows, Mehr Klarheit.
37. Kautzsch, Die Apokryphen.
38. Bonwetsch, Das Sogenannte.
39. Gromling, Tibets.
40. Griinwedel, Mythologie.
41. Gressmann, Der Messias.
42. Gromling, Tibets.
43. Textul complet al Cărţii lui Mormon poate fi găsit online la adresa www.scriptures. lds.org/bun/contents.
44. Unger, Chronologie.
45. Karst, Eusebiu.
46. Herodotus, Historien.
47. Diodor din Sicilia, Geschichts-Bibliothek.
48. Ruzo, La Historia.
49. Eissmann, EI Enladrillado.
50. Ibid.

Capitolul 5

1. Kant, Kritik.
2. Crawford, „Where”.
3. Hosek, „Economics”.
4. Swenson, „Intergalactically”.
5. Ibid.
6. Haviland, „Requirements”.
7. Ibid.

8. Obousy, „Creating”.
9. Long, „A Teoretical”.
10. Papagiannis, „The Importance”.
11. Ibid.
12. Crawford, „Where”.
13. Däniken, Beweise, capitolul 5.
14. Vollmerţ, Das Molekul.
15. Hoyle, Das Intelligente.
16. Hoyle şi Wickramasinghe, Evolution.
17. Horn, Gotter gaben.
18. Lossau, „Auch Aufierirdische”.
19. Chardin, Der Mensch.
20. Valiante, „Der «Aufterirdische»”.
21. Ambjörn şi Loll, „The Self-Organizing”.
22. Charon, Der Geist.
23. Charon, La Theorie.
24. Charon, Der Geist.
25. Sudhoff, Ewiges.
26. Ibid.
27. Ibid.
28. Thiessen şi Kaku, „Lebendige”.
29. Ibid.
30. Jones, The Most.
31. Toate citatele din acest paragraf sunt din Ehrenreich, Die Mythen.

19.

AMURGUL ZEILOR

Bibliografie

Abegg, Emil. Der Messiasglaube în Indien und Iran. Berlin/

Leipzig, Germania: W. de Gruyter, 1928. Acosta, José de Historia Natural y Moral de Ios Indias. Volume

VI. Seville, Spain: Juan de Leon, 1590. Alcino, José. Die Kunst des alten Amerika – Arta Americii străvechi. Freiburg, Germania: Herder Verlag, 1979. Ambjörn, Jan, Jerzy Jurkiewicz şi Renate Loll. „The

Self-Organizing Quantum Universe” („Universul cuantic auto-organizat”.) Scientific American, iulie 2008.

Apelt, Otto. Platon – Sämtliche Dialoge. Volumul VII, Gesetze – Legile. Hamburg, Germania: Meiner, 1988. Apolloniu din Rhodos. Die Argonauten des Apollonius (Argonauţii lui Appolonius). Zürich, Elveţia: Drell, Gefiner.

Fufilinund Compagnie, 1779. Ayoub, Mahmoud. Redempttve Suffering în Islam. New York/

Paris: Mouton de Gruyter, 1978. Balboa, Miguel Cabello de Histoire de Perou. Traducere de

H. Ternaux-Compans. Paris: Arthus Bertrands, 1840. Barthel, Thomas. „Die Gegenwărtige Situation in der

Erforschung der Maya-Schrift" în „Proceedings of the

Thirty-Second International Congress of Americanists.

Copenhaga, 8 – 14 august 1956". Copenhaga, Danemarca:

Munksgaard, 1958.

„Mayahieroglyphen". Bild der Wissenschaft, ediţia din

6 iunie 1967. München, Germania: Deutsche

Verlags-Anstalt, 2000. Bellamy, Hans Schindler şi Peter Allan. The Great Idol of

Tiahuanaco. Londra: Faber and Faber, 1959. Berdyczewski, Micha Josef (Bin Gorion). Die Sagen der Juden.

Volume III, Juda und Israel. Frankfurt pe Main, Germania:

Riitten & Loening, 1927.

Die Sagen der Juden von der Urzeit.

— Frankfurt pe Main.

Germania: Riitten & Loening, 1913.

Betanzos, Juan de Suma y narracion de Ios Incaş. Madrid.

Spania: Manuel G. Hernández, 1880. Bezold, Cari. Kebra Nagast. Die Herrlichkeit der Könige.

München, Germania: Akademie der Wissenschaften, 1905. Blackmore, Susan. Die Macht der Meme. Heidelberg, Germania:

Spektrum Akademischer Verlag, 2000. Blumrich, Josef F. Kasskara und die sieben Welten. Düsseldorf.

Germania: Econ, 1979. Bonwetsch, Gottlieb Nathanael. Das sogenannte slawische

Henochbuch. Leipzig, Germany: J.C. Hinrichs, 1922. The Book of Mormon. The Official Scriptures of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (Cartea lui Mormon.

Scripturile oficiale ale Bisericii lui Iisus a Sfinţilor Zilei de

Apoi), scriptures. lds.org/bun/contents. Copyright 2010.

Intellectual Rezerve, Inc. Brugsch, Heinrich. Die Sage von der gefitigelten Sonnenscheibe nach altägyptischen Quellen. Göttingen: Dieterich.

Germania, 1870. Burckhardt, Georg. Gilgamesch, cine Erzählung aus dem alten

Orient. Wiesbaden, Germania: Insei-Verlag, 1958. Burrows, Miliar. Mehr Klarheit uber die Schriftrollen.

München, Germania: Beck, 1958. Castro y del Castillo, Antonio de Teatro Eclesiastico de las

Iglesias del Peni y Nueva España. Madrid, Spania: D. Gil

González Dâvila, 1651. Ceram, C.W. Gotter, Grăber und Gelehrte. Hamburg.

Germania: Rowohit, 1949. Chardin, Pierre Teilhard de DerMensch im Kosmos (Oamenii în cosmos). München, Germania: C.H. Beck, 1965. Charon, Jean E. Der Geist der Materie. Hamburg, Germania:

Zsolnay-Verlag, 1979.

La Theorie de la Relativite Complexe (Teoria relativităţii complexe). Paris: A. Michel, 1977. Christenson, Allen. Popol Vuh, Vol. II Literal Poetic Version

(Popol Vuh. Volumul". Versiunea literară poetică). Norman.

Okla.: University of Oklahoma Press, 2004.

Creza de Leon, Pedro. Parte Primera de la Cronica del Perú.

Sevilla, Spania: Por Martin de Montesdoca, 1553.
Segunda Parte de la Cronica del Peni. Madrid, Spania:
Marcos Jiménez de la Espada, 1880. Coffer, William E. (Koi Hosh). Spirits of the sacred mountains – Creation stories of the American. New York: Van Nostrand
Reinhold Co., 1978. Cordan, Wolfgang. Popol Vuh – Das Buch des Rates. Mythos und Geschichte der Maya. Dtisseldorf, Germania: Eugen
Diederichs Verlag, 1962.
Popol Vuh: das Buch des Rates Schopfungsmythos und
Wanderung der Quiche-Maya. Düsseldorf, Germania:
Eugen Diederichs Verlag, 1962. Crawford, Ian. „Where Are They?" Scientific American, iulie 2000. Cremo, Michael A. şi Richard L. Thompson. Verbotene
Archäologie. Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. d'Orbigny, Alcide. Voyage dans l'Amérique Meridionale. Paris:
Bertrand, 1844. Dalberg, Johann Friedrich von Scheik Mohammed Fani's
Dabistan oder von der Religion der ditesten Parsen.
Aschaffenburg, Germania: Erlinger, 1809. Däniken, Erich von Beweise. Dtisseldorf, Germania: Econ.
1977. (Ipoteza extraterestră, Ed. Domino, Târgovişte, 1995).
Der Gotter-Schock (Şocul zeilor). München, Germania:
Bertelsmann, 1992.
Der Tag, an dem die Gotter kamen (Ziua în care au venit zeh). München, Germania: Bertelsmann, 1984.
Die Gotter waren Astronauten (Zeii au fost astronauţi).
München, Germania: Bertelsmann, 2001.
Erinnerungen an die Zukunft (Amintiri despre viitor.
Editura Politică, Bucureşti, 1970). Düsseldorf, Germania:
Econ Verlag, 1968.

History îs Wrong. Franklin Lakes, N.J.: Career Press. 2009. (7 sfora se înşală, Paralela 45, Piteşti, 2010)
Prophet der Vergangenheit. Düsseldorf, Germania: Econ, 1979.
Tomy und der Planet der Luge roman. Rottenburg: Kopp, 2007. Davies, Paul. Der Kosmische Volltreffer. Frankfurt pe Main.
Germania: Campus Verlag GmbH, 2008. De la Vega, Garcilaso. Historia General del Peni. Madrid.
Spania: Madrid Oficina Real, 1722.
Primera Parte de Ios Comentarius Reales. Madrid.
Spania: Nicolas Rodriguez Franco, 1723. Deckert, Helmut. Maya-Handschrift der Sachsischen
Landesbibliothek Dresden. Codex Dresdensis. Berlin: Akademie-Verlag, 1962. Delege, Emile şi Francis Vian. Apollonius de Rhodes:
Argonautique. Tome III, Chant IV. Paris: Les Belles
Lettres, 1981. Die Heilige Schrift des Alten und des Neuen Testamentes
(Sfintele Scripturi ale Vechiului şi Noului Testament).
Stuttgart, Germania: Württembergische Bibelanstalt, 1972. Diodor din Sicilia. Geschichts-Bibliothek, 2. Buch – Biblioteca de istorie, Cartea a doua. În traducerea dr. Adolf
Wahrmund. Stuttgart, Germania: Hoffmann'sche
Verlags-Buchhandlung, 1867. Dougherty, Cecil N. Valley of Giants, the Latest Discoveries în
Palaeontology. Cleburne, Tex.: Bennet Publishing
Company, 1971. Eberhard, Otto. Beiträge zur Geschichte des Stierkultes în
Ägypten. Leipzig, Germania: G. Olms, 1938. Ebermann, Oskar. Sagen der Technik. Leipzig, Germania:
Hegel & Schade, 1930. Ehrenreich, Paul. „Die Mythen und Legenden der sudamerikanischen Unölker und ihre Beziehungen zu denen Nordamerikas und der Alten Welt". Zeitschrift fur
Ethnologie, Wiegandt & Hempel, 1905. Eissmann, Rafael Videla. EI Enladrillado, una Meseta
Prediluvial en los Andes. Santiago, Chile: Tierra

Polar, 2008. Escalante Moscos-o, Javier F. Arquitectura prehispanica en los Andes Bolivianos. La Paz, Bolivia: Produceiones
CIMA, 1994.
Fagan, Brian M. Die Vergrabene Sonne. München, Germania:
Piper Verlag GmbH, 1979. Faulkner, Raymond Oliver. The Ancient Egyptian Pyramid
Texts. Oxford, UK: Aris & Phillips, 1969. Feyerabend, Paul. Naturphilosophie. Frankfurt pe Main.
Germania: Sunrkamp, 2009. Forstermann, Ems. „Blatt Sechzig der Dresdner
Maya-Handschrift". Das Weltall, sixth year, issue 16
May 15, 1906.
„Die Astronomie der Mayaş". Das Weltall, anul IV, nr. 19.
1 iulie 1904. Freuchen, Peter. Peter Freuchen's Book of the eskimos.
Greenwich, UK: Arthur Barker, 1961. Gardner, James N. „BioKosmos, Intelligentes Leben als
Architekt des Universums? „Prelegere ţinută în cadrul
WORLD MYSTERIES FORUM, 11 mai 2008, Basel, Elveţia.
„Virtual interstellar Cloning". – „Clonare virtuală interstelară" Prezentare în cadrul Simpozionului IAA.
22 – 26 septembrie 2008, Paris. Glasenapp, Helmuth von Der Jainismus. Eine indische
Erlosungsreligion. Berlin: A. Häger, 1925. Glaubrecht, Matthias. „Saurier und Primaten lebten Seite an
Seite". DIE WELT, 14 iunie 2004, pag. 35. Gressmann, Hugo. Der Messias. Göttingen, Germania:
Vandenhoeck & Ruprecht, 1929. Gromling, Willi. Tibets altes Geheimnis – Gesar, ein Sohn des
Himmels. Gross-Gerau, Germania: Ancient Mail, 2005. Griinwedel, Albert. Mythologie des Buddhismus în Tibet und in der Mongolei. Leipzig, Germania: Brockhaus,

1900. Hartmann, William K. şi colab. Origin of the Moon. Houston.

Texas: Lunar & Planetary Institute, 1986. Hausdorf, Hartwig. „Neue Rätsel im Hochland der Anden”.

Brisante Archäologie. Editată de Erich von Däniken.

Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. Haviland, Robert P. „Requirements for Interstellar Travel”.

Journal of the British Interplanetary Society, 60, 2007.

Henseling, Robert. „Das Alter der Maya-Astronomie und die

Oktaeteris”. Nachrichtenblatt der deutschen Wissenschaft und Technik, anul 25, numărul 3/4. Herodot. Historien, griechisch-deutsch. Volume II. München.

Germania: Ernst Heimeran Verlag, 1963. Horn, Arthur David. Gotter Gaben uns die Gene. Berlin:

Silberschnur, 1997. Hosek, William. „Economics and the Fermi Paradox”. Journal of the British Interplanetary Society, 60: 137 – 41, 2007. Hoyle, Fred. Das intelligente Universum. Frankfurt pe Main.

Germania: Umschau-Verlag, 1984. Hoyle, Fred şi Nalin Chandra Wickramasinghe. Evolution aus dem AII. Frankfurt pe Main, Germania: UUstein, 1981. Jones, Íñigo. The Most Notable Antiquity of Great Britain

Vulgarly Called Stonehenge. 1655. Retipărită la Londra de

Şcolar Press în 1973. Kant, Immannuel. Kritik der reinen Vernunft (Critica raţiunii pure). Leipzig, Germania: Reclam, 1787. Karst, Josef. „Eusebius Werke”. Die Chronik, Volume 5, 1911. Kautzsch, Emil. Die Apokryphen und Pseudepigraphen des

Alten Testamentes. 2 volumes: Das Buch Baruch. Tübingen.

Germania: J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), 1900.

Die Apokryphen und Pseudepigraphen des Alten

Testamentes. 2 volumes: Das Buch Enoh. Tübingen.

Germania: J.C.B. Mohr (Paul Siebeck), 1900. Kiss, Edmund. Das Sonnentor von Tihuanaku und Horbigers

Welteislehre. Leipzig, Germania: Koehler & Amelang, 1937. Kleine, Thorsten, et al. „Hf-W Chronometry of Lunar Metals and the Age and Early Differentiation of the Moon”. SCIENCE, Voi. 310: 1671 – 4, 9 decembrie 2005. Kramer, Samual Noah. Geschichte beginnt mit Sumer. Wiesbaden, Germania: List, 1959. Krannich, Paul Heiner. „Die Pharaonen des Manethos”. – „Faraonii lui Manetho”. Sagenhafte Zeiten, seventh year, nr. 4, 2005. Krehl, Ludolf. Ober die Religion der vorislamischen Araber. Leipzig, Germania: Serig’sche, 1863. Kulke, Ulii. „Auferstehung der Toten”. DIE WELT, 23 mai, 2008. Landa, Diego de Relación de las Cosaş de Yucatán 1566. (Manuscris descoperit în Biblioteca Academiei Regale de Istorie din Madrid în 1862.) Yucatán Before and After the Conquest. New York: Courier Dover Publications, 1978. (Traducere a lucrării lui Landa, Relación de las Cosaş de Yucatán de William Gates.) Las Ultimas Noticias (publicaţie cotidiană), 26 octombrie 1968. Santiago, Chile. Leca, Ange-Pierre. Die Mumien: Zeugen ägyptischer Vergangenheit. Düsseldorf: Econ, 1982. Long, Kelvin. „A Teoretical Proposal for Interstellar Travel: Warp Drive”. Spaceflight Magazine, Voi. 50, aprilie 2008. Lossau, Norbert. „Auch Aufierirdische sind Gottes Geschopfe”. DIE WELT, 15 mai 2008. Lovelock, James. Unsere Erde Wird uberleben: Gaia, cine Optimische Okologie. München, Germania: Piper Verlag GmbH, 1982. Ludwiger, Illobrand von UFO’s, die Unerwiinschte Wahrheit. Rottenburg: Kopp, 2009. Luizaga, Jorge Miranda. Das Sonnentor. München, Germania: Dianus-Trikont, 1985. Lurker, Manfred. Lexikon der Gotter und Symbole der alten Ägypter. München, Germania: O.W. Barth, 1974.

Manzanilla, Linda. Akapana: Una Piramide en el
Centro del Mundo. Istituto de Investigaciones
Antropologicas, México: Universidad Nacionál Autonoma de México, 1992. Mariette, Auguste. Le Serapheum de Memphis. Paris: 1857.
(Publicată de Gaston Maspero în 1882.) Marriott, Alice şi Carol K. Rachlin. Plains Indian Mythology.
New York: Crowell, 1975. Meuli, Karl. Odyssee und Argonautika. Untersuchungen zur
Griechischen Sagengeschichte. Berlin: Weidmann, 1921. Middendorf, E.W. Das Runa Simi oder die Keshua-Sprache.
Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1890.
Wörterbuch des Runa Simi oder der Keshua-Sprache.
Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1890.
Moline, Cristóbal. Relación de las Fâbulas y Ritos de Ios Incaş.
Lima, Perú: Sanmarti y ea., 1916. Mond, Sir Robert. The Bucheum. Volume I. Londra: The egypt
Exploration Society, 1934. Mooney, George W. The Argonautica of Apollonius Rhodius.
Dublin, Irlanda: Dublin University Press, 1912. Morriseau, Norval. Legends of My People, the Great Ojibway.
New York/London: Ryerson Press, 1965. Noll-Husum, Herbert. „Grundlegendes zur Zeitbestimmung der Maya". Zeitschrift fur Ethnologie, anul 69, nr. 1/3, 1938. Obousy, Richard. „Creating the Warp în Warp Drives".
Spaceflight Magazine, Voi. 50, aprilie 2008. Papagiannis, Michael. „The Importance of Exploring the
Asteroid Belt". Acta Astronautica, Volume 10: 709 – 12.
Oxford: Pergamon Press, 1983. Pauwels, Luis şi Jacques Bergier. Aufbruch ins Dritte
Jahrtausend. Berna şi Stuttgart, Germania: Scherz, 1962. Poznansky, Arthur. Eine Falsche Kritik Max Uhles. Berlin:
Unger, 1913.

Tihuanacu: The Cradle of American Man Vols. I-II.
Traducere în limba engleză de James F. Sheaver. New York: JJ. Augustin, 1945.
Tihuanacu: The Cradle of American Man Vols. III-TV. La
Paz, Bolivia: Minister of Education, 1957.
Protzen, Jean-Pierre şi Stella Nair. „On Reconstructing
Tiahuanaco Architecture". Journal of the Society of
Architectural Historians, Voi. 59, No. 3, septembrie 2000. Radermacher, Ludwig. Mythos und Sage bei den Griechen.
München, Germania: Rohrer, 1938. Reitzenstein, Richard. Das iranische Erlosungsmysterium:
Religionsgeschichtliche Untersuchungen. Bonn, Germania:
A. Marcus & E. Weber, 1921. Riessler, Paul. Altjudisches Schrifttum auzierhalb der Bibel. Die
Apokalypse des Abraham. Augsburg, Germania: B. Filser
Verlag, 1928.
Roy, Pratap Chandra. The Mahābhārata, Drona Parva.
Calcutta, India: Bharata Press, 1888. Ruzo, Daniel. La Historia Fantastica de un
Descubrimiento: Los Templos de Piedra de una
Humanidad Desaparecida. Ciudad de México, Mexic:
Editorial Diana, 1974. Sachedina, Abdulaziz Abdulhussein. Islamic Messianism: The
Ideea of the Mahdi în Twelver Shi ism. New York: State
University of New York Press, 1981. Sangines, Carlos P. Tiahuanaco – 200 Anos de Investigaciones
Arqueologicas. La Paz, Bolivia: Produceiones CIMA, 1995. Saurat, Denis şi Justus Streller. Atlantis und die Herrschaft der
Riesen. Stuttgart, Germania: Günther, 1955. Schomerus, Hilko Wiardo. Indische und Christliche
Enderwartungen und Erlosungshoffnung. Gütersloh.

Germania: Bertelsmann, 1941. Schultze-Jena, Leonhard. Popol Vuh, das Buch der Quiché
Indianer von Guatemala. Stuttgart, Germania: Gerdt
Kutsche, 1944. Schweitzer, Sandra. „Dubiose Mischung”. DIE WELTAM
SONNTAG, 25 mai 2008. Stan Hall. Tayos Gold. Rottenburg, Germania: Kopp, 2008. Stiegner, Roswitha Germana. „Die Königin von Sabă în ihrem
Namen”. teză de doctorat, dbv Verlag für die Technische
Universităt, Graz, Austria, 1979. Stubel, Alfons, and Max Uhle. Die Ruinenstdtte von
Tiahuanaco im Hochland des alten Perú. Leipzig.
Germania: K.W. Hiersemann, 1892. Sudhoff, Heinke. Ewiges Bewusstsein. München, Germania:
Universitas, 2005. Swenson, Jr., George. „Intergalactically Speaking”. Scientific
American, iulie 2002. Teit, James Alexander, Marian K. Gould şi colab. Folk-tales of
Salishan and Sahaptin Tribes. New York: American
Folklore Society, 1917. Thiessen, Ştefan şi Michio Kaku. „Lebendige Raumschiffe und intelligente Saurier”. Brisante Archdologie, 2008.
Tschudi, Johann Jakob von Reisen durch Siidamerika.
Leipzig, Germania: F.A. Brockhaus, 1869. Unger, Georg F. Chronologie des Manetho. Berlin:
Weidmannsche Buchhandlung, 1867. Vaas, R. „Fremde Intelligenzen – Rarităt oder Regel?” Bild der
Wissenschaft, No. 2/2002, 2002. Valiante, Francesco M. „Der «Aufierirdische» ist unser
Bruder”. L’Osservatore Romano, No. 24, 13 iunie, 2008.
(Originalul în limba italiană în OR 5/14/2008: Observatore
Romano, Vatican.) Vollemaere, Antoon Leon. The Mayan Year of 365 Days in the
Codices. Mechelen, Belia: Vlaams Instituut voor
Amerikanistiek, 1973. Vollmerţ, Bruno. Das Molekul

und das Lehen, Hamburg.

Germania, Rowohit, 1985. Wadell, William Gillan. Manetho. Cambridge, Mass.; Harvard

University Press, 1940. Waters, Frank. Book of the Hopi. New York, Viking Press, 1971. Webber, William L. The Thunderbird „Tootooch" Legends: Folk

Tales of the Indian Tribes of the Pacific Northwest Coast

Indians. Seattle, Wash.: Ace Printing Co., 1936. Weidenreich, Franz. Apes, Giants and Man. Chicago, IU.: The

University of Chicago Press, 1946. Widengren, Geo. Hochgottglaube im Alten Iran: cine

Religionsphănomenologische Untersuchung. Uppsala/

Leipzig, Germania: A. – b. Lundequistska bokhandeln, 1938. Wilson, Robert W. „Astronomical Notes on the Maya Codices".

Papers of the Peabody Museum of American Archaeology and Ethnology, Harvard University, vol. VI, No. 3, 1924. Worcester Makemson, Maud. The Book of the Jaguar Priest. A

Translation of the Book of Chilam-Balam of Tizimin with

Commentary – Cartea preotului-jaguar. O traducere a

Cărţii Chilam-Balam din Tizimin cu comentarii. New York:

Schuman, 1951.